

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love You, Mean it

USA Today Bestselling Author

Laura Pavlov

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*Love You,
Mean it*

LAURA PAVLOV'UN DİĞER ESERLERİ

The Blushing Serisi

*Sen, Ben ve Sonsuza
Dek Seni Seviyorum,
Ciddiyim*

Rosewood River Serisi

*Kalbimi Çal
Benim Gümüş
Astarım Ayın
Üzerinde
Çılgınca Aşık
Bir Kalp
Atışında
Tatlı Sırlar*

Magnolia Falls Serisi

*Romeo'yu
Sevmek
Vahşi Nehir
Yasak Kral Atan
Kalp Hayes'i
Bulmak*

Cottonwood Cove Serisi

[Gelgitin İçinde](#)
[Yıldızların](#)
[Altında Kıyıda](#)
[Gün Batımından Önce](#)
[Fırtınadan Sonra](#)

Bal Dağı Serisi

[Her Zaman](#)
[Benim Sonsuza](#)
[Kadar Benim](#)
[Seni Benim Yap](#)
[Sadece Benim](#)
[Sadece Benim](#)

Willow Springs Serisi

[Yıpran](#)
[mış](#)
[Karışık](#)
[Büyülü](#)
[Mühürlü](#)
[Talep Edilen](#)

Montgomery Kardeşler Serisi

[Miras](#)
[Barış Muhafızı](#)
[Asi](#)

Seni Daha Çok Seviyorum Rock Yıldızı Romantizmi

[Daha Fazla](#)

[Jade Daha](#)

[Fazla Sen](#)

[Daha Fazla](#)

[Biz](#)

Parlak Tasarım Serisi

[Güzelce Hasarlı](#)

[Güzelce Kusurlu](#)

G. D. Taylors Serisi, Willow Aster ile birlikte yazılmıştır

[Ölü ya da Diri Aranıyor](#)

[Cesur ve İnatçı Başka Bir Orosu](#)

[Çocuğu](#)

[Dökülen MILF İçin Ağlama](#)

[Hayırseverlerle Arkadaşlık](#)

Love You, Mean it

Laura Pavlov

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Laura Pavlov Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662525452 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662525469 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak fotoğrafı ReginaWamba.com'dan Regina Wamba Kapak resmi: © Yurii Romanchuk / Shutterstock

*Ruhunun benim ruhuma ilk kez fısıldadığı anı tam olarak
hatırlayamıyorum, ama onu uyandırdığını biliyorum.
Ve o zamandan beri hiç uyumadı.*

JmStorm

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM: Violet</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM: Charlie</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Violet</u>
<u>BÖLÜM DÖRT: Charlie</u>
<u>BÖLÜM BEŞ: Violet</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM: Charlie</u>
<u>YEDİNCİ BÖLÜM: Violet</u>
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM: Charlie</u>
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM:</u>
<u>Violet</u>
<u>BÖLÜM ON: Charlie</u>
<u>ONBİRİNCİ BÖLÜM: Violet</u>
<u>ONİKİNCİ BÖLÜM: Charlie</u>
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Violet ON</u>
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Charlie ON</u>
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM: Violet</u>
<u>ON ALTINCI BÖLÜM: Charlie</u>
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM: Violet ON</u>
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM: Charlie ON</u>
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM: Violet</u>
<u>YİRMİNCİ BÖLÜM: Charlie</u>
<u>YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Violet YİRMİ İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM: Charlie</u>
<u>YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Violet</u>
<u>YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Charlie YİRMİ</u>
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM: Violet</u>

YİRMİ ALTI. BÖLÜM: Charlie YİRMİ YEDİ.

BÖLÜM: Violet

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Charlie

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM:

Violet OTUZUNCU BÖLÜM:

Charlie

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: Violet

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM: Charlie

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Violet

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Charlie

EPILOG: Violet

TEŞEKKÜRLER

YENİ YAYINLARI TAKİP EDİN

BENİ TAKİP EDİN

YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Violet

Bu duman dedektörü tam bir baş belasıydı. Bir kız, tüm mahalleye haber vermeden sağlıksız pizza ruloları yapamaz mıydı?

Siren öfkeyle ılık atarken başım dönüyordu. Tavana havlu sallamayı denedim.

Dışarısı cadalozun göğsünden daha soğuk olmasına rağmen, biraz temiz hava girmesi için arka kapıyı açmayı denedim.

Şu anda, bu canavarca yaratıkla tek başıma savaşıarak takım için fedakarlık yapıyordum.

"Yeter artık!" diye bağırdım cehennemden gelen lanet olası duman alarmına. En yüksek topuklu ayakkabılarımla bar taburesinde dengede durarak onu tavandan söktüm. "Bu sefer kazanamayacaksın!"

10 cm'lik topuklu ayakkabılarımla geriye doğru sendeledim, mutfak çekmecesinden çekici aldım ve kitlesel yıkıma hazırlanırken boynumu bir taraftan diğer tarafa çevirdim.

Bu piçi köpeğim yapacağım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Charlie, her zamanki gibi bir kaşını kaldırarak yargılayıcı bir tavırla içeri girerken, açık kapıdan seslendi.

"Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç, Charles?"

Elimden çekici aldı ve duman dedektörünü kurcaladı, tabii ki dedektör onun için kolayca kapandı.

Odaya göz gezdirdi, tavana attığım iki tenis ayakkabısını ve oraya attığım boş Amazon kutusunu gördü.

Sonra gözleri bana kaydı.

Gözleri yüzümden ayaklarıma doğru kayarken, dilini alt dudağına sürdü. Aşağı baktım ve

sadece kısa siyah bir tişört ve daha çok külot gibi olan uyku şortu giydiğimi fark ettim, tabii ki en sevdiğim Manolo Blahnik ayakkabılarımla birlikte. "Güzel kıyafet. Çay içmeye mi gidiyorsun?" Sesinde alaycı bir ton vardı, ama ben

Onun ateşli bakışlarının beni nasıl sardığını kaçırmadım.

Ellerimi belime koydum ve derin bir nefes aldım.

Charlie bir nevi ev sahibimdi, ama benden kira almıyordu. En yakın arkadaşım Montana'dan satın aldığım ev, taşındıktan kısa bir süre sonra su basmıştı. O aynı zamanda müteahhidimdi, bu yüzden evimi yenilerken kalmam için misafir evini teklif etmişti.

Ama bu adam, tanıdığım en sinir bozucu insanlardan biri.

"İşe gitmeye çalışıyorum. Ama görünüşe göre burada sağlıklı bir kahvaltı yapmak suç sayılıyor."

Tezgahın üzerinde duran pizzalı rulolara bir göz attı ve dudakları seğirdi, sonra yüzünü düzeltti.

"Demek duman dedektörüne tenis ayakkabısı ve boş bir kutu fırlatıp, topuklu ayakkabı giymeye karar verdin?" diye homurdandı ve çekiç alıp, bulduğum mutfak çekmecesine geri koydu.

Ev iyi donanımlıydı ve benim yanımda getirmem gereken tek şey giysilerim, tuvalet malzemelerim ve tabii ki evi biraz daha sıcak hale getirmek için bazı dekoratif eşyalar.

"Evet, Charles. İşe gitmek için giyinmeye çalışıyordum, bu yüzden o sallanan tabureye tırmanıp o lanet şeyi tavandan çekmek zorunda kalmamak için birkaç eşyayı tavana fırlattım."

Garajda bulduğum bar taburesine baktı. Diğer üç ayağı daha uzun olduğu için bir ayağının altında bir kitap vardı.

"O çöpe atılmalıydı."

Omuz silktilim. "Hafta sonu mutfak tezgahında çalışıyordum ve onu garajda buldum, ihtiyacımı karşıladı."

"Peki ya topuklu ayakkabılar?"

Topuklu ayakkabılara olan takıntısı da ne?

Ayaklarıma baktım ve Charlie'nin gözlerinin ayaklarımdan çok bacaklarıma odaklandığını fark ettim. "Tabii ki. Taburede tavana ulaşamıyordum, bu yüzden birkaç santim daha uzanmam gerekiyordu."

"Bir süpürge sopası kullanabilirdin ve ölümcül topuklu ayakkabılarla kırık bir taburede dengede durmaya çalışmak zorunda kalmazdın."

Bu topuklu ayakkabılar ancak birini çıkarıp kafana vurursam ölümcül olabilir.

"Ben inşaatçı değilim, Charles. Ayaklarımla düşünürüm, ya da stilettolarımla mı demeliyim?" Bir bacağımı kaldırıp iki kez salladım ve kıkırdadım.

"Kira bile ödemeyen bir kiracının davasına ihtiyacım yok," diye tısladı.

Bu adam ciddi miydi? Hayatımı tehlikeye atarak onun aptal duman dedektörünü kapattım, o da bana bu tavırları mı takınıyor?

"Seni dava etmemin tek yolu, pislik olmanın birdenbire suç haline gelmesi." Ona sert bir bakış attım.

Adam, mizah anlayışı olmadığı için neredeyse şaşırtıcı olan bir kahkaha attı.

"Buraya, evi yakmadığından emin olmak için geldim, ne kadar pislik olduğum konusunda ders almak için değil."

"Ne kadar pislik olduğunu bilmek için ders almaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedim, elimle kahkahamı bastırarak. Tezgaha doğru yürüdüm, ağzıma bir pizza rulosu attım ve tavayı işaret ettim. "İster misin?"

"Beni zehirleyeceğinden çok korkardım." Fırına doğru döndü ve eğildi. "Senin için bir bakayım. Kuzenim burada kaldığı sürece pek yemek yapmazdı. Çoğu akşam Harper ve benimle birlikte evde yemek yerdı."

Charlie'nin Harper adında altı yaşında bir kızı vardı ve onu tek başına büyütüyordu. Kuzeni Jordan kısa süre önce taşınmıştı, bu da geçici bir eve ihtiyacım olduğu için benim için çok iyi olmuştu.

"Eh, anladığın gibi, ben gerçek bir gurme aşçıyım," dedim, sesim hafifti. Bakışlarım kaslı omuzlarından aşağıya, kalın baldırlarının üzerine çömelmiş, sanki hayatın en büyük gizemini çözmeye çalışır gibi fırının içine bakan yerine kaydı.

Ayağa kalktı ve bana döndü. Adam benden en az 30 santim daha uzundu. "Sanırım sadece eskimiş. O taşındıktan sonra

bu evi yenilemeyi planlıyordum, ama sonra sen gidip evini su basmışsın, bu yüzden bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Evimi kasten su basmışım gibi mi ima ediyorsun?"

"Şehir dışına çıktığında su vanasını kapatmamışsın."

Bu lanet olası adam.

"Şehri terk ederken su vanasını kapatan kimseyi tanımıyorum," dedim, sesim beklediğimden çok daha yüksek çıktı.

"Tanıdığım herkes seyahat ederken suyunu kapatır." Dudakları düz bir çizgi halinde kaldı, sanki bana kızan oymuş gibi.

"Sen Alaska'nın küçük bir kasabasından geliyorsun, orada yerel halk devasa testisleri olan geyiklerdir."

"Senin penis ve testislere gerçekten takıntın var, değil mi? Seni her gördüğümde, birinden ya da diğerinden bahsediyorsun." Kapıya doğru yürüdü.

"Birine pislik demek, aslında gerçek bir penisi kastetmek değildir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana aldırış etmedi ve yorumumu görmezden geldi. "Fayansların geldi, yarın ana banyonun tadilatına başlamadan önce evine uğrayıp kontrol etmek istersen."

"Oh. Çok güzel değil mi?" Banyo için güzel mavi bir İtalyan fayans seçmiştim. Artık evi yenilemek zorunda kaldığıma göre, onu kendi zevkime göre düzenleyecektim.

"Yani, fayans işte." Alaycı tavrını gizlemeye çalışmadı. "Neandertal gibi konuşuyorsun." Bir pizza rulosu daha aldım. *Bunlar gerçekten şampiyonların kahvaltısı.*

"Yeni bir fırın sipariş edeceğim. Yemek pişirmen gerekiyorsa, yeni fırın gelene kadar evimize gelip fırını kullanabilirsin."

"Tamam."

"Tamam," dedi ve dışarı çıktı. "Ve tavana bir şeyler fırlatmayalım ya da çekiçle bir şeyler kırmayalım."

Yaklaştım, kapı kolunu tuttum ve açıkça samimi olmayan bir gülümseme zorladım. "Yardımcı tavsiyelerin için teşekkürler. Görüşürüz Charles."

O ana binaya doğru yürürken kapıyı çarptım ve onun kıkırdadığını duydum.

Pizza ruloyu ağzıma attım ve pencereden dışarı bakarak onun bahçeyi geçip gittiğini gördüm.

Uzun boyluydu ve sert, kaslı, erkeksi bir şekilde gülünç derecede yakışıklıydı.

Bu da beni sinirlendiriyor.

Küçük yatak odasına gidip hızla iş kıyafetlerimi giydim. Neyse ki saçımı ve makyajımı önceden yapmıştım. Dışarıya hala soğuk olduğu için dolabıma koşup botlarımı aldım.

Telefonum çaldı ve en iyi arkadaşım Montana'nın adının ekranda parladığını gördüm.

"Selam, Monny."

"Yirmi dakika sonra toplantımız var," dedi. "Neredesin?"

"Biliyorum. Şimdi çıkıyorum. Küçük bir duman dedektörü sorunu yaşadım ve huysuz ev sahibimle tartıştım."

Telefonun diğer ucundan yüksek bir kahkaha duyuldu ve en sevdiğim kamel rengi paltoyu giyerken onu hoparlöre aldım.

"Sana bedava kalacak yer sunan bir adamın gerçek bir ev sahibi olduğunu sanmıyorum." O da güldü. "Az önce senin evinin önüne geldim. Arabaya atla, toplantıya birlikte gidelim."

"Harika. Karda araba kullanmaktan nefret ederim."

"Biliyorum. Kar lastikleri olan bir araba lazım. Ama böylece birlikte gidebiliriz."

"Harika." Krem rengi bereyi alıp kafama geçirdim, dışarı çıktım ve onun arabasına binip aceleyle aramayı sonlandırdım. "Toplantıdan sonra ofise giderken evime uğramamız gerekiyor. Huysuz müteahhidim, ki aynı zamanda huysuz ev sahibim de, yeni fayansların geldiğini söyledi ve ben de onlar işe başlamadan önce bir kontrol etmek istiyorum."

"Son zamanlarda Charlie'den bıkmadın mı?" Diye sırıttı. "Hiç de bile."

Ve ben hem sinirlenmişim hem de eğlenmişim.

Güne bağlı olarak, belki biraz daha eğlendim.

İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Baba, neden burnunda kıl var?" Harper'ın sesi beni uykumdan uyandırdı ve kollarımı başımın üzerine uzatırken bir gözümü açtım. Saatime baktım ve saatin sabah altı olduğunu gördüm.

"Neden bu kadar erken kalktın Harps? Cumartesi sabahları biraz daha geç yatmaya karar vermiştik, değil mi?"

"Evet," dedi, yanıma yatakta tırmanarak. "Ama sonra seni özlediğim için uyandım."

Onun sözleri göğsümü sıkıştırdı. Bu çocuk tam bir tatlılıktı.

"Beni özledin, ha?" dedim, uzun buklelerini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bu yüzden burnumu mu incelemeye karar verdin?"

Kıkırdadı. "Seni gıdıklayacaktım, ama sonra orada biraz saç gördüm. Ve tahmin et ne oldu, baba?"

"Söyle," dedim, oturmak için kendimi iterek, sırtımı başlığa dayadım ve esnedim.

"Senin kulaklarında da tüyler var." Yeşil gözleri bana bakarken kısıldı.

"Herkesin burnunda ve kulaklarında tüyler vardır, küçük kızım," dedim.

"Hayır. Gidip baktım. Yukarıya bak, baba." Bacaklarımın üzerine tırmandı

kucağıma tırmandı ve başını geriye eğerek burun deliklerinin içini bana mükemmel bir şekilde gösterdi, bu da beni güldürdü. "Orada hiç kıl yok. Kulaklarıma da bak."

Sonra bana kulağının güzel bir fotoğrafını çekti, ben de onu kucağıma alıp ayağa kalktım. "Belki de benim anne babam maymundu," dedim, o da biraz daha güldü.

Onu banyosuna taşıdım ve ayaklarının üzerine indirdim, sonra diş fırçasını ona uzattım ve biraz diş macunu sürdüm. "Fırçala. Ben giyineyim, sonra sana kahvaltı hazırlayayım."

"Sen maymun değilsin baba. Sen sadece kıllı bir adamsın," diye bağırdı ben yatak odama ve banyoma doğru yürürken.

Hızlıca bir kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giydim. Hafta sonu ekibinin işlerini savsaklamadığından emin olmak için bugün birkaç saatliğine iki şantiyeye gitmem gerekiyordu.

Arkadaşım Myles St. James için denetlediğim büyük otel iyi bir şekilde ilerliyordu. Birkaç ay önce Seaside Inn'i yıkmıştık ve yerine çok daha büyük bir yapı inşa ediyorduk. Ayrıca Violet Beaumont'un evine gidip banyo ve mutfak tadilatının ilerlediğinden emin olmam gerekiyordu. Kadın benim misafir evimde kalıyordu ve bana büyük bir baş belasıydı, bu yüzden onu bir an önce evine geri göndermek en iyisiydi. Birkaç gün önce evi neredeyse yakmıştı ve onu külot ve yüksek topuklu ayakkabılarla yakalamıştım. Kadın berbat bir haldeydi.

Son derece seksi bir karmaşa.

Dişlerimi fırçalayıp ağzımı çalkalarken, ellerini beline koymuş, savaşa hazır bir şekilde duruşunu düşündüm.

O, kavgacı ve her zaman tartışmaya hazır biriydi.

Arka bahçemde yaşamak için ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı.

Mutfağa doğru yürüdüm ve küçük kızım iş kıyafetiyle yatak odasından çıktı: beyaz balıkçı yaka, tulum, kovboy çizmeleri ve ona Noel'de aldığım pembe alet kemeri. "Cumartesi günleri krep günü, baba."

"Evet, öyledir," dedim, kutuyu alıp hızlıca hamur hazırladım.

Kızım, izin versem haftanın her günü krep yerdı. Ama biz krepleri cumartesi günleri için saklıyorduk ve ya burada yiyorduk ya da Brown Bear Diner'a gidip güzel bir tabak krep yiyorduk.

Hamuru tavaya döktükten sonra ona bir bardak süt ve kendime bir fincan kahve hazırladım. Harper buzdolabından akçaağaç şurubunu çıkardı, masaya koydu, iki peçete ve birkaç çatal bıçak buldu ve masayı hazırladı.

Kış tatilinde bazı ev işlerini öğrenmek istemişti ve tıpkı babası gibi çabuk öğreniyordu. Bu önemliydi.

Kızımı büyütüp kendi kendine yetebilen bir insan olarak yetiştirmek için, bu küçük meleği son nefesimi verene kadar bakacağımı bilsem bile.

O, daha iyi olmak için benim nedenimdi.

Daha iyi olmak için.

Yemeğimizi tabağa koydum ve ikimiz de masaya oturduk.

"Peçeteyi kucağına koy, baba. Bir filmde görmüştüm. Çiftlikte yaşamıyoruz, hayvanlar gibi davranmamalıyız."

Kızımın altı yaşında ama otuz gibi davrandığını söylemiş miydim?

O, otoriter ve ateşli bir çocuktü. Ve ben onun tek bir saç telini bile değıştirmezdım.

Kağıt peçeteyi kucağıma koydum ve kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım bu, hayvan gibi yaşamak istemiyorsan odandaki masanı temiz tutman gerektiğı anlamına geliyor."

İçkisini uzun bir yudumla içti, sonra bardağı masaya koydu ve dudağının üzerinde beyaz süt bıyığıyla bana baktı. "Masamdaki şeyler sanat malzemeleri. Sanatçılar dağındır. Bayan Wharton bile bize öyle söyledi."

"Öyle mi?" Onun bana bakmasını bekledim. "Bu, dün okulda benimle konuşan, çok konuştuğun için teneffüsü kaçırdığın için beni azarlayan Bayan Wharton mu?"

Omuz silkti. "O bayan çok katıdır."

Kızım çok esprili bir çocuk olduğı için gülümsememi saklamaya çalıştım, ama ses tonumu ciddi tutmaya devam ettim. "Harper."

"Baba," diye taklit etti.

"Dinle, büyüüp gerçekten akıllı olmak istiyorsan, benim gibi dışarıda bir şeyler inşa etmek için çok çalışmak zorunda kalmak istemezsin, lüks bir ofiste masada oturarak çalışabilirsin. O yüzden konuşmayı kes ve Bayan Wharton'ı dinle."

"Sadece Cooper üzüldüğü için konuşuyordum. Talimatları anlamamıştı. Kimse ona yardım etmiyordu çünkü hepsi Bayan Wharton'dan korkuyordu. Ama o ağlamaya başladı ve ben kendimi kötü hissettim."

"Peki, neden Bayan Wharton'dan talimatları sormadı?"

"Öyle yaptı. Ve o da ilk seferinde dinlemesi gerektiğini, yoksa ona yardım etmeyeceğini söyledi," dedi ağzında bir lokma krep varken.

"Konuşmadan önce çığnemeyi bitirmen gerektiğini düşünüyorum, küçük hanımefendi." Sırıttım. "Ve belki de Cooper ilk seferinde dinlemeliydi."

"Yapamadı." Çatalını masaya bıraktı. "Teneffüste burnu kanadığı için hemşire odasına gönderildi. Ve o orada yokken Bayan Wharton talimatları verdi. Bu adil değil, değil mi baba?"

Haklıydı. Nadiren başı belaya girerdi ve öğretmeninin benimle birkaç kez konuştuğu zamanlarda, kızım bana makul bir açıklama yapmıştı.

"Ona bunu söyledi mi?" diye sordum kahvemi yudumlarken.

"Hayır. Çünkü öğretmen ona 'Konuşma' dedi. Kurallar böyle. Ama bu adil değil ve sen bana adil olmayan bir şey olursa sesimi yükseltmem gerektiğini söylemiştin."

İkimizin tabaklarını alıp lavaboya doğru yürüdüm. "Sana öyle demiştim."

"Gördün mü? Kurallara uyuyorum. Sadece senin kurallarını Bayan Wharton'ın kurallarından daha çok seviyorum," dedi ve bardağını bitirip lavaboya götürdü.

Onun yorumuna kahkahalarla güldüm.

Bayan Wharton, o zamanlar benim öğretmenimdi ve o zamanlar bile çok yaşlıydı, şimdi seksenine basmış olmalı. Cooper'ın odadan çıktığını bile hatırlamadığından eminim.

Ama Harper gözlemci biriydi. Her zaman etrafındaki herkesi izliyor ve iyi olduklarından emin oluyordu.

Bulaşıkları bulaşık makinesine yükledim ve ellerimi kuruladım. "Tamam. Artık teneffüs hakkını kaybettin. Buna değer miydi?"

"Cooper ağlamayı kesti. Buna değdi." Bana gülümsedi. "Ayrıca, bankta oturup doğum günü partimi düşünebildim. Pinkalicious partisi yapmak istiyorum."

Kızım bir sonraki doğum günü partisi hakkında konuşmayı çok severdi. Aylar öncesinden başlardı, ama sadece altı hafta kaldığına göre, düşünmeye başlamak için iyi bir zamandı.

Yani, küçük kızların doğum günleri hakkında ne bilirdim ki?

Hayatımda hiç doğum günü partisi yapmamıştım. Bu yüzden, Harper'ın ne istediğine karar vermesine izin verdim.

"Hadi, ufaklık. Ceketini giy de şantiyeye gidelim, orada bana bu Pinkalicious partisi hakkında her şeyi anlatabilirsin."

"Ceketini omuzlarına geçirip fermuarını çektim.

Koridorda koşarak boyama kitapları ve boya kalemlerinin olduğu sırt çantasını aldı. Ne yapacağını biliyordu. Cumartesi günlerimizi böyle geçirirdik. Birkaç saat çalışır, sonra öğleden sonra ve akşam ne yapacağımızı o seçerdi.

İkimiz de kamyonete binip kemerlerimizi bağladıktan sonra, garaj yolundan çıkıp ön camdan dışarı baktım. Bu sabah kar oldukça yoğun yağıyordu.

Kızım, Violet'in evine giderken yol boyunca doğum günü partisiyle ilgili detayları anlattı. Sınıfındaki herkesi ve hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı bazı yetişkinleri davet etmek istiyordu. Her şeyin pembe olmasını istiyordu. Balonlar, pasta ve sandviçler.

Pembe sandviçleri nereden bulabilirim ki?

Ama ben başımı sallayıp dinledim ve Violet'in evinin önüne geldiğimde, onun arabasının da orada duran iki iş kamyonunun önünde park ettiğini görünce inledim.

"Çok fazla homurdanıyorsun baba," dedi Harper, onu arabadan indirirken.

"Homurdanmadım. İnledim."

"İkisi de seni huysuz gösteriyor." Birkaç metre ötedeki arabayı görmek için döndü. "Yaşasın. Bu Violet'in arabası!"

"Evet." Kadın sürekli evine gelip bir şeyler kontrol ettiği için adamlarımın dikkatini dağıttığı için sinirimi gizlemeye çalıştım. Her şeyi mikro yönetmeyeceksen neden genel müteahhit tutuyorsun ki?

"Onu seviyorum," dedi Harper ve eve doğru koşmaya başladı.

Aynı fikirdeyiz.

İçeri girdiğimizde, Violet'in mutfak tezgahı için onayladığı fayanslardan masanın üzerine bir tasarım yaptığını görünce gözlerimi devirdim.

Yine de tasarımı değiştiriyordu. Yine.

"Merhaba Violet!" Harper ona doğru koştu ve Violet yaptığı şeyi bırakıp kızıma gülümsedi.

"Dünyanın en sevimli çocuğu bugün nasıl?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Harper ona gülümsedi.

"Bu tasarım hakkında ne düşünüyorsun, Harper?" Violet, tasarım deneyimi olmayan altı yaşındaki kızına sordu.

Sağ kolum Will, orada durmuş ona hayran bir hayran gibi gülümsüyordu. Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da boğazını temizledi.

"Uh, hey, patron. Violet, duvara daha fazla... neydi o? Violet, metro fayansındaki deseni değiştirerek duvara daha fazla... neydi o? Will ona sordu ve ben gözlerimi devirdim.

"Derinlik ve karakter. Dün gece bunu düşünerek uyuyamadım. Herkesin duvara döşediği gibi döşemek varken, neden onu öne çıkarmak istemeyeyim ki?"

"Çok beğendim," dedi Harper, masadaki gülünç derecede karmaşık desene bakarak.

"Nedenini söyleyeyim. Çünkü metro fayansının amacı budur. Elbette, benzersiz bir tasarım yapabilirsin, ama bu tasarım tüm duvarda işe yaramalı. Mutfağının backsplash alanı o kadar büyük değil, bu yüzden bunun sadece yarısı dolapların altındaki alana sığacak ve bir sürü kesim yapmamız gerekecek ve berbat görünecek." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Kadın sürekli değişiklikleriyle beni yoruyordu.

"Görüyorum ki Bay Karanlık ve Kasvet binaya girmiş," dedi Violet. "Ben beğendim. Will beğendi. Harper beğendi. Ama tabii ki sen berbat olduğunu düşünüyorsun."

Ayrıca yüksek topuklu ayakkabılarla bar taburesinde dengede durmanın akıllıca bir fikir olduğunu düşündün.

Will penisiyle düşünüyor.

Harper altı yaşında ve doğum günü için pembe sandviçler istiyor.

"Tasarımın berbat olduğunu söylemedim. Duvarda berbat görüneceğini söyledim, çünkü her tarafı kesilecek ve yarım kalmış bir iş gibi görünecek. Metro fayanslarını beğenmiyorsan, o alan için tasarlanmış başka fayanslar da var."

"Zaman çizelgemi yavaşlatmamaya çalışıyorum," dedi, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"O zaman ekibin dikkatini dağıtmayı bırak ve zaten onayladığın her şeyi değiştirmeyi bırak." Nefesimi verip Will'e banyo işine geri dönmesini söyledim.

"Bu benim evim ve tasarımı sevmeliyim."

"Kesinlikle katılıyorum. Bu yüzden son rötuşları sen seçtin. Ama şimdi her şey sipariş edildi ve zaman çizelgesine uymaya çalışıyoruz. Sen ise sürekli değişiklik yapıyorsun."

"Kadınların fikrini değiştirme hakkı vardır" deyimini hiç duydun mu?

"Kararını ver ve ona sadık kal" deyimini hiç duydun mu?" diye homurdandım.

"Hayır, çünkü öyle bir şey yok. Benimki ise gerçek."

"Babam huysuz," dedi Harper ve ben ona, hain olduğu için partisinde kahverengi sandviçler servis edeceğimi söylemek istedim, ama dilimi tuttum.

"Şuradaki kart masasına otur ve el işlerini çıkar." Kızıma sert bir bakış attım.

"*Babam kesinlikle huysuz,*" dedi Violet alaycı bir şekilde.

"Sonsuza kadar benim misafirhanemde yaşamak mı istiyorsun, yoksa bu işi halletmek mi istiyorsun?" diye sordum, ona yaklaşıp, çünkü bu konuşmayı her gün yapmaktan bıkmıştım.

"Bir bakalım. Misafirhanenin fırını çalışmıyor. Ev sahibim bir zorba. Ve misafir ağırlayacak yerim yok."

Ne saçmalıyor bu kadın?

"Peki, gelecek yıl bir parti vermek istersen, benim işimi yapmama izin verip sen düğün planlamasına odaklansan iyi olur, tamam mı?"

"Defol git, seni huysuz piç," diye homurdandı ve yanımdan geçip kızımın boyama yaptığı masaya oturdu.

Yüzümü ovuşturup banyoya gittim ve arkadaşlarıma plana sadık kalmalarını söyledim.

Violet'in yarın yine fikrini değiştirmeyeceğinden çok şüpheliydim ama.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Violet

"Hashtag 'Büyük topları severim' nasıl olur?" diye sordum birkaç hafta sonra Blakely beyaz tahtanın başında durup planladığımız bir sonraki düğün için olası hashtag'leri not alırken.

"Kesinlikle olmaz. Bu çok saldırgan." Montana gözlerini devirdi ve eliyle gülüşünü sakladı.

Montana ve ben, kasabadaki düğün planlama şirketi Blushing Bride'ın sahipleriydik. Üniversiteden mezun olduktan sonra, beni bu küçük kasabaya taşınmaya ve birlikte bir iş kurmaya ikna etti. O, Alaska'nın Blushing kasabasında büyümüştü ve küçük kasaba hayatının ne kadar eğlenceli olacağı konusunda çok ikna ediciydi.

Blakely ofis müdürümüzdü ve üçümüz birlikte çok iyi çalışıyorduk.

"Ne zamandan beri büyük toplar rahatsız edici oldu? Clifford'unkiler seni rahatsız etmiyor ya."

Clifford Wellhung, kasabanın devasa geyiği idi ve vahşi bir hayvanın şehir merkezinde dolaşması tamamen normalmiş gibi sokaklarda dolaşıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, ben Clifford'un toplarını rahatsız edici buluyorum. Sanki büyük kavunlar gibi sallanıyorlar." Blakely omuz silkti. "Bu konuda Monny'nin tarafını tutmak zorundayım, Vi. Düğün hashtag'inde onun toplarına atıfta bulunmak tartışmalı bir seçim olabilir."

Ben güldüm. "Eh, soyadı Ballsy. Şanssızlık ama, en azından bununla biraz eğlenebilirsin."

Montana'nın ağzı açık kaldı ve bana bakakaldı. "Soyadı Balmy, Ballsy değil."

Ben irkildim. "İğrenç. Balmy topları berbat olurdu."

Blakely histerik bir kahkaha attı, Montana ve ben de ona katıldık.

"Sıcak toplardan bahsetmişken, seksi ev sahibinle aran nasıl gidiyor?" diye sordu Blakely.

Gözlerimi devirdim. "O huysuz herif sinirlerimi bozuyor. Bana evimi nasıl yenileyeceğimi söylemeye çalışıyor. Bu korkunç bir şey."

"O senin müteahhidin. Bu onun işi." Montana güldü. "Tıpkı insanlara düğün planlamayı öğrettiğimiz gibi."

Bunu düşündüm. "Bir evi yenilemek, evlilikten çok daha kişisel bir şey. Orası, önümüzdeki yıllarda yaşayacağım yer."

"Uh, bence düğün oldukça kişisel bir olay, sonuçta hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin kişiyle ilgili." Blakely bana sanki üç kafam varmış gibi bakıyordu ve Montana da bana her zamanki o anlamlı bakışıyla katılıyordu.

"Dinle. Bazen gece yarısı ilham gelir. Ve o da bununla başa çıkmak zorunda." Beyaz tahtaya gittim ve ondan kalemi aldım. "Hashtag 'burada hava ısınıyor' nasıl olur? Bilirsin, burada hava ısınıyor gibi, ama tabii ki 'Balmy' ile devam ediyoruz."

"Bunu bilemiyorum." Montana, derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını ısırды. Daha fazla fikir gelmesini beklerken ağzıma birkaç Skittles attım. "Hashtag 'Balmys geliyor'. Hashtag 'Balmy, iki kişilik parti'."

İkisini de yazdım, ama hiçbirini bizi heyecanlandırmadı. Ve Blushing Bride'da heyecanlanmayı severdik.

"Peki ya hashtag 'Balmys'lerle takılmak' nasıl? 'Arkadaşlarla takılmak' gibi." Kıkırdadım.

"Bunu beğendim," dediler Blakely ve Montana aynı anda.

Elimdeki görünmez mikrofonu işaret ettim ve dramatik bir şekilde yere düşürdüm.

"Şu anda en iyisi bu. Jules'a gösterip ne düşündüğünü sorayım," dedi Montana, muhtemelen bunu kabul etmeyecek olan müstakbel gelini kastederek, çünkü o ana kadar ona sunduğumuz tüm fikirleri reddetmişti.

"Tamam, saat 1'de çadır ve masa kiralama fiyatlarını görüşmek için bir toplantım var. Sonucu size bildiririm." Sıcak çayımı alıp ofisime doğru yola çıktım.

Telefonumu masama koydum ve Instagram uygulamasının üst kısmında tanıdık bir yüz gördüm. Kız kardeşim Velveeta bir paylaşım yapmıştı. Açıkçası, onun

Adı Velveeta değildi, ama gerçek adı olan Velveteen'den daha çok hoşuma gidiyordu.

Bana her zaman plastik peynir enerjisi verirdi, ama onda İngiliz tavşanı gibi bir his uyandıran hiçbir şey yoktu.

Telefonumu elime alıp aile fotoğrafına baktığımda midem düğümlendi. Babam ve ikinci eşi Pissy Beaumont.

Tamam.

Missy Beaumont.

Ama benim takma adım ona da çok daha yakışıyordu.

Onları çevreleyen çocuklar Velveteen, Paris, Huntington ve Brenton'dı. Yirmi sekizinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlardı ve fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: "Mau'i'den yirmi sekiz yıllık sevgiyi kutlayan tatlı aile anıları."

Her zamanki gibi, birinci kızlarına davetiye göndermeyi unutmuşlardı.

Adi herifler.

Yirmi sekiz yıllık evlilik.

Bu sayı bile beni sinirlendiriyordu, çünkü ben de yirmi sekiz yaşındaydım. *Mantiken, matematiksel olarak tutarsız görünüyor.*

Ancak babam, annem bana hamileyken onu terk edip cehennemden çıkmış üvey annem Missy'nin yanına gitmeye karar verdi. Missy beni hiçbir zaman ailenin bir parçası gibi hissettirmedi ve ne zaman ziyarete gitsem bana uzak bir kuzenmişim gibi davranırdı. Kardeşlerimle oldukça yakındık, ancak babam hiç vakit kaybetmeden yeniden evlenip ikinci karısını hamile bıraktığı için benden sadece bir yaş küçük olan *Velveeta* hariç. Velveteen annesinin bana karşı olan küçümsemesini benimsemişti, diğer kardeşlerim ise biraz daha asiydiler ve ailenin kara koyununu her zaman kollarını açarak karşıladılar. Ama sonunda, beni savunmadığı için babamı suçladım. Bana ait olmadığımı hissettirdiği ve bana terapide tartışacak bir ömür boyu konu verdiği için.

Telefonum çaldı ve kız kardeşim Paris'in yüzü ekranı aydınlattı.

"Selam Par, nasılsın?" diye sordum, aptal kız kardeşimizin bir paylaşım yaptığı için aradığını biliyordum.

"Selam," diye inledi. "Üzgünüm, Vi. Eminim bu sabahki paylaşımı görmüşsündür."

"Az önce gördüm. Beaumont kutlamasıydı, değil mi?" dedim alaycı bir tonla.

"Sana söylemeli miyim bilemedim. En azından biz çocuklar için son dakikada karar verilen bir geziydi ve annem seni davet ettiklerini ama senin çok meşgul olduğun için gelemediğini söyledi. Ama sonra babam bir gece plaj barında bir sürü Long Island buzlu çay içti ve bana kendini ele verdi, seni davet etmemekle kendini hayal kırıklığına uğrattığını söyledi." Diye iç geçirdi.

Ah, William Beaumont, zavallı adam.

Beni hak etmeyen bir adam yüzünden babamla ilgili sorunlar yaşamış olmam ve hayatım boyunca beni nasıl reddettiğini analiz ederek zamanımı boşa harcamış olmam beni çok kızdırdı.

Kendi çocuğunu savunamayacak kadar zayıf bir adam.

O anda ona hiç saygı duymuyordum, ama yine de onları bir arada görmek bazen mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyordu.

"Sorun yok. Sorunum seninle değil," dedim. "Bana Maui'den bahset."

Paris, babam ve Missy'nin evlilik yeminlerini yenilediklerini anlatmaya başladı. Evlendiklerinden beri altıncı kez yeminlerini yeniliyorlardı, bu biraz abartılı geliyordu.

Anladık. Bu sefer yeminine sadık kalacaksın, sevgili babacığım.

"Ralph'ı tüm ihtişamıyla görmek hoşuna giderdi," dedi gülerek.

Ralph, Velveteen'in nişanlısıydı ve üç aydan az bir süre sonra Blushing'de evlenmeleri planlanıyordu. Montana ve benim nişanlısı Myles ile birlikte yatırım yaptığımız ve yenilediğimiz, şu anda en popüler düğün mekanımız olan Blushing Inn'de evleneceklerdi. Blushing'de evlenmeyi seçmelerinin nedeni, benim burada bir düğün işletmesi sahibi olmam değildi; bu şirin küçük kasabayı seçmelerinin nedeni, dünyanın en ünlü erkek müzik grubu üyesi Harry Simon'ın bir süre önce ünlü süper model Bailey Clark ile Blushing'de evlenmeyi seçmiş olması ve bu kasabayı ünlü hale getirmesiydi. Bu yüzden, bir numaralı düşman olmama rağmen, aynı zamanda olağanüstü bir düğün organizatörüydüm ve kız kardeşimin düğününü planlıyordum. Ralph, düğün sektöründe "kontROLSÜZ" olarak adlandırdığımız türden biriydi. Adam

Aile toplantılarında hiç hayal kırıklığına uğratmazdı, çünkü her zaman bir kaç tane fazla Jägermeister içer ve çılgınca şeyler yapardı. Kız kardeşim gergin ve kibirli biriydi ve onlar tanıdığım en uyumsuz çiftti. Ralph'ın büyük gününde ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

Söylemeye gerek yok, bu düğünü hiç de dört gözle beklemiyordum.

Üç yıl önce Şükran Gününde sokakta çıplak koşmuştu.

Bu yıl Velveteen'in tatil iş etkinliğinde sarhoş olup büfe masasını devirmişti ve kız kardeşim ondan ayrılmayı düşünmüştü.

Velveteen bana nadiren içini döktüğü için, kanlı detayların çoğunu Paris'ten duydum.

"Anlat bana." Sandalyeye yaslandım ve ağızma birkaç Skittles daha attım.

"Ralph, yemin yenileme töreninde çok fazla tekila içti ve annemin eteğine basarak elbisesini tamamen yırttı," dedi, dehşete kapılmış gibi ama aynı zamanda kahkahalara boğulmuş bir sesle.

"Olamaz," dedim, çünkü Missy Beaumont tanıdığım en düzgün kadındı. Fransız manikürü ve düzgün bir hırka giymeden ya da saçları dağınık halde evden çıkmazdı. Onun altar üzerinde çıplak kalmasını hayal edemiyordum. "Tamamen vücudundan mı? Yoksa eliyle tutuyor muydu?"

"Tamamen vücudundan çıktı. Her şey çok hızlı oldu. Adam oraya sendeledi, tökezledi, annem kenara atlamak istedi ve elbise, sihirbazların kıyafetlerini ortadan kayboldurdıkları gibi, bir anda yırtılıp çıktı."

"Tanrım. Missy çılgına dönmüş olmalı." Endişeli görünmeye çalışırken kıkırdadım. Ne de olsa o Paris'in annesiydi.

"Neyse ki baştan aşağı şekillendirici iç çamaşırı giymişti, yani bir gram bile teni görünmüyordu, ama çok sinirlendi ve geceyi kısa kesmek zorunda kaldık."

"Aile fotoğrafında herkes tam giyinmiş görünüyordu," dedim, Instagram'daki gönderiyi tekrar inceleyerek.

"O fotoğraf Tequila Gate olayından önce çekilmişti." O güldü. "Ertesi gün her şey yolundaydı. Ralph, Velveteen'in emriyle gezinin geri kalanında piña colada içmeye devam etti. Görünüşe göre rom onun çılgınlığını ortaya çıkarmıyor."

"Bu düğünde onu nasıl kontrol edeceğim?" diye inledim.

"Evet. Düğüne kadar evin hazır olsun, çünkü ben seninle kalacağım. Huntington ve Brenton da senin evinde kalmak istiyor. Yaşlılar otelde kalsın."

"Velveteen benden daha genç," diye hatırlattım ona.

"Ama o yirmi yedi yaşında, doksan gibi davranıyor. Hiç eğlenceli değil. Biz seninle kalmak istiyoruz. Eminim Ralph da senin evinde kalmayı tercih eder," dedi gülerek.

"Bu kesinlikle olmaz. Hala onun bu adamla evlendiğine inanamıyorum."

"Biliyorum. Sanırım hepimiz şok olduk. Ama annem onun zengin bir aileden gelmesini seviyor, bu yüzden sorun yok gibi görünüyor."

"En azından önceliklerini doğru belirlemiştir." Charlie Huxley'den yeni gelen bir mesaj olduğunu görmek için e-posta gelen kutuma bakmadan önce gülümsedim. Konu başlığı tamamen büyük harflerle yazılmıştı.

ACİL!

"Belki ona kardeşçe bir tavsiye vermelisin. Sen de düğünler hakkında çok şey biliyorsun, çünkü bunu meslek olarak yapıyorsun."

"İlişki tavsiyesi verecek en son kişi benim. Onlardan vebadan kaçır gibi kaçırım. Ayrıca, o beni asla dinlemez. Benden nefret eder," dedim, çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

"Hayır. O seni kıskanıyor. Her zaman kıskanmıştır. Senin yanında şımarık bir çocuk gibi davranıyor olabilir, ama arkandan senin hakkında güzel şeyler söylüyor."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Oh, gerçekten mi? Arkamdan daha mı iyi konuşuyor?"

"Evet. Yolculuk sırasında biraz gevşek davrandı ve senin gibi insanların onun hakkında ne düşündüğünü daha az önemsemek istediğini belirten bazı yorumlar yaptı. Başkalarının görüşlerini daha az önemsemek istediğini söyleyip durdu ve sürekli senden bahsetti."

"Deyim 'daha az sikim'dir. Bu bir iltifat mı olmalı?" diye sordum kuru bir şekilde.

"Velveteen kusurlarını kabul edip sana daha çok benzemek istediğini söylüyorsa, bu kesinlikle bir iltifattır." diye gülerек cevap verdi.

İnledim. "Bu tartışmaya açık bir konu. Toplantıya gitmem gerek. Seni sonra ararım."

"Seni seviyorum, Vi."

Onun sözleri göğsüme keskin bir acı sapladı. En küçük üç kardeşim olmasaydı, babamla hiçbir ilişkim olmazdı. Ama onları seviyordum ve onlar da beni seviyordu, bu yüzden babam ve karısıyla bu kısır döngüde kalmaya devam ettim.

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım ve Charlie'nin e-postasını tıkladım.

Bayan Beaumont,

Ana banyonuzun aydınlatmasıyla ilgili değişikliğinizi aldım. Yenileme planında değişiklik yapmaya devam ederseniz, çalışanlarımı bu şantiyede beklenenden daha uzun süre tutmam gerekirse, zaman çizelgenizin ve başlangıçta size verilen fiyatın değişeceğini bekleyebilirsiniz. Lütfen bunun, üzerinde anlaştığımız üç ay içinde projeyi bitirmek istiyorsak kabul edebileceğimiz son değişiklik olduğunu unutmayın.

Charlie Huxley

Bu adamın nesi vardı böyle? Ben onun arka bahçesinde yaşıyordum. Neden bana resmi bir e-posta gönderiyordu?

Cevabımı düşünürken parmaklarım klavyenin üzerinde titriyordu.

Sayın Huxley,

Garip bir şekilde resmi olan e-postanız için teşekkür ederim, özellikle de aynı mülkte yaşadığımız ve birkaç gün önce garaj yolunda yanlış yere park ettiğimi bildirmek için bana mesaj attığınız için telefon numaramı bildiğiniz halde. Bir müteahhit olarak, müşterilerinizin memnun olmasını istediğinizi varsayıyorum. Şehir merkezindeki antika dükkanında muhteşem bir vintage aydınlatma armatürü buldum. Bu yüzden

ve diğler lambayı iade etmenizi istemiyorum. Orijinal lambayı misafir banyosuna asmayı düşünüyordum. Will'e bu fikrimi söylediğimde harika bir fikir olduğunu düşündü.

Evimin mükemmel olmasını istediğim için, uygun gördüğüm takdirde fikrimi değiştirmeye devam edeceğimi lütfen unutmayın.

Bayan Beaumont

Gönder düğmesine bastım, sonra eşyalarımı toplayıp toplantıya gitmek için hazırlandım. Tam ceketimi giyiyordum ki, dizüstü bilgisayarım gelen bir mesajla ses çıkardı.

Bayan Beaumont,

Mükemmelliği kovalamak gerçekçi değildir. Ve bilginiz olsun, bu şirketi Will yönetmiyor, ben yönetiyorum.

Bay Huxley

Not: Garaj yolu ile ilgili mesajı aldıysanız, neden dün yine oraya park ettiniz?

Kıkırdadım. Onu kızdırmaktan hoşlanıyordum.

Bay Huxley,

Oraya park ettim çünkü geniş bir garaj yolu, misafir evine en yakın yer ve sizin sırf huysuzluk yapmak için huysuzluk yaptığınıza inanıyorum. Ayrıca benim arabam için mükemmel bir yer, sanırım ben de o gerçekçi olmayan mükemmelliği kovalıyordum.

Bayan Beaumont

Birkaç dakika bekledim... Ama cevap vermedi. Muhtemelen onu kızdırmıştım. Ona ilk kez pislik demiyordum, son kez de olmayacaktı.

Dışarı çıktım ve Montana ile Blakely'ye veda ettim, birkaç blok ötedeki parti malzemeleri kiralama dükkânına doğru kısa bir yürüyüşe çıktım.

Tam vardığımda telefonum çaldı ve Charlie'den gelen e-postaya göz attım.

Bayan Beaumont,
Bir kez daha, benim sikime olan takıntınız endişe verici.
Artık değişiklik yok.
Bay Huxley
Not: Fırını tekrar kullanmanız gerekirse, 5:30'da evde
olacağız.

Telefonu çantama geri koydum ve yüzümdeki gülünç gülümsemeyi saklayamadım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

"İyi misin, Harps? Akşam yemeği hazır." Kızımı okuldan aldıktan sonra eve gelir gelmez gittiği yatak odasının kenarına oturdum. Bana sırtını dönmüştü ve kahverengi dalgalı saçları yatağın üzerine dökülmüştü.

Onun okuldan alınan son çocuklardan biri olması beni çok üzdü.

Ama işlerim başımdan aşkındı ve o genellikle okuldan sonra arkadaşlarıyla oynamak için okulda kalmayı severdi.

"Aç değilim," dedi burnunu çekerek.

Omuzlarına uzandım ve onu sırt üstü yatırmak için çevirdim. Gözlerinin ne kadar şiş olduğunu görünce içim acıdı. "Hey. Ne oluyor?"

"Hiçbir şey, baba. Sadece aç değilim."

Bu tür anlar benim için çok zordu. Çoğu zaman tek başıma küçük bir kızı yetiştirirken ne yaptığımı bilmiyordum ve bunu mahvedip mahvetmediğim konusunda kafamda sürekli bir savaş vardı. Tek bildiğim, her gün uyanıp onu iki ebeveyn kadar sevdiğimdi.

Bu çocuğu bir anne ve bir baba kadar seviyordum.

Onu iki çift büyükanne ve büyükbaba kadar çok sevdim. Çünkü Harper'ı tek başıma büyüttüm.

Onun ihtiyaçlarını karşılamak ve ona her şeyi sağlamak için çok çalıştım.

Ama bu tür şeyler benim yeteneklerimin ötesindeydi.

Küçük kızım sanki biri onun güneşini çalmış gibi görünüyordu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kızım doğmadan önce küçük çocuklarla hiç tecrübem yoktu. Yetimhanede büyüdüğüm için, Harper dünyaya gelmeden önce istikrarlı bir hayat sürme tecrübem çok azdı.

Saçlarını yüzünden çekip kenara attım. "Bir şeyler yersen kendini daha iyi hissedebilirsin."

"İstemiyorum. Aç değilim."

Ona yemek yemesini zorlamalı mıyım yoksa ona zaman tanımalı mıyım diye düşünürken iç geçirdim.

Arka kapı çalındı, bu sadece bir kişi olabilirdi.

Bahçenin karşısındaki tehdit.

Son birkaç gün alaycı e-postalarla doluydu ve o her gün şantiyeye gelip ilerlemeyi kontrol ediyor ve her şeyi sorguluyordu.

Her şeyi.

"Hemen dönerim." Evin içinden geçerek arka kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Bu sefer neyi yaktın?" Kapı çerçevesine yaslanarak yüzüne baktım. Yanlış görmüyorsam, gözleri biraz şişmişti. Bir şeylerin ters gittiğinin en büyük işareti, alaycı bir cevap vermemiş olmasıydı.

Bana zehirli sözler yağdırmıyordu.

Sadece orada durmuş, biraz... kırılmış gibi görünüyordu.

"Bunları fırınına koyup yirmi dakika sonra almaya gelebilir miyim? Yorgunum, lokantaya gidemem, mikrodalgada ısıtabileceğim bir şeyim yok ve rahatlatıcı bir yemek istiyorum." Pizza rulolarının bulunduğu poşeti kaldırdı.

Konuk evi için yeni bir fırın sipariş etmiştim ve bir hafta ila on gün içinde gelmesi bekleniyordu. Ve şimdi, yaşadığı evde kendi yemeğini pişirememesi nedeniyle kendimi büyük bir pislik gibi hissediyordum.

"Evet, tabii ki." Çantayı elinden aldım ve akşam yemeği için çıkardığım sarımsaklı ekmeklerin ısısı hâlâ üzerinde olan fırına doğru yürüdüm. O da peşimden içeri girdi ve ben ona bir kurabiye tepsisi uzattım. Tepsiyi bana geri vermeden önce üzerine birkaç pizza rulosu koydu.

Gözleri kesinlikle şişmişti.

Violet Beaumont'un ağlamak için gardını bu kadar uzun süre indireceğini tahmin edemezdim, ama işaretler oradaydı.

Daha sessizdi. Daha az kavgacıydı.

Gözleri şiş ve kırmızıydı.

"Teşekkürler. Yirmi dakika sonra dönerim," dedi ve bakışları masadaki iki tabak makarnaya, sarımsaklı ekmek sepetine ve salataya kaydı. "Burada ne oluyor? Soğumaya başlıyor gibi görünüyor."

Pizza rulolarını fırına koyup mutfak tezgahına yaslandım ve sinirli bir nefes verdim. "Bilmiyorum. Harps yemek istemediğini söylüyor. Eve geldiğimizden beri odasında yatakta yatıyor ve eminim ki ağlıyor."

Violet bana bakarak gözlerini kısarak sordu. "Ağladığından emin misin? Ağlarken ses çıkarmıyor mu?"

"Eve gelirken arabada sessizdi, sonra ben burada akşam yemeğini hazırlamaya başladım ve onu almaya gittiğimde yatakta buldum. Sürekli burnunu çekiyordu ve gözleri şişmişti."

Tıpkı senin gözlerin gibi.

"Kesinlikle ağlamış, zeki adam." Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki kızımı ağlatan benmişim gibi. "Neden üzgün olduğunu sordun mu?"

"Ona aç olup olmadığını sordum, hayır dedi. Hasta olup olmadığını sordum, hayır dedi." Elimi yüzümden aşağı doğru gezdirdim.

"İnsanların ağlamasının hasta ya da aç olmaktan başka birçok nedeni olabilir. Özellikle de altı yaşındaysan. Her zaman o lanet soruları sormalısın. Çoğu insan bunu konuşmak ister, sadece senin umursamadığını düşünürler."

"Tabii ki önemsiyorum. O daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve ben onu zorlamalı mıyım bilemedim," diye itiraf ettim, kendimi güvensiz bir pislik gibi hissederek, çünkü çoğu zaman ebeveynlik konusunda ne yaptığımı bilmiyordum.

"Sen her zaman zorlarsın, Charles."

"Tamam. Görünüşe göre sen de ağlamışsın. Ne oldu sana?"

"Seni ilgilendirmez, seni büyük Neandertal," diye tısladı.

"Bana sormamı sen söyledin."

"Ve sana bunun seni ilgilendirmediğini söyleme hakkım var. Şimdi pizza rulolarımı sen izle, ben Harper'la konuşmaya gidiyorum. Birinin neden üzgün olduğunu anlamakta çok iyiyimdir."

" Orayı sahiplenirmiş gibi yanımdan geçti.

Bu kadın, girdiği her ortamı aydınlatmayı başarırdı.

Bana kızgın olsa bile, ki çoğu zaman öyleydi. Bir görev için hareket ediyordu, lanet bir ateşböceği gibi.

"Teşekkürler. Soldaki ikinci kapı." Evim o kadar büyük değildi, onu bulmak zor olmazdı, ama bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Sinirli olduğum için kendime bir bira doldurdum. Benim yapmam gerekeni, saçma sapan ama seksi komşumun kızımıyla konuşmasına izin veriyordum.

Ama Harper bana hiç böyle kapılarını kapatmamıştı. Bu ilk kez oluyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

Birayı bir yudum içtim, sonra sessizce koridorda ilerleyerek kapının önüne geçtim ve dinlemeye başladım.

"Arada sırada kötü bir gün geçirmek normaldir," dedi Violet, ben tamamen hareketsiz dururken. "Benim de bugün pek iyi bir günüm olmadı. Bana ne olduğunu anlatır mısın, belki birbirimize yardımcı olabiliriz?"

"Bugün iyi bir gün geçirmedi mi?" Kızımın sesi, sanki ağlamayı yeni kesmiş gibi titriyordu.

Bu dünyada tek bir lanet görevim vardı, o da Harper'a iyi bir hayat vermektir.

Evet, bir şirket yönetiyordum ve bize bakmak için çok çalışıyordum.

Ama önemli olan tek iş, her gün uyanıp çok çalışmamın tek nedeni, bu duvarın diğer tarafındaki küçük kızdı.

Onun acı çektiğini bilmek beni derinden etkiledi. Bunu göğsümün ortasında, şu anda derin bir acının yerleştiği yerde fiziksel olarak hissettim.

Kahretsin, ona neden ağladığını sormaya çok korktuğum için kaçmıştım. Harper bana karşı her zaman açık olmuştu. Bana hissettiklerini söylemekten hiç çekinmezdi.

Öyleyse neden şimdi bu konuda bu kadar garip davranıyordu?

"Ağlamadım. Ama mesele şu ki, bazen iyice ağlamak gerekir, anlarsın ya? İçini boşaltırsın, gerekirse ciğerlerinin

sonra aynı gün içinde olan tüm güzel şeyleri hatırlarsın."

Bir burun çekme sesi duydum ve Harper konuşmadan önce onun olduğunu tahmin ettim. "Bugün okumada en yüksek puanı aldım. Ve matematik sınavında yüzde yüz aldım."

Aferin kızım.

Göğsüm gururla kabardı.

"Bu harika. Çok güzel şeyler olmuş gibi görünüyor." Violet boğazını temizledi. "Sonra seni rahatsız eden bir şey mi oldu?"

"Evet." Kızımın sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Babanı çağırmamı ister misin, böylece ona da anlatabilirsin?"

"Hayır," dedi Harper o kadar hızlı ki, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Babama olanları anlatmak istemiyorum."

Neden olmasın ki?

Onun bana güvenmemesi için bir şey mi yaptım?

"Tamam. Haklısın. Bana anlatmak ister misin? Neden üzgün olduğumu birine anlattığımda kendimi hep daha iyi hissederim."

"Bugün neden üzgün olduğunu kimseye söyledin mi?" diye sordu Harper ve yine burnunu çekmeye başladı.

"Hayır. Ama bir anlaşma yapsak nasıl olur? Sen bana seni rahatsız eden şeyi anlat, ben de seni rahatsız eden şeyi anlatayım."

Odaya bakmak istedim. Birlikte yatakta mı oturuyorlardı? İkisi de kokluyor muydu, yoksa sadece Harper mı kokluyordu?

"Bu hoşuma gitti," dedi küçük kızım. "İlk ben başlayacağım çünkü bazen ilk olmak korkutucu olabilir, ama sana anlatmaktan korkmuyorum."

"Cesur olduğun için teşekkürler," dedi Violet. "Ne oldu?"

"Denise Quigley bugün benimle birlikte okul sonrası bakımdaydı. Bu, ebeveynleri çalıştığı için geç saatlere kadar okulda kalan çocuklar için olan bir program."

"Evet. Ben de hep okul sonrası bakım programına giderdim," dedi Violet. "Peki orada ne oldu?"

"Denise, annemin beni terk etmesinin sebebinin saçlarımın çok kıvrıkcık olması ve boyumun kısa olması olduğunu söyledi." Kızımın sesindeki titremeyi duyabiliyordum, gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes almaya çalıştım. "Ayrıca bazen erkek gibi giyindiğimi de söyledi."

Kızımın odasına dalmak istedim. O benim kızımdı ve bu konuyu ben halletmeliydim.

Ama Violet'in sesi güçlü ve kendinden emindi. "Denise Quigley mi? Annesi lokantada çalışıyor, değil mi?"

"Evet, Brown Bear Diner'da çalışıyor."

"Şey, sana şunu söyleyeyim, o kız hiç de iyi biri değil. Bir keresinde kahvaltıda kardeşini ağılattığını gördüm."

"Öyle mi?" diye sordu kızım, merakı gözlerinden okunuyordu.

"Evet. Her şeyi izledim. O çok daha gençti ve kreplerini yemeye çalışıyordu, annesi ise cep telefonuyla konuşuyordu. Denise'in zavallı çocuğun kreplerinin üzerine meyve suyunu döktüğünü gördüm."

"Hayır," dedi Harper, nefesini tutarak.

"Oh evet," dedi Violet. "Ve sonunda telefonu kapattığında annesine ne yaptığını söyledim, Denise bana yalancı dedi ve kendi işime bakmamı söyledi. Annesi de Denise'in tarafını tuttu. Bu yüzden, o kızı dinlemeyeceğim. Ve bilgin olsun, giyimin çok güzel. Tarzını seviyorum. Yani, bana bak, ben tayt ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Hepimizin kendi tarzı var."

"Denise parlak tişörtler giyiyor ve pembe tenis ayakkabıları var," dedi Harper ve ben de bu hafta sonu onu alışverişe götürmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Onun için sevindim. Ama başkalarını kötü hissettirmek zorunda olanlar sadece kendilerine güvenmeyen kişilerdir. İnan bana, Denise seni kıskanıyor."

"Güvensiz ne demek?"

"Güvensiz," dedi Violet gülerek yavaşça. "Kendini iyi hissetmiyor. Muhtemelen senin gibi olmak istediği için sana saldırıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Onun gibileri tanırım," dedi Violet, sesinde kendinden emin bir tonla.

"Peki ya annem gerçekten bu yüzden gitmişse?" dedi Harper, sesi yine titriyordu.

Bu konu hakkında hiç fazla konuşmamıştık. Ona sadece onu çok sevdiğimi ve herkesin iki ebeveyni olmadığını söylemiştim. Annesi yılda bir kez gelirdi ve bu her zaman böyle olmuştu.

Belli ki, bu konuyu konuşmanın zamanı gelmişti.

"Şey, kızının saçları dalgalı olduğu için onu terk eden bir anne tanımıyorum. Denise'in saçlarını gördüm, çok düzler, seninkiler ise uzun, koyu ve dalgalı, herkes senin saçlarına sahip olmak ister." Nefes aldı, sanırım bir sonraki sözlerini düşünüyordur. "Anneni en son ne zaman gördün?"

"Caroline'ı geçen yıl doğum günümde gördüm. Ben henüz küçük bir bebekken beni terk etti, çünkü babamın beni iki ebeveyn kadar sevdiğini biliyordu."

Başımı duvara yasladım ve boğazımda oluşan yumruyu yutarken burnumdan nefes aldım.

Onu iki ebeveynin seveceği kadar seviyorum. Bu küçük kız için tereddüt etmeden ateşe atlarım. Ve bu lanet olası gerçek.

"Bu, Denise'in teorisini paramparça ediyor, değil mi? Yani, sen bebekken, o senin saçını ya da boyunu hiç görmedi. Denise bir..." Durdu ve ben, o cümleyi benim aklıma gelen kelimelerle bitirmeyeceğini umdum. "Zavallı küçük kız, sanırım."

"Onun üzgün olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Harper.

"Evet. Çünkü mutlu insanlar başkalarını incitmekten hoşlanmazlar."

"Annem geri geliyor, ama ben ona 'anne' demiyorum. Sadece doğum günümde geliyor, çünkü arkadaş olmak istiyor. Adı Caroline ve onu geçen seferden hatırlamıyorum, çünkü doğum günüm çok uzun zaman önceydi. Çok, çok uzun zaman önce. Ama onun beni kısa boylu ya da saçlarımın çok kıvırcık olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

"Tabii ki öyle düşünmemiştir. Saçların çok güzel. Keşke benimkiler de o kadar uzun ve o renkte olsaydı."

"Senin saçların dalgalı ve sen çok güzelsin, Violet."

İkisi de güldü ve benim göğsüm sıkıştı. Çünkü bildiğim kadarıyla kızım ilk kalp kırıklığını yaşamıştı ve şimdi gülüyordu.

"Bence *sen* çok güzelsin," dedi Violet.

"Sen de bugün neden üzgün olduğunu bana söyler misin?" diye sordu Harper ve ben dikkatle dinledim.

"Sanırım seninle aynı sebepten. Duygularım incindi. Biri bana çok üzücü bir şey söyledi."

"Kim söyledi?" diye ısrar etti Harper.

"Aslında babamdı."

Harper dramatik bir şekilde nefesini tuttu, çünkü onun tüm küçük seslerini tanıyordum ve Violet'e bakarken ellerini yüzüne götürdüğünü hayal edebiliyordum. "Babalar seni asla üzmemeli. Benim babam beni sadece güldürür."

Aynen öyle, küçük kız.

"Evet. Benimki öyle bir baba değil. Çok bencil, ama sorun değil."

"Çünkü o böcek mi?"

Violet'in kahkahası koridora yayıldı. "Evet. Kendine güveni çok az. Ama sana bir sorum var."

"Sorun ne?" diye sordu Harper.

"Senin baban açıkça en iyi baba. Denise'in sana söylediklerini neden ona anlatmadın? O da sana benim sana söylediklerimi söylerdi ve sen de üzölmene gerek kalmazdı."

Aynen öyle.

"Bunu babama söyleyemeyiz," dedi kızım, sesi artık çok ciddiymi.

"Neden?" diye sordu Violet.

"Çünkü benim dünyadaki en iyi babam var," dedi, hafifçe kıkırdarak. "Annemin olmadığı için üzgün olduğumu düşünmesini istemiyorum. Çünkü babam beni anne ve baba kadar çok seviyor. Annemin neden gittiğini bilmiyor olabilir ve babamın üzölmesini istemiyorum."

Mutfaktan yüksek bir vızıltı sesi geldi ve ben irkildim.

Lanet olası pizza ruloları.

Onlar beni dinlerken yakalamadan önce koridora koştum ve zili kapattım.

Ve koridorda mutfığa doğru gelen çok sayıda ayak sesini dinledim.

Violet, küçük kızımı odasından çıkarmıştı.

Sanırım Violet Beaumont hakkında tahmin ettiğimden daha fazlası vardı.

O, kızıma gülümseyerek bakarken, lanet olası bir ateşböceği gibi tüm ışığını ona yansıtıyordu.

BÖLÜM BEŞ

Violet

Sarımsak ve sıcak ekmek kokuyordu ve midem guruldadı. Pizza rulolarım, buraya geldiğimde, fırın ve işlenmiş yiyecekler için çaresizken olduğu kadar iştah açıcı gelmiyordu.

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimizde, Violet'in ruh hali tamamen değişmişti.

Hatta benim ruh halim bile değişmişti.

"Baba, ne pişiriyorsun, yakışıklı?" Harper kıkırdadı.

O kadar sevimliydi ki, o kötü kız Denise hakkında gerçekte ne düşündüğümü söylememek için kendimi zor tuttum. O tür kızları tanırdım. O kızı birden fazla kez iş başında görmüştüm. Küçük kardeşine sataşıyordu, anladığım kadarıyla hiç alamadığı ilgiyi çekmek için. Annesi onu görmezden geliyordu ve ben onun Harper'ı kıskandığından emindim.

Harper Huxley, çocukların nadir bulunan bir mücevheriydi. Olgun bir ruhu vardı ve aslında çok hoş bir sohbet etmiştik. Yaramaz değildi. Mantıklıydı. Tatlıydı. Ve gördüğüm en sevimli çocuktü.

Bu yüzden, annesinin onu terk etmesinin sebebinin fiziksel görünüşü olduğunu söylemek saçmalıktı.

İnanın bana, ben de çok benzer bir şekilde terk edilme deneyimi yaşamıştım ve bunun benimle çok az ilgisi olduğunu biliyordum. Ama bu noktaya gelmem çok zaman almıştı.

Charlie kızını kucağına aldı ve ona sarıldı, gözleri kızının omzunun üzerinden benimkilere baktı.

Hiçbir şey söylemedi ve söylemesine de gerek yoktu.

Orada minnettarlığını gördüm ve başımı salladım, sonra fırına doğru yönelerek tepsiden pizza rulolarımı aldım ve eve dönüp tek kişilik acıma partimi bitirdim.

"En sevdiğin yemeği pişirdim, bebeğim. Daha iyi misin?" diye sordu Charlie, onu tekrar ayakları üzerine indirmeden önce.

"Çok daha iyiyim. En iyi arkadaşım Violet akşam yemeğine kalabilir mi?" diye sordu.

"Oh, pizza rulolarım burada," dedim ve hepsini yanımda getirdiğim kağıt tabağa bıraktım.

"Bol bol var ve bence bizim akşam yemeğimiz seninkinden çok daha iyi görünüyor." Charlie'nin dudakları hafifçe seğirdi ve ben onun gülümsemeyi bastırmaya çalıştığında böyle yaptığını öğrenmiştim.

"Bunu söyleyen, belli ki hiç pizza ruloları yememiş bir adam." Teklifi düşünürken dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Onun yemeği benimkinden çok daha iyi görünüyordu.

Ve Violet, küçük ellerini dua pozisyonunda birleştirmiş, bana gülümseyerek duruyordu.

Charlie, ağzına bir pizza rulosu atıp çiğnediğinde beni şaşırttı. "Bizimki kesinlikle seninkinden daha iyi. Biraz makarna ve salata ye, sonra eve gidip yarın beni işkence etmek için yeni yollar düşün."

"Peki," dedim.

"Tamam." Boğazını temizledi ve başka bir tabak hazırladı.

"Tamam! 'Tamam' benim yeni favori kelime." Harper elimi tutup beni masaya götürdü. "Bira ister misin, Violet?"

"Hey," diye homurdandı Charlie. "Altı yaşındaki bir çocuğun bunu sorması için bir neden yok."

"Neredeyse yedi yaşındayım. Ve yetişkinlerin bazen içtiğini biliyorum."

Charlie tabağı önüme koyup bir bira şişesini kaldırarak bana kaşlarını kaldırdığında gülümsedim. Başımı salladım, o da şişeyi bardağa doldurup bana uzattı ve kızının yanına oturdu.

"Peki, konuşmak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu Charlie, açıkça rahat hissetmediği belliydi, çünkü sözleri ağzından çıkar çıkmaz tabağına bakmaya başladı.

"Denise Quigley bir böcek, baba. Violet ve ben onun üzgün olduğunu düşünüyoruz," dedi Harper, makarnasını çatalla karıştırarak mükemmel bir lokma hazırlarken.

Şahsen ben Denise Quigley'in bir pislik olduğunu düşünüyorum.

Ama "üzgün ve güvensiz" demeye razı oldum çünkü Charlie'nin benim gerçek düşüncelerimi söylememi isteyeceğini sanmıyordum.

"Öyle mi? Neden üzgün olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu ve yatak odasının kapısının dışında bizi dinleyip dinlemediğini merak ettim, çünkü ben kesinlikle dinlerdim.

"Bilmiyoruz, değil mi Violet?"

Aklıma birkaç neden geldi, bunların başında *şımarık ve kötü bir kız* olması vardı.

"Doğru. Bilmiyoruz. Ama bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyoruz," dedim.

"Doğru. Babamın spagettisi en iyisi değil mi?"

"Gerçekten çok lezzetli." *Muhtemelen yediğim en iyisi, ama adamın kafasını şişirmek istemeyiz.*

"Pizza rulolarından daha mı iyi?" diye sordu Charlie, sesi artık daha hafifti, başını geriye eğip bardağından bir yudum aldı. Saçları önden daha uzun, arkadan daha kısaydı. Safir rengi gözleri en derin denizin rengindeydi ve geniş omuzları, fiziksel işlere yabancı olmadığını gösteriyordu.

Evet. Çok daha iyi. "Hmm... Bunu düşünmem gerek."

Charlie bana bakarken gözleri karardı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Baba, Violet'in babası da böcekçil." Ben bir yudum bira içtiğim sırada Harper ağzına büyük bir çatal dolusu makarna attı ve onun bu kadar açık sözlü olmasına birkaç kez öksürdüm.

"Bana 'insect' ne demek, söyle bakalım?" Charlie kızına sordu ve ona bakış şekli beni ona farklı bir gözle bakmaya itti. Harper'ın yanında daha yumuşaktı. Bir babanın kızına karşı olması gereken her şeydi. Ve şimdi merakım beni ele geçiriyordu, Harper'ın annesi neredeydi acaba? Açıkça hayattaydı, çünkü her yıl doğum gününde onu görüyordu, ki bu çok tuhaftı.

Babam bile ondan daha iyi bir istatistiğe sahipti, oysa o ebeveynlik konusunda tam bir fiyaskoydu.

Kim çocuğunu yılda bir kez ve sadece doğum gününde görür ki?

Charlie ona salatadan birkaç lokma almasını söylerken Harper bana baktı.

"I n sector, ya da 'güvensiz', kendinden memnun olmayan, bu yüzden başkalarını kötü hissettiren kişidir.

"Berbat," dedim, bir parça sarımsaklı ekmek uzanarak.

Kahretsin. Adam yemek yapmayı biliyordu.

"Ahh... Ben birçok böcekçil tanıyorum." Charlie güldü. Adamın güldüğünü nadiren duyardım ve güldüğünde, bunu grebildiğın için şanslı olduğunu hissederdin.

"Baba, tüm böcekler için zlmeliyiz." Harper bunu kendi başına bulmuştı. Ona, kendisine nazik davranmayan insanlarla arasına mesafe koymasını söylemek istedim, ama bu benim işim değıldi. Ve o hemen konuyu değıştirdi. "Violet benim Pinkalicious partime gelebilir mi? Çok eğlenceli olacak."

"Parti birkaç hafta sonra burada, evde olacak ve her bitiminde fikrini değıştirmeye devam edersen, muhtemelen hala misafir evinde yaşıyor olacaksın, bu yüzden uğramak istersen, buyur." Charlie hafifçe gülümsedi.

"Bu şimdiye kadar aldığım en kötü parti davetiydi. Davet ederken beni aşığıladın."

Harper'ın gözleri büyüdü ve ağızını sildi. "Ama babam böcek değıl, değıl mi Violet?"

"Sana garanti ederim. Babam birçok şey olabilir, kızım, ama böcek değıldir." Charlie'nin sesi sert çıktı ve bakışları benimkilerle buluştu.

Evet. O adam birçok şeydi. Ama güvensiz değıldi.

Kıkırdadım. Bu gecenin böyle bir hal alacağıını hiç dşnmemiştım, ama şimdi normalde nefret ettiğim bir adamla ve hiç tahmin edemeyeceğim kadar sevdiğim bir çocukla akşam yemeğinde keyifli vakit geçiriyordum.

Hayat sürprizlerle doluydu.

"Kesinlikle uğrayacağım," dedim tabağıımı temizlerken ve Charlie beni lavaboda yıkamaktan alıkoydu.

Yeterince uğraştığımı söyledi ve bunun bir iltifat olduğunu biliyordum.

"Bu şimdiye kadarki en güzel hediye, Violet. Hatta partide Denise'i de görebilirsin."

"Harika. Umarım yemeğime portakal suyu dkmez." Bana bakarak kıkırdayan küçük kızı baktım.

Partide annesiyle tanışacak mıyım diye merak ettim.

Ama sormaya niyetim yoktu. Sadece akşam yemeği için teşekkür edip bahçeden geçerek eve döndüm.

Eve döndüğümde, kendime acıma partisine geri dönme ihtiyacı bile hissetmedim.

Blushing Inn, düşünlerimizi düzenlediğimiz yeni mekanımızdı ve bu mülkün kısmi sahipleriydik. Montana'nın inanılmaz derecede zengin nişanlısı Myles St. James, eski çiftlik evini satın almış ve Blushing Bride'ın buraya yatırım yapmasına izin vermişti. Huxley Construction da tam istediğimiz gibi olması için renovasyonları yapmıştı. Artık etkinliklerimizin çoğunu düzenlediğimiz mekanı kontrol edebiliyor olmamız çok güzeldi.

Ve bugün, Pennsylvania'dan Jacoby ve Geneva Whitacre'ın düşün günüydü. Birçok müşterimiz gibi, onlar da bu bölgeden değillerdi, ama Alaska'nın şirin kasabası Blushing'de evlenmek istiyorlardı. En iyi arkadaşım ve ben iyi bir ekip oluşturduk. İyi ayarlanmış bir makine gibi. O, müşterilerle ilgilenmeyi benden daha çok seviyordu, ben ise arka plandaki heyecanı tercih ediyordum. Yönetici asistanımız Blakely, işleri denetliyor ve sorun çıktığında bize haber veriyordu, böylece gelin ve damat günlerinin tadını çıkarabiliyor, biz de her türlü sorunu sorunsuz bir şekilde halledebiliyorduk.

Ve düşünler söz konusu olduğunda, her zaman beklenmedik zorluklarla karşılaştık.

Çok sevdim. Hiç kimse buna hazırlıklı olamazdı ve tam her şeyi gördüğümü düşündüğüm anda, işler sarpa sardı.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Blakely'nin sesi radyo kulaklığından geldi, oyun zamanı geldiğinde üçümüz bu şekilde iletişim kuruyorduk.

"Uh, ana banyoda bir sorun var," dedi Blakely ve ardından sanki kusuyormuş gibi sesler geldi. "FOG az önce oraya bir bomba attı ve tuvalet taşı. Ve diyelim ki sorun sadece tuvalet alanıyla sınırlı değil."

FOG, "damatın babası"nın kısaltmasıydı.

Hak etti, çünkü kim oğlunun düğününden birkaç saat önce iki chili dog yer ki?

Neyse ki herkes hala büyük olay için hazırlanıyordu ve konuklar henüz gelmemişti. Bunu hemen halledecektim.

"Yola çıkıyorum. Wayne'i hemen buraya getirebilir miyiz?" diye sordum.

"Zaten aradım. Wayne mide griibi olmuş," dedi Blakely.

"Kahretsin. Kelime oyunu kasıtlıydı," diye inledi Montana ve hepimiz güldük, çünkü bu durumun mükemmel bir tanımıydı.

"Durum ne kadar kötü? Lavabo pompası kullanabilir miyiz?" diye sordum, ana eğlence alanından geçip koridordan misafir banyosuna doğru yürürken.

"Bu, lavabo pompası ile halledilebilecek bir durum değil. Orası cinayet mahalli gibi," dedi Blakely, sesini alçaltarak. "Ve Jacoby'nin babası barın yakınındaki yerde yatıyor ve durumu iyi görünmüyor."

"Monny, sen Frank Whitacre'ı hallet, ben banyoyu düzelteceğim."

"Tamam," dedi Montana. "Ben ve büyük bir şişe Imodium A-D yoldayız."

Köşeyi döndüğümde, Blakely kapalı kapının yanında gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duruyordu.

"O kadar mı kötü?" diye sordum.

"İçeride büyük bir felaket var."

Banyodan gelen kokuya nefesimi tuttum. Bu durumu düzeltmek için fazla vaktimiz yoktu. Blakely'nin omuzlarını tuttum ve gözlerimi onun gözlerine diktim. "Depodan birkaç çam mum ve difüzör al ve banyonun etrafındaki bulabildiğin her yere yerleştir."

O başını salladı ve aceleyle uzaklaştı, ben de kapıyı açtım.

Vay canına.

Abartmıyordu.

Tanrım. Adamın lastiği patlamıştı. Kemer çantamdan yüz maskesini çıkarıp burnuma ve ağızıma taktım. Lavabonun altında her türlü temizlik malzemesi vardı ve

tüm yüzeylere dezenfektan sıktım. Sonra telefonumu çıkarıp Charlie'ye mesaj attım.

Ben: Blushing Inn'de ciddi bir tuvalet sorunu var ve misafirler gelmeden önce bunu düzeltmek için sadece bir saatimiz var.

Charles: Bir tesisatçı çağırmanızı öneririm. Tıkanmış tuvaletleri tamir etmiyorum. Ben: Wayne mide gribi oldu ve bir saat içinde 125 misafirimiz gelecek.

Charles: Ve ilk aradığın kişi ben miyim? İlginç.

Ben: Oyun oynayacak vaktim yok. Sen bana boktan durumlarla başa çıkmayı bilen biri gibi geliyorsun.

Charles: İyi bir değerlendirme. Ben de arka bahçemde yaşayan bir baş belasıyla uğraşıyorum.

Ben: 58 dakika kaldı, Charles. Lütfen. Sana borçlu kalacağım.

Charles: Bak ne diyeceğim. Harper'ın doğum günü için bana yardım edersen, tuvaletini tamir ederim. Duvara asılacak, tonlarca balondan oluşan pembe ve beyaz bir balon süsü istiyor ama ben bunun ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Ben: O bir balon süslemesi aptal. Bunu uykumda bile yapabilirim. Sen boktan işi halledersen, Harper'ın balon hayallerini gerçeğe dönüştürürüm.

Charles: Yola çıkıyorum.

"Charlie yolda. Zeminler ve duvarlar dezenfektanla ıslatılmış durumda. Pis suyu temizleyip kötü kokudan bayılma tehlikesi geçtikten sonra, misafirler gelmeden önce paspasla temizlik yapıp her şeyi normale döndüreceğim," dedim ve daha iyi duyabilmek için bir elimi kulağıma koydum.

"Aferin, Vi. Frank inliyor, ben de onu Imodium A-D'nin etkisini gösterene kadar dinlenmesi için yukarıdaki odasına gönderdim."

"O kadar çok çam mumuyla geri dönüyorum ki, insanlar ormanda sıçtıklarını sanacaklar." Blakely kıkırdadı ve ben kokuya daha fazla dayanamadığım için koridora çıktım. O bir görevdeydi, mumları yakıp bölgedeki her yüzeye yerleştiriyordu.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mutfak personelini kontrol ettim. Tam o sırada Charlie, sanki savaşa gidiyormuş gibi omzunda bir spor çantasıyla ön kapıdan içeri girdi. Ona bir yüz maskesi uzattım.

"Buna ihtiyacın olacak," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Bu anlaşma pek adil görünmüyor. Ben boktan bir durumla uğraşıyorum, sen de bana birkaç balonu şişirerek borcunu mu ödüyorsun?" diye homurdandı.

Ellerimi kaldırdım. "Bunları görüyor musun? Evet, güzel bir Fransız manikürü var, bu yüzden gözden kaçması kolay. Ama yakından bakarsan, son birkaç yılda bağladığım yüzlerce, binlerce balondan kalan savaş izleri var. Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Kızının pembe doğum günü hayallerini gerçekleştirme fırsatın var. Cesur ol ve oraya gir."

Kafasını salladı ve yüz maskesini ağzına ve burnuna çekti. Kapıyı açtıktan sonra, fısıldayarak bir şeyler söyledi, ama ben bara çağrıldım ve düşünceli Charlie'ye geri döneceğimi söyledim.

"Selam Vi," dedi Benji, ben barın arkasında durduğu yere doğru yürürken. Herkesin sevdiği yerel pub Moose Brew'un sahibiydi ve tüm etkinliklerimizin alkollü içecek kısmını o hallediyordu. Bazen barda kendisi servis yapıyordu, bazen de çalışanlarından birini gönderiyordu. Bu gece şanslıydık ki o vardı.

"Merhaba. Her şey hazır mı?"

"Evet, ama küçük bir sorunumuz var," dedi. "Ne olmuş?"

Öne eğilip boğazını temizledi. "Damadın kardeşi, bir insanın içebileceğinden çok daha fazla viski içti. Daha önce bir düğün başlamadan önce kimseyi dışarı çıkarmak zorunda kalmamıştım."

Jamison Whitacre'ın gelin nedimelerinden birini taciz ettiğini gördüm ve kız bundan hiç memnun görünmüyordu.

"Lanet Whitacre ailesi zaten başımın belası. Onlarla işim bitti sayılır. Tamam, eğer gece boyunca sana yaklaşmaya cesaret ederse, bardağına kola doldur ve ona viski olduğunu söyle. Ben ona kahve içiririm, eğer içemezse..."

Kendini toparlayana kadar, onu üst kattaki misafir odalarından birine kilitleyeceğiz." Ben güldüm.

"Senden başka bir şey beklemiyordum, Vi," dedi Benji gülümseyerek.

Damadın kardeşi Jacoby ile konuşarak, kardeşine artık alkol servis edilmeyeceğini bildirdim. Blakely bir demlik kahve getirdi ve ben Jamison'ı erkekler salonundaki kanepeye oturttum ve ona iki fincan kahve içmesi gerektiğini, yoksa düğüne katılamayacağını söyledim.

"Sen benim patronum değilsin," diye geveledi ve düğünde sağdıç olması gereken dağınık bir sarhoştan daha kötüsü olamazdı.

"Oh, bu konuda çok yanılıyorsun dostum. Bugün senin kardeşin ve onun güzel gelini için bir gün. Ve şimdi kendine gelmezsen seni bir odaya kilitlemekten çekinmeyeceğim. Bu kahveyi iç. Bu gece sağdıç konuşması yapacaksın ve eminim ki, zaten yaptığın kadar aptalca davranmak istemezsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve tartışmadı.

Benim işim müşterilerimizi mutlu etmekti ve Jacoby'nin kardeşi benim müşterim değildi.

Ve bence mesajı açık ve net bir şekilde anladı, çünkü sonraki otuz dakika boyunca tek kelime bile etmedi.

Benim için ise sıradan bir iş günüydü.

ALTINCI BÖLÜM

Charlie

Lavaboda ellerimi yıkadım ve malzemelerimi topladım. Harper'ı daha önce en iyi arkadaşı Lily'nin evine bırakmıştım ve birkaç saat yalnız başıma dinlenmeyi dört gözle bekliyordum, çünkü bu pek sık olmuyordu.

Ama şimdi, chili dog yiyip içen bir adamın ardından temizlik yapıyordum.

Ve neden bütün ev şimdi Noel ağacı gibi kokuyor?

Violet köşeyi dönerken ben ellerimi kuruluyordum.

Omuzlarına dökülen sarı bukleler, beyaz süveterinin sanat eseri gibi mükemmel göğüslerini ortaya çıkaran kesimi. Ya da kot pantolonunun sevimli küçük poposunu saran kesimi.

Ya da girdiği her odayı aydınlatmaya devam edişine. Tuvalet bile.

Kahretsin. Sevişmem

gerekliyordu. Uzun zaman olmuştu.

Yoğun iş programımı küçük kızımı yetiştirmekle dengelediğim için flört etmek kolay değildi. Ama ara sıra görüştüğüm birkaç kadın vardı.

Onlar, benim ara sıra iyi vakit geçirmekten başka sunabileceğim pek bir şeyim olmadığını biliyorlardı ve bununla bir sorunları yoktu.

"Her şey halloldu," dedim ve omzumun üzerinden spor çantamın askısını çektim.

Violet banyoya bir göz attı ve bana şaşkın şaşkın baktı. "Dağınıklığı temizlemene gerek yoktu. Ben gelip temizleyecektim."

"Önemli değil. Senin yerine benim bokla kaplanmam daha iyi. Bu gece bir düğün düzenlemen gerekiyor."

"Neden bana bu kadar nazıksın? Bir şey mi planlıyorsun?" Sesinde mizah vardı. "Bu gece önemli bir randevun mu var Charles?"

"Hayır. Sadece yüzlerce pembe balonu bağlayıp bana borcunu ödemeni görmek için sabırsızlanıyorum. Sonra görüşürüz."

Ben kapıya doğru geriye doğru yürürken o hala beni izliyordu ve sözleri ağzından çıkar çıkmaz gülümsedi. "Yarın sabah evime gidip ilerlemeyi kontrol edeceğim."

"Artık değişiklik yok, Firefly." Bu isim düşünmeden dudaklarımdan döküldü. Bana baktı, ama ben hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ettim. "Senin evine geri dönebilmelisin diye planı bozmamaya çalışıyoruz."

"Benden şimdiden bıktın mı?" dedi sırtarak.

Hayır, aslında. Arka bahçedeki misafir evinde kalmasına aldırış etmiyordum, öyleymiş gibi davranmayı sevmeme rağmen. Fırınımlı kullanmasına da aldırış etmiyordum. Yeni fırının hasarlı geldiği ve onu geri gönderip yeniden sipariş etmek zorunda kaldığım için sabırlı davranmıştı.

Bu yüzden ona mutfağımlı istediği kadar kullanabileceğini söyledim.

"Konuyu değiştirme. Artık değişiklik yapmayacağım konusunda ciddiylim . Bir şeyler çevirdiğini hissediyorum."

"O zaman beni iyi tanıyorsun, Bay Huxley." Montana biraz telaşlı bir şekilde köşeyi dönerek koşarken, o kıkırdadı.

Violet ona banyonun tamir edildiğini söyledi ve en iyi arkadaşına damadın kardeşinin damadın smokinine kusmuş olduğunu söylemeden önce bana teşekkür etti.

"Bu benim işaretim. Sonra görüşürüz bayanlar." Kamyonetime doğru yola çıktım.

Telefonum çaldı, arayan Lily'nin annesi Jeanne McAffrey'di. "Merhaba Jeanne, kızlar nasıl?"

"Harikalar. Lily, Harper'ın geceyi bizde geçirip geçiremeyeceğini sordu. Senin yanından hiç ayrılmadığını biliyorum, ama denemek istiyor gibi görünüyor. Bir sorun olursa seni arayabilirim."

Yüzümü ovuşturdum. McAffrey ailesi iyi insanlardı. Jeanne'i ilkokuldan beri tanıyordum ve gelecekteki kocası Tim, lise yıllarında Blushing'e taşınmıştı.

Ama kızım hiç benden uzakta bir gece geçirmemişti. Ailem çok kalabalık değildi, bu yüzden onun büyükbabası ve büyükannesi yoktu. Misafir evinde kaldığında kuzenimle çok yakınlaşmıştı, ama onunla hiç geceyi geçirmemişti.

Ona sahip olduğum tek şey bendim ve onun terk edilmiş ya da ilgisiz hissetmesini hiç istemedim, bu yüzden bir bakıma hep ikimiz dünyaya karşıydık.

Onu hayatın ona vereceği her zorlu derslerden korumak istedim.

Ve şimdiye kadar, bir dereceye kadar bunu başarabilmiştim. "Geceyi burada geçirmek mi istiyor?"

"yle söyledi. Ama neden onunla konuşup ne hissettiğini anlamaya çalışmıyorsun?" dedi Jeanne.

"Tamam."

Harper'ın sesi kamyonumdaki Bluetooth'tan geldi: "Merhaba baba."

"Merhaba, kızım. Eğleniyor musun?"

"Evet. Çok eğleniyorum. Lily benim kalmamı istiyor ve Noel için ranza yatak almış."

Glmsedim. "Harika. Bizde kalmak ister misin?"

"Kalmak istiyorum. Ama yalnız kalırsan üzülür müsün?"

Benim gibi bir pisliğin nasıl bu tatlı meleği kızı olarak sahip olabildiğini asla anlayamayacağım.

"Benim için endişelenmene gerek yok, Harps. Ben iyiyim. Senin eğlenmeni istiyorum."

"Bayan McAffrey, fikrimi değiştirirsem seni arayıp istediğim zaman eve gidebileceğimi söyledi."

"Ne zaman istersen, kızım. Telefonum yanımda olacak, evini zlersen beş dakika içinde orada olabilirim," dedim. "Pijamalarını ve diş fıranı içeren bir çanta bırakmamı ister misin?"

"Lily'nin giyebileceğim bir pijaması var ve Bayan McAffrey fazladan diş fırçaları olduğunu söyledi. Pijama partisi yapacağız baba."

şehir merkezinden kısa bir yolculuktan sonra evimin garajına girdim ve motoru kapattım. "İyi eğlenceler, benden haber almazsan sabah ilk iş oraya gelirim."

"Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum baba."

"Maymunların muzı sevdiğinden daha çok seviyorum seni," dedim, bunun onu gldreceğini biliyordum.

Jeanne telefona geri döndü ve o da gülüyordu. "Sen iyi bir babasın, Charlie Huxley."

"Teşekkürler. Onu kabul ettiğin için de teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara."

"Hey, sana danışmak istediğim bir şey var." "Tabii. Neymiş?"

Arka planda Tim'in bir şey söylediğini duydum ve o da ona karışmamasını söyledi, ama ikisi de gülüyorlardı. "Sanırım kuaförüm Julia Warren'ı tanıyorsun, değil mi?"

Nereye varacağını anladığım için içimden inledim. "Julia'yı tanıyorum. Kasabamız pul kadar küçük. Bir süredir burada yaşıyor."

"Sadece beni dinle. O senin... Ne dediğini söylemiştim sana, Tim?"

Ben evime girerken Tim karısından telefonu aldı. "Selam Charlie."

"Neden bu aramadan pişman olacağım gibi hissediyorum?"

"Bilmiyorum?" O güldü. "Ama Julia sana 'seksi baba' dedi sanırım."

"O telefonu ver!" diye bağırdı Jeanne ve kısa süre sonra tekrar benimle konuşmaya başladı. "Seni yakışıklı buluyor."

"Teşekkürler. Bilmek güzel." Boğazımı temizledim, çünkü ayarlanmaktan hoşlanmıyordum. Bu tür şeyler farklı beklentilerle birlikte gelir. "Dinle, Jeanne, beni düşünmen çok hoş. Ama ciddi bir ilişki aramıyorum."

"O da öyle. Akşam yemeği ve içki içeceğiz. Çiftler olarak buluşabiliriz diye düşündük. Sen ve Julia, ben ve Tim. Böylece daha rahat olur. Sadece dört arkadaş eğleniyor gibi."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bebek bakıcısı bulmak zor, o yüzden duruma göre karar verelim."

"Eminim Abigail Howard, senin dışarı çıkıp eğlenebileceğin anlamına geliyorsa, seve seve bakıcılık yapar," dedi, sanki her şeyi çözmüş gibi. Abigail benim komşumdu, Harper'ı çok severdi ve her zaman bana bakıcılık yapmayı teklif ederdi.

Tim telefona bununla hiçbir ilgisi olmadığını bağırdı. Ben inledim.

"Düşüneceğim."

"Moose Brew'da akşam yemeği yiyip bira içebiliriz. Büyük bir şey olması gerekmez. En son ne zaman eğlendin?"

"Benim için endişelenmene gerek yok. Ben gayet iyiyim." Ben güldüm.

Genelde ayda bir veya iki kez arkadaşım Myles ile Moose Brew'da bir şeyler içerdim ve birkaç haftada bir Benji ve birkaç arkadaşım la poker oynardım.

"Tamam. Benim için yap. Dışarı çıkmak istiyorum. Tim ve ben bir süredir Moose Brew'a gitmedik ve onu hiçbir yere götüremiyorum, ama seninle ve Julia'yla birlikte gidersek, onu ikna etmek çok daha kolay olur." Arka planda Tim'in ona biraz dramatik davrandığını söyleyerek takıldığını duydum. "Sadece arkadaş olarak gidip bir kıvılcım çıkacak mı bakarsınız. Hiç baskı yok. Gelecek hafta sonu nasıl olur?"

"Peki," diye homurdandım, beni zorlamasından hoşnut değildim. Julia ile birkaç kez karşılaşmıştım ve her seferinde çok ısrarcı davranmıştı. Ona karşı bir çekicilik hissetmediğim için, onu gördüğümde onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Ve şimdi onunla aynı masada mahsur kalacaktım. "Akşam yemeği ve içki için buluşabilirim, ama Harps'ı yatırmak için eve gitmek istiyorum."

"Lisedeki o çılgın geceleri hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Jeanne. "Hala gençsin ve Julia'ya göre hala çok çekicisin."

"İyi geceler, Jeanne," dedim ve onun yüksek sesli kahkahası telefonda nankılandığında telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Harper evini özlerse beni ara."

"Teşekkürler, Charlie. Detayları bu hafta sana mesaj atarım. Julia çok sevinecek. Kabul edeceğini düşünmemiştik."

"Dürüst olmak gerekirse, beni buna zorladığını hissediyorum." Daha fazla kahkaha.

Vedalaştık ve ben kendime akşam yemeği hazırladım.

Evde sessizlik hakimdi, bu normal bir durum değildi.

Telefonum bir mesajla titredi.

Myles: Hey, Abigail bu gece Harper'la kalabilir mi? Ben: Hayır.

Harper ilk kez bir arkadaşında kalacak. Ne oldu?

Myles: Moose Brew'da bir şeyler içmek ister misin? Montana düğünde olduğu için geç kalacak.

Ben: Daha kısa bir süre önce bekardın. Şimdi sevgilin birkaç saatliğine yok diye yalnız mı hissediyorsun?

Myles: 🙅

Myles: Sen de kanepede tek başına oturup parmaklarını ovuşturmadığını mı söyleyeceksin?

Gülmek zorunda kaldım. Beni iyi tanıyordu.

Ben: On beş dakika sonra orada buluşuruz.

Kar nihayet erimişti ve yürüyüş için güzel bir geceydi, ayrıca şehir merkezi evimden çok da uzak değildi. Montumu giyip dışarı çıktım. Kışın sona erdiği ve baharın henüz gelmediği bu dönem, yılın en sevdiğim zamanıydı. Akşamları hala serin oluyordu, ama dışarıda durulamayacak kadar soğuk değildi.

Barın kapısını açtığımda, Myles zaten oradaydı ve Benji için çalışan barmenlerden biri olan Dakota ile konuşuyordu. Dean Walker da onların yanında duruyordu.

İçimden inledim.

Adam kasabadaki tek ikinci el araba galerisinin sahibiydi ve kendini çok önemli biri sanıyordu. Onunla birlikte büyümüştüm ve o her zaman benim koruyucu aile çocuğum olduğumu belirtmeyi seven biriydi.

Bunca yıl sonra bunu unutmamıştım.

Bazı insanların, kendilerini daha iyi hissetmek için, başkaları zor durumda olduğunda onlara tekme atmayı sevdiklerini fark ettim.

Harper ve Violet'in dediği gibi, bu adam çok insector'du.

Myles'ın yanındaki bar taburesini çekip onlara selam verdim. "Selam."

"Huxley her zamanki gibi konuşkan," dedi Dean gülerek başını geriye eğip bardağındaki içkiyi bitirdi.

Dakota, ben uğradığımda ne sipariş ettiğimi tam olarak bilerek önüme bir bira koydu, sonra içeri giren birkaç müşteriye hizmet etmek için uzaklaştı. Benji'nin bu gece Violet ve Montana'nın düğününde hala çalıştığını biliyordum.

"Sohbeti bölmek istemedim," dedim ve şişemi, Myles'ın yanında duran pisliğe doğru kaldırdım. Myles az önce bana hızlıca bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylemiş ve uzaklaşmıştı.

Ona bir bakış attım, acele etmesinin iyi olacağını ima ederek.

Dean Walker'a hiç sabrım yoktu.

"Montana'nın en yakın arkadaşı olduğu için Myles'a Violet hakkında soru soruyordum," dedi ve nedense, onun Violet hakkında soru sorması beni gerginleştirdi. "Yarın onu dışarı çıkaracağım ve onun hakkında neler öğrenebileceğimi görmek istedim. Aylardır o kadınla çıkmak için uğraşıyordum ve sonunda benimle çıkmayı kabul etti."

"Öyle mi?" dedim, sözlerim beklediğimden çok daha sert çıktı.

Neden bu pislikle çıkmayı kabul etsin ki?

"Bir dakika. Onun evini yeniliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Geri taşınmayı beklerken senin misafir evini mi kiralıyor?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Onunla bir kez bile çıkmadın, ama çok şey biliyorsun gibi görünüyor. Biriyle çıkmadan önce her zaman onun hakkında ne bulabileceğini mi araştırıyorsun?"

Sanki biz arkadaşmışız ve ben ona sataşıyormuşum gibi yüksek sesle güldü. Ama durum öyle değildi, çünkü ben aslında onun bir sapık gibi konuştuğunu ima ediyordum.

"Aylarca bir kadını seninle çıkmaya ikna etmeye çalıştığında, sonunda o da kabul ettiğinde kendini belli bir şekilde göstermek için elinden geleni yaparsın, değil mi? Bütün bu çabayı boşa harcamak istemiyorum."

Bu lanet herif.

Kötü bir şöhreti vardı ve şehre gelen her turisti becerdiği biliniyordu. Montana, en yakın arkadaşına bu adamın ne kadar pislik olduğunu neden söylememişti? O da benim kadar uzun süredir tanıyordu onu.

"Tüm bu çabalar mı?" Duyduğuma göre, şehre gelen turistlerle oldukça meşgulmüşsün. Ama şimdi de

Violet'e mi takıldın?" Birayı uzun bir yudumla içtim.

"Rakiplerini takip mi ediyorsun, Huxley?" O güldü ve ben, o konuşmaya devam ederken, camın kırılacağından endişelenecek kadar sıkı bir şekilde şişeyi avucumda sıktım. "Açıkçası, biz Blushing'deki en uygun bekarlar arasındayız. Anlıyorum. Ve benim sloganımı biliyorsun

—'Vur ve kaç.'"

Onun sloganını bilmiyordum. Kasabada kimlerin bekar olduğunu takip etmiyordum. Ve bu pislik herif umurumda bile değildi.

Ama onun Violet'in yanına yaklaşmasını istemiyordum. Bu yüzden oyunu oynamak zorundaydım.

"Violet söz konusu olduğunda, bu sloganla şansın olacağını sanmıyorum." Omuz silktim ve barın uzak köşesinde hâlâ telefonla konuşan Myles'a baktım. Kızgın görünüyordu, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu çünkü bu onun normal haliydi.

"Oh, ne biliyorsun ki? Myles bana hiçbir şey söylemedi. Ama o huysuz bir pislik, değil mi?" Daha da sinir bozucu bir kahkaha.

"Yani, eğer iddia ettiğin gibi ona deli oluyorsan, bence denemelisin. O benim misafirhanemde kalıyor ve harika bir kız. Ama planları var, bunu bil.

"Kötü planlar mı?" O sırttı.

"Hayır, o öyle biri değil. Misafir evine taşınmasına yardım ettim ve yıl sonuna kadar evlenmek için yaptığı planları bir panoya yazmış. Beş çocuk istiyor ve isimlerini bile seçmiş. Yani, ne istediğini bilen bir kadına saygı duymak gerekir." Omuz silktim, tekrar biramı aldım ve o bana bakarken bir yudum aldım. "Ama senin 'vur kaç' tavrın, onun ekran koruyucusu olarak kullandığı sloganıyla pek uyuşmayabilir."

Kahretsin. Anında karar vermekte hiç iyi olmamıştım, ama yüzündeki şoklu ifadeye bakılırsa, işimi çok iyi yapıyordum.

"Ne oluyor lan? Onun vahşi olduğunu sanıyordum. İyi vakit geçirmeyi umuyordum. Onun mottosu ne?"

Bu pislik bunu hak etmişti.

Ama şimdi çabucak bir şey düşünmem gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Onun sırlarını paylaşmamalıyım, bu aramızda kalsın."

"Her zaman. Kardeşler kızlardan önce gelir, değil mi?"

Hayır, pislik herif. Haklı değilsin.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Şöyle bir şeydi, 'Kendimi doğru adam için saklıyorum.'"

"Hadi canım. O bakire mi? Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirdim?" "Belki de sen sadece cahil bir pisliksin," dedim şaka yapıyormuş gibi kuru bir şekilde

. O kahkahalarla güldü, ben de ona katılıyormuş gibi yaptım.

"Eh, ilk kez bir kadının bekaretini bozacağım değil ya." Kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi ve ben onun sözlerine irkildim. "Meydan okumayı kabul ediyorum."

Eh, işler umduğum gibi gitmedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Violet

Son bir saat, hayatımın en uzun altmış dakikasıydı. Kar lastikleri olan yeni bir araba istiyordum ve kasabada bunu alabileceğim tek yer bu salak herifin araba galerisiydi.

Aylardır bana asılıyordu ve onunla vakit geçirme fikri beni dehşete düşürüyordu. Bu etkileşimden kaçınmak için Anchorage'a gitmeyi düşünmüştüm, ama geçen hafta onun galerisinde park edilmiş sevimli beyaz Bronco'yu fark ettim, bu yüzden cesaretimi toplayıp karar verdim. Dean Walker, başıma gelen ilk pislik değildi.

Onunla kısa bir süre başa çıkabilirim, değil mi?

"Öğle yemeğinde mali konuları konuşmak istemediğinden emin misin?" diye sordu ve Cartier saatini birkaç kez bileğinde çevirerek benim görmemi sağladı.

"Evet, eminim. Bir araba almak istiyorum, Dean. Benim için evrak işlerini halledebilir misin? Aksi takdirde, Anchorage'a gidip oradan satın almaktan memnuniyet duyarım."

Islık çaldı. "Tatlım, bana boşuna Araba Kralı demiyorlar."

Kimsenin ona Araba Kralı dediğini duymamıştım, ne de ona ne dediklerini umursamıyordum. Benim istediğim bir Bronco'su vardı ve bunu sorunsuz bir şekilde halledebileceğimizi umuyordum, ama o bunun mümkün olmayacağını çoktan kanıtlamıştı.

Ben geldiğimden beri kendinden bahsedip duruyordu. Bronco'nun kahverengi iç döşemesini beğendiğimi söylediğimde, spor arabasının içini ve kırmızı deri döşemesini görmemi önerdi.

Teklifini reddettim ve Bronco'nun kar lastiklerini sordum.

O da beni evine götürüp kar lastikleriyle dolu garajını görmemi teklif etti.

Teklifi reddettim. Yine.

Adam sinirlerimi bozuyordu.

"Öyleyse, takas için bana ne vereceğini gözden geçirelim ve Bronco'nun fiyatını görüşelim, olur mu?" diye sordum.

Adam güldü ve başını salladı. "Ne istediğini bilen kadınları severim."

"Harika." *Ne istemediğimi de biliyorum, pislik herif.*

Sonraki otuz dakikayı fiyat ve finansmanı konuşarak geçirdik, çok zordu ama her konuda anlaştık ve o da çalışanlarından birine sözleşmeyi hazırlatmasını söyledi. Masasının çekmecesinden bir şişe şarap ve iki kadeh çıkardı.

Bu adam ciddi mi?

Göz kırparak, üst çekmecedен bir şarap açacağı aldı ve şişeyi açtı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Seninle kutluyorum. Sen ne istediğini bilen bir kadınsın, değil mi? Ben de ne istediğimi bilen bir erkeğim. Korkma Violet. Bana güvenebilirsin."

Parmaklarımın arasına geçirdim ve dirseklerimi karşısındaki masaya dayadım. O iki kadeh şarap doldurdu ve birini önüme koydu.

"Tam olarak neden korkayım ki?" diye sordum. "Ve o içkiye katılmayacağım çünkü yarım gün çalışmam kaldı."

"Sadece çalışıp hiç eğlenmemek Violet'i sıkıcı bir kız yapar."

Kanım kaynıyor.

"Sana garanti ederim, kimse beni sıkıcı olarak nitelendirmemiştir. Ama merak ediyorum Dean. Araba satın alan tüm müşterilerini taciz ediyor musun?"

"Hayır, sadece güzel olanları." Ağzından yüksek bir kahkaha çıktı ve masanın üzerinden atlayıp boğazına yumruk atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Anlıyorum. Yani, şovenist bir domuz olduğunu saklamıyorsun, öyle mi?"

"Hey, tüm bunları yapmana gerek yok. Senin sırrını biliyorum. Kendini hiç iyi hissetmene izin vermediğin için tüm bu bastırılmış öfkeyi içinde tutuyorsun."

Tamam. Eğer bunu daha da ileri götürürse, kesinlikle bu masanın üzerinden atlayıp onu pataklayacaktım.

"Arabalardan mı bahsediyoruz, Dean? Ben açık sözlü biriyim, o yüzden bana neyden bahsettiğini söyle, sonra Bronco'nun anahtarlarını alıp buradan gidebiliriz."

"Hayatım, ağzınla çok karışık sinyaller veriyorsun," dedi ve ben gözlerimi kapatıp ona kadar saymak zorunda kaldım çünkü bu adam gerçekten de ısrarcıydı.

"Yıllar boyunca kaç tane cinsel taciz davasıyla uğraştın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onun bakışlarına karşılık verdim.

Şarabından uzun bir yudum aldı, sonra kadehi çevirip içine bakmaya başladı. Normalde şarabı tatmadan önce çevirilmesi gerektiğini, tersini yaptığını söylememek için kendimi zor tuttum, ama adam o kadar bilgisizdi ki, ona zaman kaybetmeye değmezdi.

"Tatlım, burası Blushing, şehir değil. Biz birbirimizi dava etmiyoruz. İyi vakit geçirmeyi seviyoruz."

"Anlıyorum. Ben de eğlenmek için çok sıkıcı mıyım?" diye sordum.

"Çok fazla kuralın var. Muhtemelen bu yüzden bunca zamandır benden kaçınıyorsun. Seni korkutuyorum."

"Senden korktuğumu söyleyemem. Ama varlığının tüm kadınları korkuttuğunu söyleyebilirim." Sandalyeye yaslandım.

O, içten bir kahkaha attı. "Oynadığımız bu oyunu seviyorum, kedicik."

"Ben de gözlerini oymadan önce yeni arabamın anahtarlarını almak istiyorum."

"Dinle, bir ünüm olduğumu biliyorum." Ellerini kaldırıp gülümsedi ve bu adamın kendini çok çekici bulduğu kolayca anlaşılıyordu. O, ortamın havasını okuyacak kadar yetenekli değildi, çünkü ne kadar saldırgan olduğunu göremeyecek kadar egoistti. "Ama senin için kuralları esnetmeye hazırım. Beş çocuğun ne olacağını bilmiyorum, ama senin için bu kadar önemliyse, bugün seninle evlenirim."

Bu adam ne halt ediyor böyle?

"Yeter, Dean. Sanırım birbirimizi anlamıyoruz." Ayağa kalktım, çünkü kimse Bronco'ya bu kadar çok ihtiyaç duymuyordu. Burada bir dakika daha oturmaktansa karların üzerinde yürürdüm. "Bu işi bitiriyorum."

"Senin bakire olduğunu biliyorum, Violet. Kendini evlilik için sakladığını biliyorum. Beş çocuğun olduğunu da biliyorum, bu benim hiç istediğim bir şey değil, ama senin için bunu düşünebilirim." Şimdi ayağa kalkmış, yüzünde ürkütücü bir gülümseme vardı.

Arkamı dönüp ona baktım. "Sen neyden bahsediyorsun? Ben buraya araba almaya geldim. Bu da ne?"

"Charlie'ye kızma. O oğluna yardım ediyordu. Bana ekran koruyucuyu anlattı. Her şeyi anlattı. Ve sen bana küçük bir şey verirsen, kuralları göz önünde bulundurabilirim. Senin de bunu istediğine dair bir işaret." Bana yaklaştı.

Lanet olası Charlie Huxley.

Bunun arkasında o vardı.

"Dean. Bir adım daha atarsan, hayalarına o kadar sert bir tekme atarım ki, hayatının geri kalanında soprano şarkı söylemek zorunda kalırsın." Elimi kaldırarak, bana bir adım daha yaklaşmasını istemediğimi açıkça belirttim.

"Ne istediğini söyle, kedicik." Sanki benimle ilgisi olmayan bir meydan okumayı kabul ediyormuş gibi gülümsedi.

"Ben lanet olası bir Bronco istedim. Bir daha bana asla 'kedicik' demeyi bırakmanı istiyorum. Seninle çıkmak istemiyorum. Evlenmek istemiyorum. Beş çocuk sahibi olmak gibi bir arzum yok ve senin neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Buraya araba almaya geldim. Artık araba istemiyorum. Yani satış becerilerin, flört becerilerin kadar kötü diyebilirim."

"İstediğini istemekten utanmana gerek yok, Violet. Benim için sorun yok," diye ısrar etti.

Buradan gitmem lazım.

Kapı açıldı ve asistanı evraklarla içeri girdi. Sözleşmeyi elinden aldım, ikiye yırttım ve masanın üzerine attım.

"Anlaşma iptal. Sana fiziksel acı çektirmeden gittiğim için şanslısın, Dean." Ofisinden çıktım.

"Bronco'ya bir yıl ekstra garanti eklesem ne dersin?" diye kapının diğer tarafından bağırdı, ben de elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

Artık kar lastiklerine ihtiyacım yoktu. Kışın en zorlu dönemini atlatmıştım ve bir sonraki kış gelmeden önce yeni bir araba bulmak için bolca vaktim vardı.

Ofisime yakın olduğu için buraya yürüyerek gelmiştim, ama işe dönmeden önce bir mola verecektim.

Charlie'nin bugün otelde çalıştığını biliyordum ve doğrudan girişe yöneldim. Otelde çok ilerleme kaydetmişlerdi.

Will beni görünce gülümsedi; genellikle sabahlarını burada, öğleden sonralarını ise benim evimde geçirirdi. Yüzümdeki ifadeyi görünce yüzü gerildi. "Patronun nerede?" diye fısıldadım.

Başparmağını omzunun üzerinden uzattı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mutfakta, aletleri kuruyor."

Başımı salladım ve gözlerim kart masasının üzerinde duran Brown Bear Diner'ın poşetlerine kayd. Altı poşetten birinin üzerinde Charlie'nin adı yazıyordu. "Harika. Bu onun öğle yemeği mi?"

"Evet, hanımefendi." Will benden biraz korkmuş görünüyordu ve ben de aynı korkuyu onun kibirli, ahmak patronuna da aşılatabilmeyi umuyordum.

"Ben götürürüm." Kahverengi parşömen kağıdına sarılmış sandviçi çantadan çıkardım ve mutfağa doğru fırladım.

Birkaç kişi oradan bana doğru geliyordu, belli ki burada çalışırken öğle yemeğini yedikleri ön odaya gidiyorlardı. Ama Charlie grupta değildi ve ben o piçi hazırlıksız yakalayabileceğimi umuyordum.

Hepsi selam verdi, ben de görevim olduğu için kısa bir selamla karşılık verdim.

Mutfağın sallanan kapısından içeri daldım ve orada duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, geniş, kaslı omuzları beyaz tişörtüne gerilmiş, ticari buzdolabına sanki ona çıkma teklif edecekmiş gibi bakıyordu. İçeri girdiğimde bakışları bana kayd ve ben de World Series'te top atacakmış gibi kolumu geri çektim ve ev yapımı ekmeğe sarılmış 30 santimlik sandviçi kafasına fırlattım. O piç refleks olarak elini kaldırdı ve sandviçi yakaladı.

Ona atacak başka bir şey bulmak için etrafı aradım.

"Hey, hey," diye bağırdı, karşımdaki adanın etrafında dolaşarak. "Ne oluyor burada?"

Hala iki lastik bantla sarılmış bir gazete gördüm, onu ona fırlattım ve bu sefer göğsüne isabet ettim.

"Seni piç!"

"Mutfak tezgahının arkasındaki fayansları değiştirmek istediğini bana söylemiştin, ama stokta olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu." Sandviçi, paslanmaz çelik adanın üzerinde duran gazetenin yanına koydu ve bana bakakaldı.

"Mesele lanet olası fayans değil, seni pislik!" diye bağırdım.

"Göt herif yeni bir kelime. Bana daha önce böyle dememiştin." Sırıttı ve ben o gülümsemeyi yakışıklı yüzünden silmek istedim. "Ne yaptım şimdi, Firefly?"

O sevimli takma adıyla onu lanetle. Muhtemelen bir tür hakaret anlamı vardı, bildiğim kadarıyla.

Saçları dağınık ve karışık bir haldeydi. Okyanus mavisini gözleri benimkilerle buluştu. Bundan zevk alıyordu.

Adanın etrafında dolaştım ve onun önünde durdum. "Hazır ol dostum, çünkü sana söyleyecek bir sürü isim var."

"Önce bana neden bu kadar sinirlendiğini söylesene." "Bilmiyor musun?" Yaklaştım.

"Bilmiyorum."

"Charlie."

"Violet," dedi, beni taklit ederek.

"Bakire olmam, kendimi evlilik için saklamam ve beş çocuk sahibi olmak istemem sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzünde gördüm. Yüzünü buruşturdu. "Oh, o mu? Açıklayabilirim."

Göğsüne ittim. "Açıklayabilir misin? Bundan çok şüpheliyim."

"Bana, bu gece onunla çıkmaya karar verdiğini söyledi ve... senin için en iyisini düşünmüyordu." Omuz silkti ve ellerimi sabit tutmak için bileklerimi kavradı.

"Ah... Kadın avcısı benim iyiliğimi düşünmüyor muydu? Ne şok ama.

"Onun bir pislik olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, dahi. Herkes onun pislik olduğunu bilir. Asla çıkmayacaktık. Bu sabah ondan bir araba satın alıyordum.

Ama evlenme teklif edip, bekaretimi almayı ve onun şeytani çocuğunu doğurmamı teklif ettikten sonra bu olmadı."

Yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı ve kıkırdadı. "Tamam. O konuda beni biraz yanılttı ve ben de sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Kasabanın en büyük sapığına, benim bekaretimi kaybetmeyi bekleyen bir bakire olduğumu söyleyerek bana yardım etmeye mi çalışıyordun?" Kollarımı çekip ayağına bastım, çünkü aklıma gelen tek şey buydu.

O çığlık attı ve ben de arkayı dönüp uzaklaşmak istedim, ama o iri kollarıyla belimi sardı ve beni yerinde tuttu. Sırtım ona dönüktü. "Sakinleşip açıklamama izin verir misin?"

Onun tutuşundan kurtulmak için mücadele ettim, ama adam güçlüydü, aynı zamanda nazikti. Kendimi tehdit altında veya gergin hissetmedim ve onunla mücadele etmeyi bıraktım.

"Peki," diye homurdandım. "Beni bırak, söyleyeceklerini dinleyeceğim."

Kollarını gevşetti, ben de onun elinden kurtuldum ve ona döndüm.

"O adamdan nefret ediyorum," dedi. "Senin hakkında konuşma şeklini beğenmedim. Ona bunları söylersem, seni rahat bırakır diye düşündüm."

"Ama benim onunla isteyerek randevuya çıktığımı mı sandın?" "Evet, öyle söyledi."

"Yine de randevumu mahvetmeye mi çalışıyordun?"

"Bir dakika. Bir dakika önce kasabanın en büyük pisliğine öyle şeyler söylediğim için kızgındın, şimdi de randevunu mahvetmeye çalıştığım için mi kızgınsın?" Ellerini havaya kaldırdı.

"Eğer onunla çıkmak istediğimi düşündüysen ve ona söylediklerini söyledin, bu pislik bir hareketti. Her halükarda, pislik sensin."

"Pislik benim miyim?"

Ona sert bir bakış attım. "Kesinlikle pislik sensin."

"Bunu istediğin gibi çarpıtabilirsin Firefly, ben sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Birine yardım etmek için çok komik bir yol." "Arabayı aldın mı?"

"Hayır, yapmadım. O benim bekaretimi konuşup bir kadeh şarapla beni baştan çıkarmaya çalıştıktan sonra, oradan hemen kaçtım." İğrenerek başımı salladım, sonra onun sandviğine göz attım ve ona uzandım. "Henüz öğle yemeği yemedim, bu yüzden bunu yanıma alacağım. Arkanı kolla, Charles."

"Bu ne demek şimdi?" diye homurdandı.

"Sadece şunu söylüyorum... Karma sabırlı bir gangster. Ve bu beş çocuk annesi, saldırmak için doğru anı bekleyecek."

Ben kapıdan fırlayarak çıkarken o inledi.

Ama büyük kart masasının etrafında oturmuş yemek yiyen arkadaşlarımın yanına vardığımda yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Will bana baktı, dudakları bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Orada herkes hayatta mı?"

Charlie için olduğunu düşündüğüm boş sandalyeye bir göz attım, oraya doğru yürüdüm ve oturdum. "Şu an için hayatta. Ama bunun uzun süre böyle devam edeceğini garanti edemem."

Charlie mutfaktan çıkarken, bakışları hepimize kayarken, onlar güldüler.

"Geri geleceğim. Sandviç almaya gidiyorum," diye homurdandı masanın önünden geçerken. "Hepiniz birer hainsiniz."

Ben sandviçten bir ısırık alırken grup kahkahalara boğuldu.

Ona nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum, ama bir şeyler bulmaya kararlıyım.

BÖLÜM SEKİZ

Charlie

"Bence hepimiz bir shot içmeliyiz," dedi Julia, Benji siparişlerimizi almak için masamıza uğradığında. Kadının coşkusu başımı ağrıtiyordu ve daha buraya geleli sadece on beş dakika olmuştu.

Jeanne, arkadaşlarla yapılan sıradan bir buluşma olmasına rağmen, Julia'ya benim telefon numaramı vermişti, bu yüzden Julia bugün bana yarım düzine mesaj attı.

Bu gece ne giyeceğimi sormuştu, ki bu bir erkeğe sormak için çok tuhaftı.

Bebek bakıcımın geceyi bizimle geçirebileceğini sordu, ama bu mümkün değildi ve ben de bunu açıkça söyledim.

Jeanne ve Tim'i bırakıp baş başa kalmamız gerektiğini düşündüğümü sordu.

Bu da kesinlikle hayır demekti.

Son birkaç mesaj çok saçmaydı. Gıda alerjilerim olup olmadığını, cinsel fantezilerim olup olmadığını ve üçlü ilişkiye açık olup olmadığını sormuştu.

Burada olmak istemediğimi söylemek, büyük bir understatement olurdu.

"Ben shot içmeye hazırım," dedi Jeanne ve Tim de buraya gelmekten pek memnun görünmediği için bana özür diler gibi baktı. Benji, benim mutsuzluğumdan keyif aldığı için yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Ben bira içeceğim," dedim ve Tim de aynısını istedi. "Harika. Siz ikiniz istediğinizi yapın, ama Julia ve ben iyi vakit geçireceğiz," dedi Jeanne yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Evet. Erkeklerimiz bu gece bize bakabilir," dedi Julia, koltuğa yaslanarak.

Ne oluyordu böyle? Birbirimizi zar zor tanıyorduk. Dört arkadaşın akşam yemeği yemekten başka bir şeye razı olmamıştım.

Neyse ki Benji kısa süre sonra geri döndü ve iki kadın birkaç saniye içinde shotlarını içtiler. Akşam yemeği siparişlerimizi verdik ve Julia, kendisi ve Jeanne için bir tur daha shot ve Long Island buzlu çay istedi.

Jeanne çok içki içen biri olmadığı için Tim biraz paniklemiş görünüyordu.

Benji ve ben birbirimize baktık ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde ondan bu çılgın anla ilgili bir mesaj alacağımı biliyordum.

Jeanne bize bugün PTA toplantısı ve gelecek ay planladıkları bağış etkinliği hakkında bilgi verirken, ben biramdan uzun bir yudum aldım. "Bu yılki bahar gösterisi için sahne dekorunu hazırlamama yine yardım eder misin?" diye sordu Jeanne, Benji bayanlara iki yeni tekila ve Long Island buzlu çaylarını koyarken.

"diye sordu Jeanne, Benji bayanlara iki yeni tekila shot ve Long Island buzlu çaylarını koyarken.

"Charlie'nin çocuklar için seksi bir sahne dekoru yapmasına içelim!" Julia shot bardağını uzattı ve Jeanne'inkiyle çınlattı, ikisi de başlarını geriye eğdiler.

"Çocukların gösterisi için seksi bir sahne dekoru yapmanın amaç olduğundan pek emin değilim." Tim bira şişesine uzandı ve bir yudum aldı.

"Ben sadece bekar bir babanın seksi olduğunu düşünüyorum. Ve bence sen seksisin," dedi Julia bana. "Ve başka neyin seksi olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermedim. Sadece ona baktım, çünkü bu benim yapmak istediğim bir konuşma değildi. Julia, *Girls Gone Wild* dizisinin bir bölümüne hazırlanıyormuş gibi Long Island buzlu çayını yudumluyordu ve Jeanne, sanki çoktan sarhoş olmuş gibi Tim'e yaslanmıştı.

"Peki, sana söyleyeyim," dedi Julia, sesini alçaltarak. Benji geri dönmüş ve önümüze yemek tabaklarımızı koyuyordu. "Sertleşmeyen penis asla kötü bir şey değildir, Charlie. Bunun çözüm yolları vardır."

Ne diyorsun sen?

"Eğlenceli bilgi için teşekkürler," dedim ve dikkatimi önümdeki hamburgere çevirdim.

Benji gülerek uzaklaştı ve kısa bir süre sonra telefonum titredi, ondan sadece bir patlıcan emoji içeren bir mesaj gelmişti. Sanırım kız düşündüğümünden daha yüksek sesle konuşuyormuş.

Ben de kafam patlayacakmış gibi bir emoji ile cevap verdim.

"Tavuklu sandviçinden birkaç ısırık al, bebeğim," dedi Tim, tabağı karısına yaklaştırarak.

"Tamam. Adamım bana iyi bakıyor, sanırım." Jeanne'in gözleri zaten sarhoşluk belirtileri gösteriyordu ve sözleri peltekleşmişti. Ama kokteyli ald ve pipetle bardağın yarısını içti.

Bu randevunun tahmin ettiğimden çok daha erken biteceğini hissettim ve bununla bir sorunum yoktu, ama Jeanne'in yarın çok hasta olacağı için üzüldüm.

Julia bardağını kaldırdı ve Benji'nin dikkatini çekmek için ısıklık çaldı. Bardağını kaldırdı ve iki parmağını gösterdi, Benji de başını salladı.

"Jeanne'in daha fazla içkiye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Tim ve sesinde sinirlilik duyabiliyordum.

"O hiç dışarı çıkmaz. Bırak biraz eğlensin," dedi Julia, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Hiç dışarı çıkmamaktan bahsetmişken. Neden seni pek dışarıda görmüyorum?"

"Çünkü çalışıyorum ve yetiştirmem gereken bir çocuğum var. Sık sık dışarı çıkarım ama artık shot içmiyorum. Arkadaşlarla bir iki bira içerim, bu bana yetiyor," dedim ve hamburgerime uzanıp bir ısırık daha aldım.

"Ama eminim kadınların sarhoş ve rahat olmasını seviyorsundur, değil mi?"

"Aslında, pek değil." Omuz silktim. "Kadeh kadeh içki içen biriyle sohbet etmek zor, anlarsın ya?"

Julia gençti ve bu gece bunu belli ediyordu.

Elini masanın altında bacağıma koydu ve bana yaklaştı. "Konuşmak abartılıyor, Charlie."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Jeanne, Benji iki içki daha koyup suyumuzu yenileyeceğini söylemeden hemen önce, kabinin diğer tarafından. Tim karısını kabinden çıkardı ve birlikte tuvalete doğru yürüdüler.

"İyi. Hiç gitmeyecekler sandım," dedi Julia, uzun bardağındaki sıvının yarısından fazlasını tek yudumda içerek.

"Onu bu kadar çok içkiyle doldurduğuna göre, muhtemelen yakında eve gideceklerdir. Seni eve götürmekten memnuniyet duyuyorum,

ama onlar gittiğinde ben de çıkmayı planlıyorum, bu yüzden seni eve bırakmamı istersen, erken çıkacağım."

"Charlie, endişelenmene gerek yok. Benim için sorun değil. Bence sen çok seksisin. Diğer sorunları halledebiliriz, tamam mı? Ben yaratıcı bir kıyım." Gülümsedi ve sonra dilini sanki beni kendine çekmek istercesine yavaşça alt dudağına kaydırđı. Ama bu noktada, ben zaten bir ayağıım kapıda ve buradan bir an önce çıkmak istiyordum. Bu kadar sarhoşken onu eve arabayla ya da yürüyerek tek başına gönderecektim, bu yüzden benim evime gitmeden önce onu evine bırakacaktım. Tamamen pislik biri değildim.

"Julia, neyden bahsettiğini hiç anlamadım. Ama aslında sorun değil, çünkü bilmek istemiyorum. Hamburgerlerimizi bitirip seni eve bırakayım, böylece bu konuyu kapatmış oluruz."

"Charlie," dedi ve eli bacaklarıımın arasına kaydı, pantolonumun kumaşı üzerinden sikimi kavradı. "Senin küçük sorundan bahsediyorum."

Elimi bileğine doladım ve onu uzaklaştırdım. "Ne yapıyorsun sen? Ortamı oku. Bu olmayacak. Ve bunun gerçekleşmesi için bu yol doğru değil, sana söz veriyorum."

Elini çekmem onu hiç de caydırmadı. "İlaçları biliyorum Charlie ve az önce hissettiğim kadarıyla açıkça işe yarıyor."

İç geçirdim ve bir saniye gözlerimi kapattım, onun konuşmayı kesmesini umuyordum.

Ama şansım yoktu.

"Senin durumuna yardımcı olabilirim. İlaçlara bile ihtiyacın olmayacak," dedi, sözleri peltek peltek çıkıyordu.

Tamam. Bu iş böylece bitmeyecekti, ben de orada oturup ne söyleyeceğini dinlemeye başladım ve bu sefer onu durdurmaya çalışmadım.

"Sen benim uğraştığım ilk ereksiyon sorunu olan erkek olmayacaksın. Seni oraya ulaştırabilirim. Şu anda bu kabinin altına girip seni oraya ulaştırabilirim, Charlie. Sihirli bir ağzım var."

Az önce içtiğim birayı boğazıma kaçıırarak öksürdüm.

Bir süredir seks yapmamıştım. Bu kadın masanın altında benim aletimi tuttu ve burada ağzına sikkemi istediğini söyledi.

Yine de buradan çıkmak istiyordum.

Ona hiç ilgi duymadığım açıktı.

"Bu masanın altına girme," dedim, o hareket etmeye başladığında. "Julia, bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum, ama ben ilaç kullanmıyorum. Penisim gayet iyi. Ama bir ilişki aramıyorum ve bence arkadaş olarak kalmamız en iyisi. Yine de teklifin için teşekkür ederim."

"Bunu söyleyeceğini söylemişti. Utanç verici olduğunu biliyorum," dedi Julia. "Ama beni uzaklaştırmayacaksın. Lanet olsun, oyuncak bebek koleksiyonun umurumda bile değil. Bence çok sevimli."

"Kiminle konuşuyordun? Jeanne mi?" diye sordum, banyoya doğru bir bakış atarak. Jeanne ve Tim'den hala iz yoktu, bu da işlerin yolunda gitmediği anlamına geliyordu.

"Tamam, sana söylediğimi kimseye söyleme, çünkü ona tek kelime etmeyeceğime söz verdim. Ama Monique, Violet'in saçını yapıyor ve onun kabini benimkinin yanında. Violet bugün salondaydı ve senin misafir evinde kaldığını ve ikinizin arkadaş olduğunu biliyorum. Ve o senin güvenini boşa çıkarmadı, sana söz veriyorum. Sadece bir kıza yardım etmeye çalışıyordu." Bana gülümsedi.

Elbette öyleydi.

"Tam olarak ne dedi?"

"Bana, erkeklerin senin durumunla ilgili sana zorluk çıkardıklarını söyledi." Bu konu hassas bir konu olduğu için sesini yine alçaltarak konuştu. "Sana her türlü isim taktıklarını söyledi — Limp Biscuit, Limpletiltskin, Sir Limps a Lot — ve ikimiz de bunun zalimce olduğu konusunda hemfikirdik. Ve o zaman bana yatak odanda sakladığın oyuncak bebek koleksiyonundan bahsetti. Dinle, büyük büyükannenin eski moda bebeklerini yatak odandaki raflarda saklaman utanılacak bir şey değil. Her pazar onları güzel tutmak için saçlarını taraman da umurumda değil. Ben kuaförüm Charlie. Senin bu kararlılığını takdir ediyorum." Jeanne'in dokunulmamış kokteyli aldığını ve gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bu kadın içkiyi iyi tutabiliyordu.

İnanılmaz.

Tim standa doğru yürüdü ve pek memnun görünmüyordu.

"Hey, millet, gitmemiz gerek. Jeanne oldukça hasta. Erken ayrıldığım için üzgünüm, ama onu eve götürmem gerek." Cüzdanına uzandı, ama ben elimi sallayarak onu durdurdum.

"Ben hallederim. Sen onu eve götür. Biz de gidiyoruz."

Julia biraz sızlanarak alt dudağını bana doğru çıkardı, ben de ayağa kalkıp Benji'nin yanına gittim.

"Bu hesabı kapatabilir misin lütfen?" dedim ve ona kartımı uzattım.

"Tabii ki," dedi ve kartı makineye geçirdi. "Sevgilin içkiyi çok iyi kaldırıyor gibi görünüyor. Zavallı Jeanne yarın çok kötü olacak."

"Evet. Julia'yı sarhoş halini eve götüreceğim, böylece Violet'e aklımdan geçenleri söyleyebileceğim."

Benji kartımı geri verdi ve bana sıırttı. "Siz ikiniz birbirinize sataşmayı seviyorsunuz, değil mi?"

"O kesinlikle seviyor." Kağıdı imzaladım ve ona daha sonra konuşacağımı söyledim.

Julia'yı kapıdan çıkarmak ise bambaşka bir sorundu. İki blokluk yürüyüş tam bir maraton gibi geldi.

"Cidden içeri girmeyecek misin? Senin Limp Biscuit sikini ve bebek bebek takıntını sorun etmediğimi söyledikten sonra bile mi?" Onu ön kapıya kadar götürürken, sözleri artık peltekleşmişti.

"İçeri girmeyeceğim, ama desteğin için teşekkür ederim." Bütün bu durum çok saçma olduğu için gülümsedim.

"Peki. Senin kaybın," diye tısladı ve anahtarını kapıya soktu. "Eminim öyledir." Elimi kaldırdım ve o kapıyı yüzüme çarptı. yüzü, korkunç bir akşamın mükemmel bir sonu oldu.

Eve doğru yola çıktım ve önce komşumla bir hesaplaşmam olduğu için yan bahçeden geçtim. Işık pencereden içeri giriyordu, bu yüzden onun hala uyanık olduğunu biliyordum. Kapıyı çaldım, sonra ellerimi ceplerime soktum ve aniden kendimi sorgulamaya başladım.

Ya burada bir erkek varsa?

Yalnız olmayabilir.

Burada ne halt yapıyordum ki?

Oradan çıkmak için dönüyordum ki kapı birden açıldı.

"Charles. Randevun nasıldı?" diye sordu, yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Limp Biscuit demek istemedin mi?"

"Sir Limps a Lot benim kişisel favorim, ama Get Limpy with It de başka bir iyi seçenek bence," dedi ve gözlerim onun güzel yüzünden vücuduna kaydı. İnce bir tişört giyiyordu ve bakışlarım kumaşın içinden belirginleşen iki sert tepeye odaklandı. Bakışlarımı fark etti ve omuz silkti. "Dışarısı soğuk."

"Öyle görünüyor. Ve hayatımın en rahatsız gecesini yaşattığın için teşekkürler," dedim, artık daha fazla karşı koyamadığım gülümsemeyi saklamaya çalışarak, çünkü en azından akşam gülünç geçmişti.

"Belki de bebek bebeklerine sarılıp saçlarını tarayabilir ve bu gece yatakta onlara sarılabilirsin, böylece korkunç randevunun acısını unutabilirsin?" diye sırttı.

"Bunun ne kadar delice geldiğini biliyorsun, değil mi? Ben ve benim sarkık penisim, bir grup ürkütücü bebekle kıvrılmış halde?"

"Hey, büyük büyükannenin bebekleri hatıra olabilir. Julia'nın bununla bir sorunu yoktu. Aslında senin biraz *sıra dışı* olmanı sevdiğini düşünüyorum. Birisi çok mükemmel görüldüğünde bu korkutucu olabilir."

Ona yaklaştım ve nefesini tuttuğunu fark ettim. "Çok mükemmel, ha? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun, Firefly?"

"Ben mi? Hayır. Seni çok kusurlu buluyorum." Boğazını temizledi ve sesi şimdi biraz kısık çıkıyordu. "Huysuz, otoriter ve Dean'e yaptığın şey çok adiceydi."

"Benim aletime neden bu kadar takıntılısın?" diye sordum, sesim o kadar kaba çıkmıştı ki neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

"Senin sarkık aletin umurumda bile değil," dedi, elleriyle gömleğimi kavrayıp beni kendine doğru çekti, ağzından çıkan sözlerle tamamen çelişen bir hareketle.

"Bence sen önemsiyorsun." Eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değecek kadar yakındı, elim boynunun yanına kaydı ve başparmağım çene hattını izledi.

Hiç kimseyi bu kadar çok istemiş miydin?

Hiç mantıklı değildi. Bu kadın beni delirtiyordu.

Elleri saçlarıma dolandı ve yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Belli ki beni öpmek istiyorsun."

"Bence sen de benim seni öpmek istediğim kadar beni öpmek istiyorsun, Firefly," dedim, dudaklarımız hala birbirine değiyordu.

"Yani, merak etmek normal," dedi, nefes nefese. "Bir öpücük için anlaşabiliriz ve bir daha bu konuyu hiç konuşmayız."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Ağzım onun ağzına çarptı. Dudakları davetkar bir şekilde açıldı ve dilim içeri kaydı. Elleri saçlarımı çekerek beni kendine yaklaştırdı, ben de kalçalarını kavrayıp ayaklarını yerden kaldırdım. Soğuktan kaçmak için içeri girdim ve arkamdaki kapıyı tekmeledim. Onu kapıya doğru ittim ve o benim sikime sürtünce inledim.

Bir elimle kalçasını destekliyor, diğer elimle boynunun yanını tutarak başını yana eğiyordum, böylece öpücüğü daha derinleştirebiliyordum.

Parmakları saçlarıma dolandı, daha hızlı hareket ederken beni kendine doğru çekti.

Dudaklarımız birbirine yapıştı.

Çılgınca ve arzulu bir öpücüktü.

Elleri omuzlarıma kaydı, ağzı benimkinden çekildi, nefes nefese kalarak tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve öfkeyle bana sürtünmeye devam etti.

Daha hızlı.

Daha sert.

Penisim o kadar sertleşmişti ki, kot pantolonumu yırtacağından emindim. Ve o, kendini tatmin etmek için her santimini kullandı.

Ona girip, onun doruğa ulaşmasını izledim.

O son damla zevki yaşarken, ben hareketsiz kalmak için tüm gücümü kullandım.

Onu takip edip kendimi unutmak için can atıyordum. Ama kendimi kontrol edemeyen bir ergen gibi görünmem gerekmiyordu.

Her ne kadar tam da öyle hissetsem de.

Sadece ona baktım, gözlerinin kapanışını izledim. Yanaklarının kızarışını izledim.

Dudakları kırmızı ve şişmişti, sanki iki vahşî hayvan gibi öpüşmüştük.
Ve kendimi bitirmeme izin vermemiş olsam bile, benim sikime
sürtünerek parçalanışını izlemek en iyi ikinci şeydi.
Görünüşe göre, Limp Biscuit hala formundaydı.

BÖLÜM DOKUZ

Violet

Tabii ki evet!

Lanet olsun. Charlie Huxley, onunla ilgili tüm fantezilerimi gerçekleştirmişti ve giysilerimiz hala üzerimizdeydi.

Nefesimi verip gülümsedim ve yavaşça vücudundan aşağı kayarak indim. "Sanırım adını Hard as a Rock Huxley olarak değiştirmemiz gerekecek."

Charlie Huxley kahkahalarla güldü ve o güldüğünde, her zaman özel bir şeye tanık oluyormuşsunuz gibi hissedersiniz.

Dünyanın geri kalanından sakladığı bir şey.

Ama belki de dünyanın en iyi orgazmını yaşadktan sonra nostaljik davranıyordum.

Kuru seksin ön sevişmenin hafife alınan bir şekli olduğu konusunda yeni bir teorim var.

"Sir Limps a Lot'tan daha iyidir."

"Randevunu mahvettiğim için biraz kötü hissediyorum, şimdi de seni kuduz bir azgın köpek gibi becerdim ve sen hala, şey, rahatsızlık içindeydin." Onun çadır gibi şişmiş pantolonuna baktım.

"Ergenlik çağındaki bir genç gibi pantolonuma boşalmak ve hayatımın geri kalanında senin alaylarına maruz kalmak istemedim," dedi, sinirli gibi davranarak, ama aslında kendiyse oldukça gurur duyuyor gibi görünüyordu.

"Sen akıllı bir adamsın, Charles." Hala tamamen tahrik olmuşum, ama çaresiz görünmek istemediğim için alt dudağımı ısırdım. "Sanırım benim sevinmeme izin vermektense acı çekmek daha iyidir."

Ona yardım etmeyi teklif etmeli miyim?

Hayır. Bu tek öpücük anlaşmasıydı. Ben sadece açgözlü davrandım ve kendim için küçük bir mutlu son ekledim.

"Kesinlikle. Ve endişelenme," dedi, kapı koluna uzanırken hafifçe sırtarak. "Gidip duşta kendimle ilgileneceğim"

senin o tatlı amını benim sikimin üzerinde sürtünmeni, çaresiz ve muhtaç halini düşünerek kendimi duşta hallededeğim."

Oh. Hayır. O. Yapmadı.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırdım ve etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. "Çok konuşmayı sevmeyen bir adam için etkileyici bir müstehcen konuşma."

Bana göz kırptı ve kapıdan çıktı. Bahçeyi geçip içeri girmesini izledim, sonra kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım.

Terliyor muydum?

Peki neden nefes nefeseydim?

Lanet olsun, Charlie Huxley.

"Jules ve Carter'a tüm bu hashtag'leri verdikten sonra, sana söylemek istemezdim ama 'evet dedik' hashtag'ini seçtiler," dedi Montana.

Gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım, hatta dramatik bir etki yaratmak için birkaç sahte horlama sesi bile ekledim. "Kahretsin. Sıkıcı seçeneği tercih etmelerinden nefret ediyorum," diye inledim. "Neden biraz heyecan katmıyorlar? Risk alıyorlar. İnsan sadece bir kez evlenir, değil mi? Yani, amaç bu, ama başarısız evliliklerin iş için kötü olduğunu söyleyemem. Bu sadece bir sonrakini planlayabileceğimiz anlamına gelir."

Skittle'ı havaya attım ve ağzımla yakaladım, sonra avucumdaki bir avuç şekerle bunu birkaç kez daha tekrarladım.

Montana, ellerini beline koyarak beni incelerken durakladı. "Bugün neyin var senin? Çok heyecanlısın."

"Katılıyorum. Yani, normalde de biraz heyecanlısın, ama bugün sanki, bilmiyorum, bir enerji barı yemişsin gibi, ya da altı tane," dedi Blakely ciddi bir ifadeyle. "Velveteen hashtag'ini mi değiştirdi?"

"Tabii ki hayır. O, 'we said I Doobie' hashtag'ini kullanmaya devam ediyor." Gözlerimi devirdim, çünkü bu benim en sevdiğim şey değildi, ama Tanrı korusun, kardeşim benim tavsiyemi dinlemesin. Velveeta Doobie adıyla yaşamak zorunda kalacak olan oydu, bu yüzden ben kimdim ki yargılayabilirdim.

Aslında, ben bir düğün planlayıcısıyım, işte o.

Bu benim işim.

"Hayır. Mesele o değil," diye ısrar etti Montana. "Bir şey saklıyor. Anlayabiliyorum. Yüzünde o ifade var."

Sandalyeye yaslandım, patron kadın gibi konferans masasına stilettolarımı dayadım. "Dün gece Charles'la ateşli bir öpüşme seansı yaşadım."

Montana'nın ağzı açık kaldı ve Blakely aniden sandalyesini geriye itti. Tekerlekler biraz fazla hızlı kaydı ve arkasında bulunan duvara çarptı.

"Charlie Huxley ile öpüştün mü?" diye bağırdı Blakely.

"Ne kadar da sağduyulu," diye tısladım. "İşte bu yüzden size söylemeye tereddüt ettim."

"Bize söylemekten çekindiğin için, onu sevdiğini itiraf etmek istemediğin için, o adamdan nefret etmeye kararlı olduğun için." Montana şimdi histerik bir şekilde gülüyordu.

"O adamdan nefret ediyorum," dedim kuru bir şekilde. "Ama bu onu öpmekten nefret ettiğim anlamına gelmez."

"O zaman iyi miydi?" diye sordu Montana, yanıma oturup eğilerek, sanki bu bizim paylaştığımız küçük bir sır mış gibi.

Bir bakıma öyleydi sanırım.

Sonuçta düşmanımla öpüştüm.

"Tabii ki. Mantıklı, değil mi? Nefret ettiğim adam çok seksi ve sana söyleyeyim, çok da yetenekli."

Blakely ellerini çırpı. "Nereden biliyorsun? Julia'ya söylediklerini öğrendi mi?"

"Elbette öğrendi. Bana fikrini söylemek için konuk evine geldi, ama ben onun üzerine tırmandım."

"Oh, bu sadece bir öpücükten daha fazlası mıydı?" dedi Montana, sonra dikkatini Blakely'ye çevirdi. Blakely inleyerek ayağa kalktı ve kapıdan fırlayarak çıktı.

"Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Göreceksin," dedi en yakın arkadaşım, yüzünde şakacı bir gülümsemeyle.

Blakely kısa süre sonra geri döndü ve Montana'ya on dolar uzattı. "Bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim."

"Olmak mı? Kimse olmadı. Ama eminim o adam o ağzıyla sihirli şeyler yapardı," dedim gülerek.

"Neden ona para veriyorsun?"

"Sen ve Charlie'nin ay sonuna kadar birlikte olacağınıza dair iddiaya girmiştik." Montana omuz silkti ve parayı cebine koydu.

"Eh, tek seferlik bir şeydi. Bu sabah işe gitmeden önce yumurta pişirmeye gittiğimde beni çoktan sinirlendirmişti."

"Orada gerçekten çok zaman geçiriyorsun." Blakely, beni yerime oturtmuş gibi dudaklarını büzdü.

"Fırınım yok." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Lütfen," dedi Montana. "Sen Skittles ve pizza rulolarıyla yaşıyorsun. Fırına ihtiyacın yok ki. Şimdi Huxley'lerde günde iki öğün yemek pişiriyorsun, sanki Martha Stewart'mışsın gibi."

"Bence sen kötü Charlie'yi becermek istiyorsun," dedi Blakely kahkahalarla.

İnanamadan başımı salladım. "Birbirimize tahammül edemiyoruz. Cinsel frustrasyonun birikmesi sonucu, epik bir öpüşme seansında çözüldü."

"Çekiciliğin genellikle bu kadar kolay söndüğünü bilirsin," dedi Blakely. "Yani, öpüşme seansı hayal kırıklığı ya da epik bir başarısızlık olsaydı, tabii ki 'tek seferlik' fikrine inanırdım. Ama burada durumun öyle olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum. Her zaman sisteminden atmak için böyle bir kaçamak yapabilirsin," dedi en iyi arkadaşım, sanki bu fikri kendisi icat etmiş gibi.

"Olmaz. Oraya gitmiyoruz. Adam hala evimi yeniliyor ve ben onun arka bahçesinde yaşıyorum. Ya bana bağlanırsa? Bu riski alamam." Ben güldüm.

"O Charlie. Yapışkan bir tip gibi görünmüyor," dedi Montana. "Bence sen ona bağlanmaktan korkuyorsun. Bu gerçekten dünyanın en kötü şeyi mi olurdu?"

Gözlerimi devirdim, sonra ağızma birkaç Skittles attım ve telefonum titrediğinde ona baktım. Mesajı okudum ve telefonumu onlara okumaları için uzattım.

Seksi Turist Brayden: Merhaba güzelim. Bu akşamki akşam yemeği planımız hala geçerli mi?

"Ah, evet. Boston'dan gelen avukat. Onu unutmuştum," dedi Blakely, ellerini çırparak. "Onun çok çekici olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi." Ona gülümsedim ve cevap yazmaya başladım.

"Evet, ısrarcı biri. Bu konuda haklısın," dedi Montana.

Ben: Evet. Saat 6'da Sonny's Ranch House'da buluşalım mı? Seksi Turist Brayden: Seni almamın sakıncası yok mu? Ben: Yok. Orada görüşürüz.

Biriyle buluşmayı halka açık bir yerde tercih ediyordum, çünkü birinin arabasında kapana kısılmak istemiyordum. Bir çıkış stratejisi olmasını seviyordum.

Her zaman.

Geçen hafta Montana ile öğle yemeği yerken lokantada tanışmıştım ve adam bana gülümsemeye devam etti, sonunda yanıma gelip kendini tanıttı. Oldukça çekici biriydi, nerede çalıştığını sordu ve daha sonra Blushing Bride'a çiçek gönderdi. Kartta beni yemeğe davet etti ve cep numarasını bıraktı. Teşekkür mesajı attım ve son birkaç gün içinde birkaç kez sohbet ettik. Bu akşam yemeğe çıkmayı kabul ettim ve oradan devam edeceğiz.

"Aynen öyle. Mesaj atmaya devam edeceğini beklemiyordum ama görünüşe göre birkaç haftalığına şehirdeymiş ve yakışıklı bir adamla akşam yemeği yemek fena bir fikir gibi gelmiyor."

"Kendi arabanla gidiyorsun, değil mi?" diye sordu Montana.

"Evet anne. Akşam yemeğine kendim gidip geleceğim." Güldüm. "Tabii akşamımızı uzatmak istersem başka."

"Nerede olduğunu bana mesajla bildir." Telefonu titrediğinde eline uzandı ve ben de ofisime gitmeden önce ona haber vereceğime söz verdim.

Bir saat sonra üvey annem ve kız kardeşimle bir toplantım vardı ve bitirmem gereken bir sürü evrak işim vardı.

Masama oturup bilgisayarımı açtığımda, Charlie'nin adı e-postalarımın en üstündeydi ve mesajını açmak için tıkladım.

Bayan Beaumont,

İşe eklemek istediğiniz şeylerin listesini içeren uzun e-postanızı aldım ve bence hepsini sığdırabilir ve zaman çizelgenize uyabiliriz. Bu öğleden sonra yemek odasına avizeyi (üç değişiklikten sonra en son seçtiğiniz avizeyi) asacağız ve mutfak dolapları bugün ve yarın monte edilecek.

Ayrıca, bu sabahki yumurtalar için teşekkür ederim. Harper yumurta yemeyi reddeder, ama bu sabah bizim için hazırladığınız yumurtaların hepsini yedi, yani içine ne koyduysanız, tam bir sihir gibiydi. Çok teşekkür ederim. Ama bunu kimseye söylerseniz, inkar ederim.

Bay Huxley

Gülümsedim. Her sabah kahvaltı hazırlamak için oraya gitmeye başlamıştım ve bu sabah okula geç kalacaklardı, ben de fazladan yumurta pişirdim. İki yumurta mı altı yumurta mı pişirsem de fark etmezdi.

Bay Huxley,

Bilgilendirme için teşekkürler. Bugün ilerleyen saatlerde ilerlemeyi kontrol etmek için uğrayacağım. Avize için üçüncü seçenek gerçekten çok iyi bir seçimmiş. Görmek için sabırsızlanıyorum. Yeni dolaplar için de çok heyecanlıyım.

Yumurtalar konusunda, mesleki sırrımı açıklamaktan hoşlanmıyorum ama tuz ve karabiber kullandım. Bu, mezara götürmeyi planladığım eski bir aile tarifidir ama bu kadar ilgilendiğinizi görünce paylaşmam gerektiğini düşündüm.

Bayan Beaumont

E-postalar saçmalıktı çünkü gün boyunca mesajlaşıyorduk da. Genellikle evimdeki tadilat veya misafir eviyle ilgili şeyler hakkında. Ya da bazen sadece birbirimize sataşmak için.

İşe geri döndüm, birkaç sözleşmeyi yazdım ve Zoom toplantısı için hazırlanmadan önce QuickBooks'ta birkaç şeyi güncelledim.

telefonum bir mesajla titredi.

Charles: Haklıydın. Harika görünüyor. <yemek odasındaki avizenin fotoğrafı>

Ben: Vay canına. Mükemmel olmuş. Benimle tartışıp yanıldığımı ısrarla söylediğin için teşekkür ederim.

Charles: Rica ederim. En iyi yaptığım şey bu.

Ben: Toplantım biter bitmez oraya gelirim.

Charles: Değişiklik yok, Firefly. Şu anda yolumuzda ilerliyoruz. Her şey sipariş edildi ve planladığımız gibi gidiyoruz.

Gülerek dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çevirdim ve Zoom bağlantısını tıkladım. Sonraki kırk dakikayı, böyle bir etkinliği yapabileceğime emin olup olmadığımı defalarca soran Pissy Missy'nin hakaretlerine maruz kalarak geçirdim.

Ayrıca Montana'nın da orada olacağından emin olmak istiyordu.

Velveteen aslında her zamankinden daha hoştu. Soğukkanlılığımı korudum, onlara çadırlar ve avizelerle donatılmış açık alanın çizimini gösterdim ve masa örtüleri ile çiçek aranjmanlarının renklerini kesinleştirdim.

Missy beni sorguya çekmeye devam etti ve ben de görüşmeyi sonlandırmadan önce dilimi tutmak için elimden geleni yaptım.

Evime doğru yola çıktım ve yapılan ilerlemeden çok heyecanlandım. Charlie'nin gönderdiği fotoğraftan beklediğim gibi avize harika görünüyordu. Dolaplar kısmen monte edilmişti ve seçtiğim adaçayı yeşili rengini gerçekte gördüğümde daha da çok sevdim.

Ama Charlie ortalarda yoktu ve onun burada olmamasına hayal kırıklığına uğradığım için kendime şaşırdım.

Acı çekmekten hoşlanıyor muydum?

Sinirlenmekten hastalıklı bir zevk mi alıyordum?

Yani, ailene bir bak. Belki de bu tür davranışlara yatkın bir yapın vardır.

"Harika görünüyor Will. Çok teşekkür ederim," dedim ve kapıya doğru yöneldim.

"Evet. Gözün çok iyi. Charlie bile öyle dedi." O gülümsedi. "Sana zorluk çıkarmayı seviyor, ama aramızda kalsın, avizeyi taktıktan ve dolaplara baktıktan sonra, senin iç mimar olabileceğini söyledi."

Yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Vay canına. Charlie Huxley'den bir iltifat, ha?"

Omuz silkti. "Yeteneğin olduğunu inkar edemem. Şuraya bir bak. Gerçekten harika."

"Teşekkürler. Yarın görüşürüz."

İlk evimi satın aldığım için gurur duyuyordum. Sel felaketi sinir bozucu bir deneyim olsa da, evi yenilemek ve kendi evim haline getirmek hoşuma gidiyordu.

Charlie Huxley'in misafir evinde yaşamaktan da hiç rahatsız değildim. Aslında, orada olmaktan keyif alıyordum.

Küçük banyoda bir bar taburesine oturmuş randevuma hazırlanıyordum ve nedense Charlie ile olan o lanet öpücüğü düşünmeden edemiyordum.

Bu gece Brayden'ı öpmem gerekecekti, böylece düşünecek yeni bir şeyim olacaktı.

Koyu renkli kot pantolonumu ve bir omzumu açıkta bırakarak biraz tenimi gösteren krem rengi bir süveter giydim. Topuklu siyah botlarımı giydim ve Sonny's Ranch House'a kısa bir mesafe sürerek gittim. Arabayı park ettiğimde Brayden dışarıda beni bekliyordu. Uzun boyluydu, sarı saçları kısa kesilmişti ve siyah bir trençkot giyiyordu. Arabadan inerken bana yardım etti, sonra elini belime koydu ve beni içeriye götürdü.

Arkada sessiz bir masa bulduk ve biftek ve ıstakoz sipariş ettik, sohbetimiz akıcıydı. O nazik, zeki ve hatta biraz da komikti.

Ama ben pek
hissetmiyordum. Hiç
hissetmiyordum.

Charlie'nin mesaj atıp atmadığını görmek için sürekli telefonumu kontrol ediyordum, çünkü genellikle akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya giderdim.

Ama mesaj atmamıştı.

Brayden bana büyük bir şirkete karşı üstlendiği son davayı anlatırken, ona odaklanmaya çalıştım.

İlginçti. Ama aklım başka yerdeydi.

"Bana düğün işinden bahset. Anladığım kadarıyla oldukça büyük bir şirket kurmuşsun."

Başımı salladım ve en lezzetli ıstakozu çiğnemeyi bitirdim. "Evet, gelecek yıl için doluyuz ve işler iyi gidiyor."

Bakışlarım sanki bir güç tarafından çekiliyormuş gibi başka yöne kayd.

Şirketin sahibi Steve, Charlie Huxley ile birlikte masamızın önünden geçti.

Düşünmemeye çalıştığım adam, yanımdan geçip gitti.

ONUNCU BÖLÜM

Charlie

Bir gün geçmişti ve şimdi saat sekizde Sonny'nin Çiftlik Evi'nde idim. Harper'ın okuldan sonra ona yardım etmem gereken bir projesi vardı ve yüzüme bir şişe parıltı patlamıştı. Steve Johnson aramadan önce ona yemek yedirip banyo yaptırmıştım. Steve, buzdolabı arızalandığı için telaşlı bir ses tonuyla aramıştı. Ben, Steve ve eşi Cora'nın yaşadığı evi inşa ettiğim için, acil bir durumda beni arayabileceğini biliyordu. Tamirat işlerinde oldukça iyiyimdir ve buzdolabını değiştirene kadar geçici olarak çalışır hale getirebileceğimi söyledim. Komşum Abigail'i aradım ve o da ben dönene kadar Harper'a bakmak için eve geldi. O ve Cora yakın arkadaşları, bu yüzden yardım etmekten mutluluk duydu.

Ama Violet'in bir adamla randevuda masada otururken görmeyi beklemiyordum.

Bunun beni rahatsız edeceğini de beklemiyordum. Önemli olmamalıydı.

Önemli *değildi*.

Ama nedense, şimdi tedirgin olmuştum.

Ona bir göz attım ve bakışlarımız buluştu, sonra hemen başka yere baktım ve Steve'i takip ederek mutfığa girdim.

Sonraki bir saatimi ticari buzdolabını tamir etmekle geçirdim ve bunun sadece bir kablolu sorunu olduğundan oldukça emindim. Yaptığım ayarlamaların işe yaradığını umuyordum, çünkü buzdolabı artık çalışıyordu.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Charlie. Zamanına karşılık ödeme yapamayacak mıyım?" diye sordu Steve.

"Hayır, sorun değil. Gitmeden önce tuvaletinizi kullanıp ellerimi yıkayacağım."

"Tamam. Mutfak, sana ve Harper için biftek ve yan yemekler hazırladı, Abigail için de bir tane gönderdik, çıkınca seni bekleyen bir çanta hazırlayacağım."

ben koridordan tuvalete doğru ilerlemeden önce omzuma vurdu.

Ve işte o benim tarafıma doğru yürüyordu. Koridorun ışıkları çok loştu, ama yine de benimkine kilitlenen güzel yeşil gözlerini seçebiliyordum.

"Charles, bu gece buraya ne getiriyor seni?" diye mırıldandı.

"Steve'in buzdolabında bir sorun vardı, ben de yardım etmek için geldim."

"Peki tamir edebildin mi?" diye sordu. Lavanta ve vanilya kokusu etrafımı sardı ve tepki vermemek için boğazımı temizledim. Çok yakın duruyordu ve koridor dardı.

"Sanırım öyle." Onu inceledim. O kadar güzeldi ki, içime işledi. Sarı dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu ve o öpülesi dudakları sırtarak beni kışkırtıyordu.

O lanet öpücüğü kafamdan çıkaramıyordum.

Ona aynı şekilde etki etmediğini düşündüm, çünkü o zamandan beri bu konuda hiçbir şey söylememişti ve muhtemelen daha çok onun tipine uygun, zengin görünümlü bir adamla randevuya çıkmıştı.

Lanet olsun, çoğu zaman benden nefret ediyordu.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı ve ben onun dokunuşuna irkildim. "Bu parıltı mı?"

"Evet. Harps'in bir projesi vardı ve ben bir şişe parıltıyla savaşa girdim ve parıltı üzerime patladı."

Gülümsedi, yaklaştı, saçlarıma uzandı, parmaklarını ön tarafta gezdirdi ve kıkırdadı. "Saçında bir sürü var."

"Haklısın. Eve gidince duşa gireceğim. Sen randevuna dönsen iyi olur. Onu bekletmek istemezsin." Geri çekildim, ona sırtımı dönüp erkekler tuvaletine doğru yürüdüm.

"Harper nerede?" diye sordu ve randevusuna dönmek istemediğini hissettim.

"Abigail'le birlikte evde," dedim ve ona bakmak için yönümü çevirdim. "Daha önce misafir evine uğrayıp pizza isteyip istemediğini sordu. Onun projesinde çalışmak zorundaydık ve yemek pişirecek vaktimiz yoktu. İstersen daha sonra yiyebilmen için buzdolabında sana biraz ayırdık."

Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Pizzayı çok severim."

Başımı salladım ve tualete girdim. Orada biraz uzaklaşmam gerekiyordu. O öpücikten beri, Violet Beaumont düşünceleri beni tüketiyordu ve bu hiç de iyi bir fikir değildi.

En bariz nedeni, başka bir adamla randevuya çıkmış olmasıydı. Beş dakika bile kavga etmeden duramadığımız gerçeğini saymıyorum bile.

Ellerimi yıkadım ve aynaya baktım, kalıntıları olan parıltıyı görünce güldüm.

Oradan çıktım, Steve'e paket yemeği için teşekkür ettim ve Violet ile randevusunun birkaç metre önümde olduğunu fark edince inledim.

Lanet olsun. Parıltılarla kaplıydım, kızımın yanına eve gitmem gerekiyordu ve şimdi de durmadan hayalini kurduğum kadının başka bir adam tarafından dışarı çıkarılmasını izlemek zorundaydım.

Ben arkalarından yaklaşırken adam kapıyı onun için açık tutuyordu.

Dışarı çıktığımızda Violet arkasını döndü ve beni gördü. "Oh, merhaba Charlie. Bu Brayden. Ona senin ve Harper'dan bahsediyordum."

"Tanıştığımıza memnun oldum dostum," dedi Brayden, elini uzattı ve ben de hızlıca elini sıktım.

"Evet, ben de."

"Violet'in evini yenilerken ona kalacak bir yer sunman çok nazik. Bu yaygın bir uygulama mı?" Sırıtarak konuştu, ama ses tonundaki keskinliği kaçırmadım.

"Bu yaygın bir uygulama mı?" Sesim istemediğim kadar sert çıktı, ama bu adamdan hoşlanmıyordum. Özel bir şey yaptığı için değil, Violet ile randevusu olduğu için ve bu beni sinirlendiriyordu. Mantıklı değildi, ama ben mantıklı bir adam olduğumu hiç iddia etmedim.

"Müşterilerinin evlerinde çalışırken onlara konaklama imkanı sunmak mı? Yoksa bunu sadece çalıştığın güzel kadınlar için mi saklıyorsun?"

Şimdi bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum, çünkü bu çok pis bir laftı.

"Bu küçük kasaba işleri. Violet, arkadaşımın kız arkadaşının en yakın arkadaşı ve benden bir iyilik istediler. Ama katılıyorum, o çok güzel bir kadın ve seninle çıkmayı kabul ettiği için şanslısın," dedim, sözler ağzımdan çıkarken kendimi şaşırttım. Ama o pislik olmak istiyorsa, bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik. Violet'in bakışları benimkilerle buluştu ve boğazını temizledi.

"Tamam. Gerçekten gitmem gerek. Müşterimi geri aramam lazım, çünkü krizdeki bir gelini yalnız bırakamazsın. Brayden, akşam yemeği için teşekkürler." Ona elini uzattı, ama o pek memnun görünmüyordu, yine de kendini tuttu.

"Tabii, elbette. Seni yakında ararım." O sarılmak için uzandı, ben ise yüzümdeki gülümsemeyi silemeden kamyonetime doğru yürümeye başladım.

Sadece bir el sıkışma.

O bu saçmalığı bitirdi ve yalan söylemeyeceğim, ben de buna sevindim.

Kamyonetime bindim, dikiz aynasından onun arabanın dışında durduğunu, kadının arabaya binip el salladığını izledim. Motoru çalıştırdım ve onun hemen arkasında evime doğru yola çıktım.

O benden önce garaj yoluna girdi, ben de kamyoneti park ettim.

Aynı anda arabadan indik ve o içini çekti. "Üzgünüm. Bu biraz garip oldu."

"Belki onun için," dedim gülerek. "El sıkışması soğuktu, Firefly."

"Biz arkadaşız. Soğuk değildi. Sadece hissetmedim. Muhtemelen o da hissetmemişti."

Ona yaklaştım. "Oh, kesinlikle hissediyordu." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben erkeğim ve biz bu tür şeyleri biliriz." Omuz silktim.

"Kıskanç komşu rolünü oynayıp benimle çıktığı için şanslıymış gibi davranman hoş bir jestti. Hızlı bir veda etmek istediğimi fark etmiş olmalısın," dedi, gözleri benimkileri arıyordu.

Harper'ın muhtemelen bana iyi geceler demek için beni beklediğini bilerek eve doğru baktım. Elimi uzattım ve

Violet'in kulağının arkasına bir tutam saçını yerleştirdim, çünkü ona dokunmam gerekiyordu. "Hiçbir şey anlamadım ve kıskanç komşu rolünü oynamıyordum. Sadece dürüst davranıyordum."

Ve evime doğru döndüm, sonra kapıda durup onun kapısından bana büyük bir gülümsemeyle baktığını gördüm. "Tahmin ettiğimden daha yumuşaksın, Charles."

"İçeri gir ve kapıyı kilitle, Firefly."

İçeri girerken güldü ve ben de kapıyı kapatmasını bekledikten sonra eve girdim. Abigail kanepede oturmuş, haftalardır üzerinde çalıştığı Harper'ın süveterini örüyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim."

"Oh lütfen, o kadar da uzun sürmedi. Harper da derin uykuda. Tezgahın üzerine sana küçük bir kart bıraktı." Komşum ayağa kalktı. Yaşlı kadın benim için bir kurtarıcıydı. Onun komşum olduğu için şanslıyım. "Violet'i içeriye acele ettirmen gerekmezdi, sohbetine devam edebilirdin."

Kadına şaşkın şaşkın baktım. "Beni mi gözetliyordun?"

"Tabii ki. Yaşlıyım. Bu günlerde hayatımda pek heyecan yok, ama dışarıda bazı kıvılcımlar gördüm." Islık çaldı.

"Sadece aynı anda eve geldik. Aslında o başka biriyle randevuydaydı."

"Benim gördüğüm kadarıyla, seninle randevuda olmak istiyordu." Yanaklarımı okşadıktan sonra ipliği çantasına attı.

"Hayal gücün seni ele geçiriyor," dedim ve Steve'in ona gönderdiği çantayı alıp ona uzattım. Kapıyı açtım ve açık bıraktım, onu arka bahçesinin kenarına kadar kısa bir mesafe eşlik ettim, orada içeri girmesini izleyebildim.

"Belki sen de biraz hayal gücü kullanmalısın, Charlie. Sen gençsin. Bu kadar ciddi olmana gerek yok." Gülümsedi, el salladı ve evin içine girdi.

Her zaman ciddi değildim. Ama evet, oldukça rutin bir yaşam tarzım vardı. Tek başıma bir çocuk yetiştiriyordum ve bu da belli bir sorumluluk gerektiriyordu.

Konuk evine bir göz attım, ışıkların hala açık olduğunu gördüm, evime girdim ve bir bira aldım. Paket servis yiyecekleri buzdolabına koydum ve Harper'ı kontrol etmek için koridora doğru yürüdüm. Derin uykudaydı, alnına bir öpücük kondurdum, yorganını çenesine kadar çektim ve oturma odasına geri döndüm. Kızımın yazdığı notu açtım, notta bana bir ara pembe krep yapabilir miyim diye soruyor ve sonra beni dünyadaki tüm pembe kreplerden daha çok sevdiğini yazıyordu.

Violet'e mesaj atmak için telefonuma baktım ve mükemmel bir bahane buldum.

Ben: Hey. Pembe krepler nereden bulunur? Firefly:
Bana müstehcen konuşuyor musun?

Ben güldüm, tam o sırada başka bir mesaj geldi.

Firefly: Gıda boyası kullanarak istediğin renkte krep yapabilirsin.
Harper pembe krep mi istiyor?

Ben: Evet. Kreplerine gıda boyası koymamın bir sakıncası var mı?

Firefly: Ah Charles, sen ne kadar bilgisizsin... Yediğimiz birçok gıdada gıda boyası var.

Ben: Kahretsin. Bunu bilmiyordum. Bilgilendirdiğin için teşekkürler.
Kreplere ne kadar koyacağımı nasıl bilebilirim?

Firefly: Ben halledeyim. Ne zaman istediğini söyle, ben yaparım.
Çünkü çok fazla koyarsan kırmızı olurlar. Ve bu tamamen farklı bir his verir.

Ben: Ah... teşekkürler. Bu gece eğlendin mi?

Kanepeye yaslandım, şişeden uzun bir yudum aldım ve sonra onu sehpaye koydum. Genelde pek konuşkan biri değildim, ama Violet'te farklı bir şey vardı.

Her zaman daha fazlasını istedim.

Bana kızgın olsa bile, daha fazlasını istiyordum. Onun daha fazlasını.

Firefly: Yemekler iyiydi. O da iyiydi. Sadece ben hissetmedim.

Ben: İyi birine benziyordu. Neden hissetmedin sence?

Neden böyle bir soru sordum ki?

Firefly: Bilmiyorum. Her şey bağlantıyla ilgili. Julia'ya neden ilgi duymadığını düşünüyorsun? Yani, o, penisin sertleşmemesi ve oyuncak bebek koleksiyonunu görmezden gelmeye hazırды. 😊

Ben: O benim için uygun değil. Ve bence sen de benim için kefil olabilirsin

... benim aletim hiç de gevşek değil.

O da, kız onu andığı anda canlanarak bana hak verdi.

Firefly: Ahhhh . . . bahsetmememiz gereken öpücük.

Ben: Görünüşe göre şu anda bahsediyoruz.

Firefly: Güzel bir öpücüktü, Charles.

Ben: Lanet olası harika bir öpücüktü.

Firefly: Ben de öyle düşünmüştüm. Ama senin benim kadar iyi hissetmeden oradan ayrılman beni üzdü.

Siktir. Görünüşe göre Abigail yanılmıştı, çünkü o anda hayal gücüm gayet iyi çalışıyordu.

Ben: Senin parçalanışını izlemek, bana karşı ateşli ve muhtaç bir şekilde yaklaşman... Daha mutlu bir şekilde uzaklaşamazdım, Firefly.

Firefly: Sonra işini hallettin mi? Ben:

Olanlardan sonra yaklaşık on iki kez.

Firefly: Dün oldu. Orada çok rahatladın galiba.

Birayı bitirdim ve şişeyi sehpayı koydum. Bunu yaptığıma inanamıyordum, ama kesinlikle durmak da istemiyordum.

Ben: O zaman benim için yapmalısın, değil mi?

Firefly: Beni sevmediğini sanıyordum.

Ben: Öyle değil, Violet.

Firefly: Nasıl bir şey olduğunu anlat bana.

Ben: Sen bana meydan okuyorsun. Güçlü ve kararlısın, ve bu beni iş açısından sinirlendirse de, bu senin bu yönünü takdir etmediğim anlamına gelmez. Ve tabii ki bu, senden hoşlanmadığım anlamına da gelmez.

Firefly: Demek bana ilgi duyuyorsun, ha? 😊

Ben: Bunu inkar etmeyeceğim. Ama bu, buna göre davranmanın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez.

Firefly: Sonunda bir konuda anlaşabildik. Ben: İyi geceler, Firefly.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Violet

"Violet en iyi yumurtaları yapar," dedi Harper, tabağı önüne koyduğumda. Son birkaç haftadır bu bizim rutinimiz olmuştu. "Ama şimdi ona yeni bir fırın aldın, bana yumurta yapmaya gelmeyecek."

"Yumurta yapmayı biliyorum, Harps," diye homurdandı Charlie, sanki ben kızının ona ve yemeklerine karşı çıkmasına neden olmuşum gibi.

Yeni fırın dün gelmişti ve Charlie bugün onu kuracaktı.

"Hey, haberi getiren kişiyi suçlama. Benim yumurtalarım seninkilerden açıkça daha iyi." Ben gülümsedim, o ise gözlerini devirdi.

Harper gülüyordu ve kısa sürede Harper Huxley'in altı yaşındaki bir çocuk için normal olmadığını anladım. Genelde çocukları sevmezdim, ama bu küçük kız benim Mini Me'm olabilirdi. O, tanıdığım en esprili altı yaşındaki çocuktü. Akşamları çoğunlukla burada yemek pişirdiğim için, günün sonunda bana birinci sınıfın tüm dedikodularını anlatırdı. Bu yüzden bu ikisiyle çok zaman geçiriyordum ve bu hiç de umurumda değildi, ki bu da garipti. En büyük sorunum... dünyanın en sinir bozucu erkeğine gülünç derecede çekici bulmamdı. Bütün gün mesajlaşıyorduk, çoğunlukla evimin tadilatı hakkında, çoğu gereksiz ama konuşmak için bir neden, ama ara sıra flörtleşmeye dönüşüyordu. Yine sınırı aşmamıştık, ama o öpücük hala aklımdan çıkmıyordu.

"O daha altı yaşında. Güvenilir bir eleştirmen sayılmaz." Ayağa kalktı ve tabaklarımızı aldı.

"Baba, yumurtaların kötü değil, sadece Vi'ninkiler kadar iyi değil. Ama yine de seni seviyorum. Ve diğer tüm yemeklerin benim en sevdiğim yemekler."

"Bu iyi bir şey, çünkü benimle yaşamak zorundasın, küçük kızım. Şimdi dişlerini fırçala, ben seni okula götüreceğim."

"Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok sevdiğimi biliyorsun, baba." Harper ayağa kalktı.

"Evet, evet, evet. Seni denizdeki tüm balıklardan daha çok seviyorum, Harps. Hadi git," dedi.

Bu ikisi. Onlar bambaşka bir şeydi.

Charlie'yi kızıyla birlikte görmek bende bir şey uyandırdı.

Açıklayamadığım bir şey.

O bulaşıkları yıkarken sırtını bana dönmüş haldeyken ona bir göz attım. Geniş omuzları giydiği siyah uzun kollu tişörtün altında gergin duruyordu. Bakışlarım, koyu renk kot pantolonla kaplı uzun, ince bacaklarından kahverengi iş botlarına doğru kaydı.

Neden bu kadar seksi olmak zorunda ki?

Ani bir hareketle ayağa kalktım. "Tamam, gitmem gerek. Bir toplantım olduğunu unutmuşum. Harps'a bu akşam parti planlarını görüşmek için görüşeceğimizi söyle."

Arkasını döndü, ellerini kurulamak için bir havlu aldı ve beni inceledi. "Bunu yapman çok nazik. Onu da dahil etmek onu mutlu edecek."

Harper'ın doğum günü partisini temelde ben üstlenmiştim, çünkü bir süredir bu konuyu tartışıyorduk.

"Sorun değil. Zaten balon tasarımını gözden geçirmemiz gerekiyor." Bu adamın yanında olmak gittikçe zorlaşıyordu, boğazımı temizledim. "Ve bugün yeni fırını kurmak için misafir evinin anahtarı sende, değil mi?"

Sanki soruyu komik bulmuş gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, Firefly. Ben hallederim."

Sözcükler dilinden tereyağı gibi akıyordu. Eritilmiş tereyağı gibi.

Erimiş sıcak tereyağı gibi.

Ben hallederim.

Tanrım, bana ne oluyordu böyle?

Geriye doğru yürüdüm ve sandalyenin ayağına takılıp düştüm, sonra kendimi toparlayıp kapıdan dışarı koştum.

Hava.

Havaya ihtiyacım vardı.

Dışarı çıkınca birkaç derin nefes aldım ve güneş parlıyor ve hava ısınmaya başladığı için işe yürüyerek gitmeye karar verdim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Telefonum Brayden'dan gelen bir mesajla titredi. Adam hiç pes etmiyordu. Haftalar önce randevumuzun nasıl bittiği ortadaydı

arada hiçbir kıvılcım olmadığı belliydi, ama o ısrarcı bir adamdı.

Brayden: Yarın şehirden ayrılıyorum ve bu akşam sana akşam yemeği ısmarlayabilirim diye düşündüm, belki de benimle eve gelmeni ikna edecek kadar içki de ısmarlayabilirim? 😊

Bu yorum beni rahatsız etti, ama o tam bir beyefendi olsaydı bile fark etmezdi, çünkü aklım tek bir erkekteydi, sadece tek bir erkekte.

Charlie Huxley'e takılıp kalmak benim için normal bir durum değildi. O, açıkça bir ilişki aramıyordu ve beni çoğu zaman sinirlendiriyordu, ortak arkadaşlarımız nedeniyle sık sık onunla birlikte olmak zorunda kalmam da cabası.

Bu yüzden ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorduk.

Harper'a balon süslemesi tasarımını onun için çizeceğime ve büyük günü için son ayrıntıları birlikte halledeceğimize söz verdim ve bunu gerçekten dört gözle bekliyordum. Onun pek çok fikri vardı ve ben bu yedi yaşındaki çocuğun doğum günü dileklerini gerçekleştirmek istiyordum.

Ben: Bu gece gelemeyeceğim için üzgünüm, ama davetiniz için teşekkür ederim. Eve sağ salım varın.

Clifford Wellhung'u Main Street'te yürürken gördüğümde durdum. Bana sırtı dönüktü, alışılmadık derecede büyük testisleri bacaklarının arasında sallanırken bir yandan diğer yana sallanıyordu. Blushing Bride'ın önünde durdu ve büyük ön camına bakakaldı. Bu onun günlük rutiniydi.

Ve ben kimdim ki büyük testisleri olan bir alfa geyiği aceleyle getireyim?

"Selam Violet," dedi Brit Hansen yanıma gelerek. Kasabada mobil sprej bronzlaşma işi yapıyordu, bu da Montana ve benim için büyük bir baş belasıydı. Neon turuncu sprej boyayı daha çok gelinlere sıktığı için.

"Merhaba Brit, nasılsın?"

"İyi. Brown Bear Diner'a kahvaltı yapmaya gidiyorum, ama Clifford'un yoluna çıkmak istemem." Diye gülerek cevap verdi.

İkimiz de dev geyik yoluna devam etmeye karar verene kadar bekledik.

"Yürümeye başlamadan önce birkaç metre daha uzaklaşmasını bekle," dedim.

"Aslında bugün seni arayacaktım. Charlie Huxley'in misafir evinde kaldığını biliyorum ve bu adam hakkında herhangi bir bilgin var mı diye merak ettim."

Ona baktım. "Bilgi mi?"

"Biliyor musun, eve kadınlar getiriyor mu? Julia Warren'dan, zor elde edileni sevdiğini duydum. Ve diyelim ki, onu yakalayabileceksem, o adamın peşinden koşmaktan çekinmem." O güldü, ben ise ellerimi yanlarımda sıktım.

Bu beni neden bu kadar kızdırıyor?

Neden birdenbire onun gözlerini oymak istedim?

"Bilmiyorum Brit. Ben olsam ona biraz saygı gösterirdim, bir et parçası gibi davranmazdım," diye tısladım.

"Ne?" diye bağırdı. "Sen o adamdan nefret ediyorsun. Bunu herkes biliyor."

"Doğru. O çok sinir bozucu biri, ama aynı zamanda çok iyi bir adam. İyi bir baba. İyi bir müteahhit. İyi bir arkadaş. Belki onun hakkında konuşmak yerine onunla konuşmayı denersen, o da seninle ilgilenir." Ben öfkeyle uzaklaştım ve kapı koluna uzandım, arkamda onun özür dilediğini duydum, ama ben içeri girdim.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Blakely, ben şeker kavanozuna doğru ilerleyip kapağını açarak bir avuç Skittles aldığım da.

"Oh, hayır. Sabah sekizden önce Skittles'a dalıyoruz. Bu hiç iyiye işaret değil," dedi Montana, bizi personel salonuna davet ederek. Orası öğle yemeğini yediğimiz yerd. Beyaz tahtada beyin fırtınası yaptığımız yerd. Ve genellikle tam teşekküllü terapi seansları yaptığımız yerd.

Masadaki her zamanki yerime oturdum. Montana yanıma oturdu, Blakely ise tam karşımda.

"Bugün neyin var?" diye sordu Blakely.

"Brit Hansen ve Julia Warren, Charlie'yi sanki bir et parçasıymış gibi konuşuyorlar. Bu çok iğrenç." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır. Bu iğrenç, aynen öyle. Kesinlikle iğrenç!"

Montana sırtıttı. "Bir kadın geçimini insanları doğal olmayan mango rengine boyayarak sağlarken, diğeri Myles'a pembe saç rengini Porky üzerinde denemek istediğini sordu."

Şimdi gülme sırası Blakely'deydi. "Senin kirpinin saçını boyamak mı istiyor?"

En yakın arkadaşım ve nişanlısı, arka bahçelerinde biraz rahatsızlık veren yerel kirpi Porky için dışarıya tam donanımlı bir mini ev yaptırmışlardı. Ama o dikenli küçük kemirgen hayatının en güzel günlerini yaşıyordu.

"Evet, istiyor. Tabii ki, ona küçük oğlumuzu asla böyle toksinlere maruz bırakmayacağımızı söyledik. Üstelik onun gerçek saçı bile yok. Bu çok saçma," dedi Montana öfkeyle.

"Yani, bu, kirpiye 'küçük oğlumuz' demen kadar saçma değil ki."

"Tamam, Porky hakkında bu kadar yeter. Onun uzun vadeli saç hedeflerini daha sonra konuşabiliriz." Montana güldü. "Neden arkadaş bile olmadığın iki kadının, senin nefret ettiğin bir adam hakkında konuşmasına bu kadar sinirlendin?"

"Çünkü o Charlie'yi seviyor," dedi Blakely, ikimiz arasında bakarak.

"Tabii ya." Montana gözlerini devirdi. "Onun bunu itiraf etmesini sağlamaya çalışıyorum." "Charlie'yi sevmiyorum. Senin düşündüğün şekilde değil. O benim

Ama o lanet öpücük kafamı karıştırıyor. Ve başka biriyle çıkmak istemiyorum çünkü bu, kaşınması gereken bir kaşıntı gibi," dedim, sanki sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu anlamışım gibi.

"Oh, üniversitedeki oda arkadaşım buna ne diyordu biliyor musun?" dedi Blakely, etrafına bakarak başka kimsenin onu duyamayacağından emin olmak için, oysa burada sadece üç kişiydik.

"Cinsel tatminsizlik mi?" diye sordu Montana.

"Hayır." Blakely, sanki bize şimdiye kadar paylaştığı en kötü şeyi söyleyeceymiş gibi öne doğru eğildi. Ben de öne eğildim, çünkü kimse benim kadar kötü haberleri sevmezdi. "Sisteminizden atın gitsin. Bence sen ve Charlie'nin yapması gereken bu. Bir kez. Halledin ve sonra yolunuza devam edin. Birbirinize sinirlenmeye devam edebilirsiniz, ama odadaki fil ortadan kalkmış olacak."

"Odadaki fil Charlie'nin devasa penisi mi?" diye sordum. "Julia ve Brit'in Charlie'yi bir parça et gibi davranmasına et parçası gibi davranmasından rahatsız olmadın mı?" Montana sırtıttı.

"Doğru. Ama az önce Charles'ın iyi bir adam olduğunu kabul ettim. Adamın devasa bir penisi olduğunu varsaymak rahatsız edici değil. Tanrı aşkına, ona sürtündüm. Orada olduğunu biliyorum. Sadece gerçekleri paylaşıyorum. Bu noktada bu sadece bilim. Yani, adamın ellerine ve ayaklarına bir bakın," diye gülerek söyledim.

"Charlie'nin ellerinin ve ayaklarının boyutuna pek dikkat etmiyorum." Montana sandalyesine yaslandı ve beni inceledi. "Ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. İkiniz de ciddi bir ilişki aramıyorsunuz, ama ikiniz de birbirinizden açıkça etkileniyorsunuz."

"Böylece onu becerebilirler," dedi Blakely, yanakları parlak pembeye dönerek devam etti. "Hashtag 'büyük çocuk Huxley ile becer'."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum Montana'ya, onun da bu fikri desteklemesine şaşırmıştım.

"Aslında bence bu harika bir fikir. İkiniz için de. Ve yakında taşınıp evine geri döneceksin, yani her şey normale dönecek. Kim bilir, belki de bundan nefret edersin."

Bunu düşündüm. "Haklısın. Ve bildiğim kadarıyla, Charles yatakta büyük bir fiyasko olabilir."

"Birkaç hafta önce onu kızgın bir köpek gibi becerdiğinde pek de beceriksiz değildi." Blakely kahvesine uzandı ve ben güldüm.

"Doğru. Ama gerçekte, o sadece bir ağaç gibi orada duruyordu. Tüm işi ben yaptım." Omuz silktilim.

"Onun harika öpüştüğünü söylemiştin," diye hatırlattı Montana.

"Doğru, ama harika öpüşen ama tembel bir sevgili olabilirsin. Onu nasıl ikna edeceğim? Bu ilişkiyi daha ileriye götürmenin korkunç bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Bunu bir iş anlaşması gibi ele alırsan nasıl olur?" dedi Blakely. "Yani, sadece gerçekleri ortaya koyarsın. İkinizin de birbirinizden hoşlandığınızı hatırlatırsın. İkiniz de biraz, şey, hayal kırıklığına uğramışsınız. Ve bir "halletme" anı yaşayabilir ve işi bitirebilirsiniz. Bir daha asla bu konuyu açmayın."

"Hmm..." Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum. "Harper okuldayken, gündüz vakti olmalı. Yani, o evdeyken vahşi hayvanlar gibi davranamayız."

"Olmaz. Porky'yi bile böyle bir tutkuya maruz bırakmam," dedi Montana gülerek.

"En son istediğim şey, senin tuhaf kemirgenin izlediği sırada Charlie'ye atlamak. Ama bunun gerçekleşmesi için bir plana ihtiyacım var. Ona biraz takılmam ve onu yoklamam gerekecek, sonra da hazır olup olmadığını soracağım. Onu kıskandırmak işe yarayabilir, çünkü o gece beni Brayden'la gördüğünde incinmiş görünüyordu. Yani kıskanırsa, 'sevişelim' fikrini onun önermesi muhtemel. Parmaklarım klavyenin üzerinde dururken telefonumu çıkardım.

Ben: Harper'a bu akşam parti detaylarını konuşmak için uğrayacağımı söyle.

Charles: Tamam. Bunu zaten konuştuk.

Kızlar omzumun üzerinden eğilip mesajları benimle birlikte okudular.

Ben: Sen benden biraz büyüksün, hatırlayacağından emin değildim. Bu gece çok meşgulüm.

Charles: Biz boşuz. İstedğin zaman gel.

"Lanet olsun bu adama. Yemi yutmadı," diye homurdandım.

"Eh, çok net değildi," dedi Blakely, tam da telefon tekrar titrediğinde, ve hepimiz dikkatimizi tekrar telefonumun ekranına çevirdik.

Charles: Bu gece sıcak bir randevun mu var?

Cevabımı yazmadan önce ellerimi yaramazca ovuşturdum.

Ben: Olsa seni rahatsız eder mi?

Charles: Hayır. Ve akşam yemeğine misafir çağırmak istersen fırının tamir edildi.

Ben: Harika. O zaman onu eve davet etmeliyim, çünkü bu seni hiç rahatsız etmiyor.

Charles: Benim için sorun yok, ama senin için var gibi görünüyor.
Sanırım o öpücüğü unutmakta zorlanıyorsun.

Ben: Kendini övme. Soğuk duş almaktan vazgeçemeyen sensin.

Charles: Ben iyiyim. Ama sen zorlanıyorsan, seve seve yardım

ederim. Ben: Hiç sanmıyorum. Randevusu olan benim.

"Lanet olsun, Charles. İşimi kolaylaştırmayacaksın," diye tısladım.

"Eve kimi davet edeceksin?" Blakely bana şaşkın şaşkın baktı.

"Kimseyi. Hepsi planın bir parçası. Onu kiskandır.

"

"Ben bu iş için buradayım, ama bunun doğru yol olduğunu sanmıyorum." Montana omuz silkti. "Bence sadece öneride bulunabilirsin. Randevun varmış gibi davranmak kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Bana güven. Charles karmaşık bir adam. Onu kiskandırmam ve sonra beni baştan çıkarmak için bir fikir bulmasını sağlamam lazım." Ayaklarımı masanın üzerine attım, topuklu ayakkabılarımı ayak bileklerimde çaprazlayarak ağızma birkaç Skittles attım.

Oyun zamanı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

Fırından mısır ekmeğini çıkardım ve ocağın üzerine koydum, tam o sırada kızım bir insanın çıkabileceği en yüksek sesle çığlık attı.

"Vi geldi!"

Tortilla çorbasını karıştırdım ve küçük yaramaz arka kapıdan içeri girerken arkamı döndüm. Onu gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı ve rahatsız olmamış gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Dar bir kot pantolon ve omzundan kayan kırmızı bir bluz giymişti. Çok yüksek topuklu siyah botlar giymişti ve saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Onun açıkta kalan altın rengi tenini görünce ağzım sulandı.

"Selam Harps," dedi Violet, yeşil gözleri benimkilere doğru kayarken, yemin ederim bir dakika nefes almayı kestim.

O, kendi iyiliği için fazla güzeldi.

"Çok güzelsin. Balonları çizip tortilla çorbası içmeye hazır mısınız?" diye sordu Harper zıplayarak.

"Sanırım Violet'in randevusu var, o yüzden bizimle yemek yemeyecek," dedim. Daha önce mesaj attığında randevu konusunda bana yalan söylediğini düşünmüştüm. Beni kızdırmayı seviyordu, en azından o anda öyle olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi kendimi sorgulamaya başlamıştım.

Sırf beni kızdırmak için giyinip randevuya çıkıyormuş gibi mi davranacaktı?

Her halükarda, işe yarıyordu.

"Peki, tasarımın taslağını çıkarırken küçük bir kase çorba içebilirim." Violet, son birkaç haftadır bir şekilde onun olan masadaki yerine oturmadan önce sırttı.

"Sen yemek yapmıyor musun...?" dedim, cümlenin sonunu onun tamamlamasını bekleyerek.

"Tabii ki. Randevum için yemek yapıyorum," dedi, gözleri benimkilere kilitlenerek.

"Kim o?" diye ısrar ettim, o da bakışlarımı karşıladı.

"Adı... Dav-eed. Daveed." Son heceyi alışılmadık bir şekilde uzatarak söyledi.

"Daveeeeed?" Harper onu taklit etti ve ben saçmalık deyip gülmek için kendimi zor tuttum.

"Evet." Violet boğazını temizledi. "Daveed Beck... art. Daveed Beckart. Adı bu."

Her birinin önüne bir kase çorba koydum; tortilla cipsleri ve rendelenmiş peynir zaten masadaydı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Adı Daveed Beckart mı? Ne ilginç bir isim."

Bu, onun için bile abartılı bir isimdi.

"Evet. Vizeyle burada. Uluslararası bir süper model ve profesyonel sporcu." Yüzünde saçma sapan bir gülümseme vardı.

"Hangi sporu yapıyor?" diye sordu Harper, ben çorbamı alıp oturduğumda.

"Birkaç spor yapıyor. Tabii ki profesyonel olarak." Omuzlarını silkti ve çorbasına bir avuç tortilla cipsi attı.

"Vay canına. Bir süper model ve birçok spor dalında profesyonel bir atlet. Sanırım bu, neden bu kadar şık giyindiğini açıklıyor," dedim, gülmek için sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Bu oldukça önemli bir randevu."

"Evet. O birazdan gelecek, ben de bu tasarımı seninle görüşmek için uğradım Harps. Sonra Kanadalı futbolcu/basketbolcu sevgilim için romantik bir akşam yemeği hazırlayacağım."

"Profesyonel futbol ve profesyonel basketbol oynuyor. Oldukça iyi bir av. Ve burada, Blushing, Alaska'da mı yaşıyor?" diye sordum, peçeteyle ağzımı kapatıp gülümsememi saklayarak.

"Evet. Sadece şık bir sporcu modellik gezisi için burada." Mısır ekmeğinden bir ısırık aldı ve gülümsedi.

Dikkatini kızıma çevirdi ve defterini açtı.

"Bayıldım. Şu balonlara bak!" Harper, ağzı çorba dolu halde bağırdı.

"Harps, terbiyeli ol," dedim.

"Baba, pembe balonlar."

Gölmek zorunda kaldım, çünkü küçük kızım beni ele geçirmişti ve bunun farkındaydı.

"O zaman, üç farklı pembe tonu ve biraz da altın rengi kullanabiliriz diye düşündüm." Violet, Harper dikkatle izlerken bir tür taç çizdi. "*Pinkalicious'ta* taktığı birkaç büyük altın taç sipariş ettim. Sonra yedi rakamını da yapabiliriz ve önünde fotoğraf çekilebileceğimiz devasa bir balon kemeri hazırlayabiliriz."

"Bu şimdiye kadarki en iyi parti olacak. Caroline'ın gelmesi iyi olur mu bilmiyorum, çünkü burada çok çocuk olacak ve büyük balonlar da olacak. Sence gelir mi, baba?"

Omuzlarım gerildi. Caroline'dan hiç haber almamıştım, ama genellikle Harper'ın doğum günlerinde ortaya çıkardı. Eskiden birkaç ayda bir haber verirdi, ama son birkaç yıldır bu da olmuyordu.

Boynumun arkasını kaşımaya başladım. "Onunla konuşmadım, Harps."

Violet, neden daha fazla konuşmadığımı anlamaya çalışır gibi gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. "Bu partiyi kaçırırsa gerçekten aptal olur, çünkü depom pembe güzelliklerle dolu ve senin için her şeyi yapacağım, Harps."

"Her şeyi ortaya koyuyorsun!"

"Her şeyi," dedi Violet gülerken. "Yani Blushing'deki her çocuk Harper Huxley gibi bir parti vermek isteyecek."

Harper yumruğunu havaya kaldırdı. "Denise Quigley bile benim Pinkalicious partim gibi bir parti isteyecek."

"Evet, hanımefendi," dedi Violet, sandalyesine yaslanıp gülümseyerek.

"Bence balon süslemeleri, yiyecekler ve pasta yeterince bol. Fazla abartmana gerek yok," dedim, biramı alıp bir yudum içtim.

"Ben bir düğün organizatörüyüm Charles. Her zaman abartırım. Balon süslemelerini bir kemere yükselttik. Süslemeler çok sıradan. Bu büyük ligler." Elini masaya dayayarak öne eğildi ve gözlerini benimkilere dikti. "Sonuna kadar gitmeyi severim."

Siktir.

Ben azgın bir piçtim ve o bana ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Yani, her şeyi yapmaktan hoşlanıyorsun demek mi istiyorsun?" Onu düzelttim ve yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi ama cevap vermedi.

"Çok heyecanlıyım. Partinin sonuna kadar kalacaksın, değil mi Vi?"

"Hayatta kaçırmam," dedi Violet. "Sadece temaya tek boynuzlu atlar veya parıltılar eklememi isteyip istemediğini bilmem gerekiyor, çünkü geçen hafta bunlardan bahsetmiştin."

"Pembe ve parlak her şey, değil mi baba?" Küçük kızım bana gülümsedi ve bu beni çok etkiledi.

"Pembe ve ışıltılı her şey, bebeğim." Violet ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başladığında ben de ayağa kalktım.

"Teşekkürler, Vi. Okuldaki herkesin Pinkalicious'ın güzelliğini görmesini sabırsızlıkla bekliyorum! Özel arkadaşın Daveed'i de partime getirecek misin?"

Lavabonun önünde dururken gülümseyerek Violet'e omzumun üzerinden baktım. "Evet, belki parti sırasında futbol toplarına ve basketbol toplarına imza atabilir?"

"Maalesef Daveed Beckart hafta sonu önemli maçları olduğu için geri dönmek zorunda. Randevumuzdan hemen sonra ayrılacak." Masayı sildi ve üçümüzün bu rutine ne kadar alıştığımızı fark etmem bir dakika sürdü.

"Zamanlama çok iyi oldu," dedim.

"Kesinlikle öyle. Ben gitsem iyi olacak. Her an gelebilir." Violet eğilip Harper'ı kucakladı, ben de ellerimi mutfak havlusuyla kuruladım.

"İyi geceler, Vi. Yarın sabah görüşürüz. Pinkalicious kitaplarımı inceleyip başka ne yapabileceğimize bakacağım." Harper koridordan koşarak uzaklaştı.

"Partisi için yaptıkların için teşekkürler." Onun bakışlarını karşıladım, çünkü Harper için elinden geleni yapması benim için çok önemliydi.

"Tabii ki. Harper benim en sevdiğim çocuk. Dekorasyonla ortalığı kasıp kavuracağız." Kapıya doğru geri geri yürüdü.

"Demek Daveed ile buluşmaya gidiyorsun, ha?" Ben güldüm.

"Evet. Tabii bir nedenden dolayı gitmemi istemiyorsan? Rahatsız ediyorsa bana söylemek için son şansın."

"Olmaz, Firefly. Sandığından çok daha fazla iradem var." Ona yaklaştım. "Ama kalmak istediğini söyleyebilirsin."

"Lütfen. Hiç cazip gelmiyor." Dilini alt dudağına yavaşça sürdü. "Sadece kabul et. İsteddiğini biliyorsun."

"Kahretsin. Gömleğime çorba dökmüş olmalıyım," dedim, yalan dudaklarımdan çok kolay çıktı. Başımın üstüne uzandım ve kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardım. Kot pantolonum kalçalarımda sarkıyordu ve sweatshirt'ümü masanın üzerine attım. "Sen gider gitmez leke çıkarıcı almalıyım."

Gözleri, göğsümü ve karnımı incelerken büyüdü, sanki bu onun günlük işiymiş gibi beni baştan aşağı süzdü. Bakışlarının göğsümdeki dövmeyle taradığını kaçırmadım.

Harper.

Küçük kızım benim kalbim, ruhum ve hayatımın anlamıydı.

Bu benim hatırlatıcımdı.

"Sen kirli oynuyorsun, Charlie Huxley." Violet'in sesi sert çıkmıştı.

"Belki de kirli oynamayı seviyorum," dedim, eğilip dudaklarımı kulak memesine değdirdim. "Beni istediğini söyle."

"Önce sen söyle," diye fısıldadı.

"Olmaz." Ben sıırttım. Oynadığımız bu oyun akıllıca değildi. İkimiz de bunun bir yere varamayacağını biliyorduk. Ama bu, ikimizin de eğlenmesini engellemiyor gibiydi.

"O zaman sen ve mavi topların soğuk bir duşun tadını çıkarırken, ben de seksi futbolcu/basketbolcu yıldızımın büyük toplarının tadını çıkaracağım." Geri çekildi, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

Göğsümün derinliklerinden yüksek bir kahkaha yükseldi. Violet misafir evime taşındığından beri yıllardır hiç bu kadar gülmediğimi inkar edemezdim. "Bundan emin misin?"

"Eminim, Charles," diye mırıldandı ve geri çekildi. "Daveed muhtemelen beni bekliyordur."

"İyi geceler, Firefly."

Dönüp kapıya doğru yürüdü, sonra durup bana baktı. "Sence Harper'ın annesi partisine gelecek mi?" diye fısıldadı ve bu soru beni hazırlıksız yakaladı çünkü endişeyle doluydu.

Omuz silktim. "Emin değilim. Konuşmadık. Genelde sadece doğum gününde gelir."

Violet ellerini beline koyarken gözlerini kısarak baktı. "Sadece partiye gelip gitmekle mi yetiniyor?"

"Durum karmaşık." Bu konu beni rahatsız ettiği için boğazımı temizledim.

"Bu bencilce." Başını salladı. "O daha iyisini hak ediyor. Sen de daha iyisini hak ediyorsun."

Sonra arkasını dönüp kapıdan  ıktı.

"Banyo zamanı." Harper köşeden çıktı ve bana şaşkın şaşkın baktı. "Baba, neden üstün  ıplaksın? Gömleğin nerede?"

Kıkırdadım. "Sweatshirt' me çorba döktüm. Çamaşır makinesine atacağım."

Beni  amaşır odasına kadar takip etti ve ben de üzerinde leke olmamasına rağmen onu çamaşır makinesine attım.

"Ve ben çıplak değilim, küçük kız. Pantolonum  zerimde." Elini tuttum ve onu koridordan geçirdim, sonra banyosunda durup küvetteki suyu açtım.

Su yeterince dolduğunda musluğu kapattım ve o küvete girdi. O bana gününü anlatırken ben tuvalete oturdum. Ama Violet'in Caroline hakkındaki sorusunu kafamdan atamadım, her ne kadar unutmaya çalışsam da.

"Violet'in bana şimdiye kadarki en güzel partiyi d zenleyeceğine inanamıyorum." Kıkırdadı. Yanakları pembeydi ve burnunun ucunda birkaç baloncuk vardı.

"Ne kadar nazik, değil mi?" K vete yaklaşmak için onu itekledim, sonra başını geriye doğru eğip sprey hortumu kullanarak saçlarını yıkadım. Bu bizim rutinimizdi ve o da buna karşı çıkmadı. Yüzüne köpük bulaşmaması için ona bir bez uzattım.

"Evet. Keşke evine geri dönmek zorunda kalmasaydı," dedi Harper. "Onun burada olmasını seviyorum."

"Kendi başımıza gayet iyi idare ediyoruz, Harps."  ne eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesinden nefret ediyordum. Onun tek dayanağı bendim. Ne yaptığını

"Onu yine göreceksin. Sadece birkaç blok ötede yaşıyor."

"Ama sabahları yumurta yapmaya gelmeyecek. Akşam yemeğine de gelmeyecek." Kaşlarını çatı.

"Belki bir ara onu davet edebiliriz," diye inledim. "Şimdi partinden bahsedelim. Heyecanlı mısın?"

"Çok heyecanlıyım. Bana aldığın yeni pembe elbiseyi giymeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Partiden önce tırnaklarımı boyayabilir misin?"

"Eminim bir yolunu bulurum," dedim, ayağa kalkıp ona bir havlu uzattım, çünkü çıkmaya hazırdı. Küçük tırnakları nasıl boyayacağımı hiç bilmiyordum.

Harper küvetten çıktı, onu havluya sardım, sonra kaldırıp lavabonun üzerine oturttum ve başka bir havluyla uzun saçlarını kuruladım. Saçındaki düğümleri tamamen açana kadar taradım.

"Sence Caroline bu yıl partime gelir mi?" diye sordu, aynada gözlerime bakarak.

"Caroline'ın partime gelmesini istiyor musun?"

"Herkesin partime gelmesini isterim. Ama Caroline'ı artık pek hatırlamıyorum. Ama güzel tırnakları olduğunu hatırlıyorum."

Eski sevgilim her zaman kendini şımartırdı. Harper dünyaya gelmeden önce bile hiçbir ortak noktamız yoktu. Zengin, şımarık ve bencil biriydi.

Ama aynı zamanda kızımın annesiydi ve bu yüzden her zaman affedilirdi.

Bu düzenlememiz artık pek mantıklı olmasa da.

Barışı korumak için elimden geleni yapardım.

Harper benimle olduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Violet

Montana'ya veda ettim ve Charlie izliyor olabilir diye kapüşonunu başına geçirip aceleyle garaj yolundan aşağı inmesini sağladım.

En iyi arkadaşım, erkek arkadaşım varmış gibi göstermek için onu gizlice evime soktuğum için benimle dalga geçmişti.

Onun beni fark ettiğini biliyordum, ama henüz pes etmeye niyetim yoktu.

Kendime bir kadeh şarap doldurdum ve küvete girdim. Sıcak su çok keyifliydi ve telefonum titrediğinde ona uzandım.

Charles: Sevgilin az önce çıktı.

Ben: Takipçi.

Charles: Hey, iki kez profesyonel sporcu ve süper model olduğun için beni etkilemiştin. Onun imzasını alabileceğimi düşündüm. Belki bir selfie bile.

Gülmekten başımı geriye attım. Charlie milyon yıl geçse de selfie çekmezdi, ayrıca profesyonel bir sporcuya hayranlık duyan biri gibi de gelmiyordu bana.

Özellikle de ikimizin de var olmadığını bildiğimiz bir sporcuya.

Şarap kadehime uzandım ve bir yudum aldıktan sonra tekrar rafa koydum.

Ben: O oldukça mahrem bir adam. Meraklı komşular tarafından rahatsız edilmeden buradan çıkmak için acele ediyordu.

Charles: Gerçekten mi? Ben onun kapüşonunu çıkardığımda o kadar da endişeli görünmüyordu. Montana o kadar yüksek sesle bağırdı ki, onu duymamış olmana şaşırdım.

Not kendine kendime: Benim en arkadaşım benim davet
davet davet gelecekteki gizli operasyona davet
edilmedi.

Ben: Hiçbir şey duymadım.

Charles: Bu konuda söyleyeceklerin bu kadar mı?

Ben: Ne dememi istersin, Charles? Seni ikna etmeye çalışıyordum.

Charles: Beni istediğin için mi?

Ben: Çünkü sen kibirli bir ahmaksın ve önce beni istediğini söylemeni istiyorum.

Charles: İkimiz de ateşle oynadığımızı biliyoruz. Zaten birbirimizi çok sinirlendiriyoruz ve birkaç hafta önce benim üstüme tırmanman dışında hiçbir sınırı aşmadık.

Ben: Bunu belirtmeyi çok seviyorsun. O düşünceyi kafandan atmak için birden fazla soğuk duş almak zorunda kalan sensin.

Charles: İnkâr etmiyorum, Firefly. Ama bunu tekrar yapmak kötü bir fikir olur.

Başparmağımı ısırdım. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünen bendim, ama onun da kötü bir fikir olduğunu düşünmesi beni kırdı.

Ben: Hey. Benimle bir gece geçirebileceğin için çok şanslı olmalısın.

Charles: 🤔

Ben: 😐

Henüz bir şey yapmamıştık bile, ama emojiyle kavga etmeye başlamıştık bile.

Charles: İlk başta bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen sendin.

Ben: Yani benim sözlerimi yüzüme mi vuruyorsun?

Charles: Violet.

Ben: Charles.

Charles: Kavga etmediğimiz zamanlar daha az. İkimiz de bir şey aramıyoruz. Bir çekiciliğe göre hareket etmek kötü bir fikir.

Ben: Bang It Out teorisini duymadın mı?

Charles: Bu okulda öğretilen bir şey mi, Firefly?

Ben: Bu, sokak zekasından öğrenilen bir şey, Charles. Ayak uydur, dostum, belki şansın yaver gider.

Charles: Sabırsızlıkla bekliyorum. Ben: Ukala.

Charles: Açıkla.

Ben: Cinsel gerilimi sistemimizden atmak için belirli bir gecemiz var. O öpücük gerçekten kafama takıldı ve ilerlemem gerekiyor, ama takıldım kaldım.

Charles: Çünkü benim penisime takıntılısın? Ben:

Charles: Yani seks yapıyoruz ve bu tek seferlik mi?

Ben: Eminim bunu daha önce de yapmışsındır.

Charles: Haklısın. Son birkaç yıldır tek yaptığım şey bu. Ama hiç arka bahçemde yaşayan biriyle yapmadım.

Ben: Şanslısın ki, birkaç hafta sonra taşınıyorum.

Charles: Sence bu kadar basit mi?

Ben: Ah, Charles. Hayat, senin onu ne kadar basit hale getirdiğine bağlıdır. Senden hoşlanmıyorum. Bu kadar basit.

Charles: Bundan emin misin? Beni kışkırtmak için giyinip süslenip randevuya çıkmış gibi yaptın. Ben: Çünkü beni istediğini itiraf etmeni istedim.

Charles: Seni istiyorum. Bu kolay kısmı. Ben:

Zor kısmı ne?

Ben: Oops. Kelime oyunu yaptım.

Charles: Sonrasında garip olamaz. Harper senden hoşlanıyor. Ortak arkadaşlarımız var.

Ben: Harper'ı seviyorum. Arkadaşlarımızı seviyorum. Çoğu zaman sorun yaşadığım kişi sensin. Bu değişmeyecek. Ama Bang It Out teorisinin zirvesinde olacağız ve işimiz bitecek. Bilgin olsun, ben bağlanmam.

Charles: Benimle hiç birlikte olmadın, bu yüzden ayrılmanın o kadar kolay olacağını kesin olarak bilemezsin.

Ben: Lütfen. Yıllardır babamla ilgili sorunlarımı aşmaya çalışıyorum. Güzel vücudu olan huysuz bir müteahhit, yılların verdiği zararı telafi edemez.

Charles: Çok komiksin, Firefly.

Ben: Bana aşık olduğunda bunu unutma. Erkek arkadaş aramıyorum.

Charles: Ne arıyorsun?

Ben: İyi vakit geçirmek, Charles. Tek seferlik bir şey. Sevişiriz ve ayrılırız. Anladın mı?

Charles: Anladın mı? Am Benşimdi inan inan senin bir İtalyan mafya üyesi olduğuna inanmak?

Ben: Neye inanmak istiyorsan ona inan. Ben bunu çözdüm. Ne dersin?

Charles: Tamam.

Varım. Ben: Çok romantik.

Charles: Ben romantizmle ilgilenmem, Firefly.

Ben: Ben de. Aynı fikirdeyiz. Charles: Yani bunu yapıyoruz?

Ben: Evet. Yarın Harper okuldayken. Öğle arasında senin evinde buluşup işi halledeceğiz.

Charles: Hiç seks için randevu almamıştım.

Ben: Ben düğün organizatörüyüm. Randevuları severiz. En iyi halinle gel, Charles.

Charles: Her zaman en iyi halimle gelirim. Orada olacağım. Ben: Hayran kalmaya hazır ol.

Charles: Ön sevişme oyunun çok zayıf. Ben:

Canın cehenneme, Charles.

Charles: Emin olabilirsin.

"Bu senin için bile çılgınca," dedi Montana, ben çantamı toplarken ve Blakely'nin öğle yemeği için bana getirdiği smoothie'yi alırken.

Charles ile öğleden sonra biraz eğlenmek için normalde planladığımız öğle molasını atlayacaktım.

"Neden? Aynı fikirdeyiz. Karışıklık yok. Buluşuyoruz. İşimizi yapıyoruz. Umarım ikimiz de bundan zevk alırız. Ve sonra o adam hakkında bir daha hayal kurmam gerekmez, çünkü o artık hayatımdan çıkmış olacak."

"İyi bir argüman," dedi Blakely, sandviçinden bir ısırık alırken. "Ayrıca, bu çok modern bir 'Ben bir kadını, sesimi duyun' yaklaşımı. İstedğini istemekten korkmamak ve sonra da işi bitirmekle ilgili."

"Aynen öyle," dedim, başımı sallayarak, en azından birinin plana katıldığına minnettar olarak. Yumruğumu sıktım. "Bu gece eğleneceğiz, arkadaşlar."

"Şey, öğle yemeği vakti, bu yüzden pek işe yaramaz," dedi Montana gülerek.

"Gitmem gerek. Ondan önce eve varıp üstünlük sağlamalıyım," dedim ve çantamı omzuma astım.

"Ne yapacaksın? İç çamaşırı giyip yatağına mı uzanacaksın?" diye sordu Montana.

Omuz silktim. "O gün karar vereceğim. Orayı bir keşfetmem lazım. Hiç odasına girmedim. Bildiğim kadarıyla, odasının dekoru beni korkutabilir. Kolayca korktuğumu biliyorsun. Ya duvarlarına kendi fotoğraflarını büyütüp asmışsa?"

"Hayal kırıklığına uğramayı beklemek konusunda yetenekli." Blakely bana bakarak gözlerini kısıdı, sonra en iyi arkadaşına döndü.

"Buna kendini sabote etmek denir. O bu konuda gördüğüm en iyilerden biri," dedi Montana ve bana göz kırptı.

Gözlerimi devirdikten sonra smoothie'mi yudumladım. "Seni haberdar ederim. Umarım birkaç saat içinde geri dönerim ve Charles Huxley'i kafamdan silmiş olurum. Geriye bakmayacağım."

Ofisten çıkarken ikisi de gülüyordu. Clifford Wellhung caddenin karşısındaki parkta uzanıyordu, ona selam verdim.

Dünyayı fethedecekmişim gibi hissediyordum.

Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Sıkıcı bir döneme girmiştim. Kendi kendime yaptığım bir kısıtlama diyebiliriz. Bugün Charlie Huxley'in beni bir günlüğüne başımı döndürmesine izin verecektim, sonra da tekrar oyuna dönecektim.

Onun evinin garajına girdiğimde telefonum titredi.

Charles: Hala yapıyoruz mu? On dakika sonra otelde işim bitecek.

Ben: Bekliyor olacağım. 😊

Onun evine girip çantamı tezgahın üzerine bıraktığımda gülümsedim. Ortamı hazırlamam gerekiyordu. Mutfak çekmecesinde çakmağı buldum ve tezgahın üzerindeki mumu yaktım, sonra bir tane de yatak odasına götürüp orada da yaktım.

Alexa'sı vardı, bu da müzik çalmayı çok kolaylaştırıyordu.

XM radyoda çok romantik bir istasyon seçtim, sonra kendimi sorguladım, çünkü bunun romantik olması gerekmiyordu.

Bu tek seferlik bir şeydi, randevu değil.

Kahretsin.

Kesinlikle romantik olmayan ama yine de bizi havaya sokacak bir kanal buldum.

Biraz müstehcen R&B ile iş tamamdı.

Onun dolabına gidip beyaz bir gömlek çıkardım. Elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve büyük beden gömleği başımdan geçirdim. Birkaç düğmeyi açık bırakarak sütyenimin kırmızı dantellerini ortaya çıkardım ve yatağına tırmandım, kendimi ortasına yerleştirdim.

Bir bacağım bükülmüştü.

Dirseklerimle kendimi destekledim.

Saçımı omzumun üzerinden çektim.

Tamam, bu işe yarardı. Ama önce tuvalete gitmem gerekiyordu. Tuvalete koştum, etrafı aradım ama prezervatif bulamadım.

Tanrım. Ya Charles evde prezervatif bulundurmuyorsa? Ben de yanımda taşımamıştım.

Banyo çekmecelerini aradım ama bir şey bulamadım. Terliyor muydum?

Panik içinde kızlara mesaj attım.

Ben: Henüz gelmedi ama prezervatif bulamıyorum.

Montana: Nereye baktın?

Ben: Banyoda.

Blakely: Garajı kontrol etsen?

Montana: Ona kar küreği değil, prezervatif lazım.

Ben: Odaklan. Nefret ettiğim bir adamla prezervatif kullanmadan sevişmem mümkün değil. Oyun bitti. Bu olmayacak. Ne düşünüyordum ki?

Blakely: Ahhh... Bu kendini sabote etmenin bir örneği mi? Montana: Evet, hanımefendi.

Montana: Komodini dene.

Ben: Oh. Neden bunu düşünemedim ki?

Ben: Charlie'nin odası çok düzenli. O aşırı derecede temizdir.

Blakely: Bu kötü bir şey mi?

Ben: Sadece söylüyorum. Adam çok gergin. Şimdi çekmeceleri kontrol ediyorum.

Telefonumu yere bıraktım ve en üst çekmeceyi açtım.

İçinde bir tırnak makası vardı.

ChapStick.

Vazelin.

Hmm... Ne yapıyordun, Charlie Huxley?

İnşaat ve mimariyle ilgili birkaç kitap vardı, kitapların altında el yordamıyla aradım ve elimle bulduğum şeye hayretle baktım.

Yatağa oturup, elimdeki tuhaf aleti tutarak.

Bu da neyin nesi?

Kondomun içine sokulmuş, korkutucu görünümlü bir bebek bebeği gibi bir şeydi.

Telefonumu aldım ve parmaklarımın izin verdiği kadar hızlı yazmaya başladım.

Ben: Bu kötü.

Montana: Prezervatifler mini boy mu?

Ben: Odaklan, Monny. Charles'ın komodin çekmecesinde prezervatifin içine sokulmuş bir bebek var. Operasyon Bang It Out BİTTİ. O bir seri katil.

Blakely: Ekran görüntüsü al lütfen.

Hızlıca bir fotoğraf çektim, tuhaf bebeği çekmeceye geri koydum ve hızla giyindim, onun gömleğini yatakta bıraktım. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

Montana: Bu çok endişe verici.

Blakely: Belki o sarıp onu onu sarıyor bir koza sarmalayıp kelebek gibi

Cevap verecek vaktim olmadı. Evde koşarak dolaştım, mumları söndürdüm, Alexa'ya susmasını söyledim ve arka kapıya doğru koştum.

"Gidiyor musun?" Charlie, ön kapıdan içeri girerken seslendi.

"Üzgünüm!" diye bağırdım. "Düğünle ilgili acil bir durum çıktı. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Arabama doğru koştum, sonra sanki kanundan kaçıyormuşum gibi garaj yolundan hızla aşağı indim.

Çünkü ertelemek mümkün değildi. Buna kendini sabote etmek de diyebilirsiniz.

Ne dersiniz deyin.

Ama o prezervatif bebek beni kaçmaya zorladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Bu kadının bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım. Onunla her zaman bir tür oyun oynanırdı. Bunu isteyen oydu, sonra da bana ikinci bir bakış bile atmadan kaçtı.

Bu yüzden tanıdığım kadınlarla oynaşmadım. Violet hiç de basit bir kız değildi.

Evet, ondan etkilenmişim.

Ama bu kadın beni çileden çıkarıyordu.

Bir an beni baştan çıkarmaya çalışıyor, bir an sonra ise beni görmekten bile nefret ediyor.

Koridordan geçip yatak odama gittim ve yatak kenarında gömleğimi buldum.

Kıyafetlerini mi değiştirmişti?

Yatak odam çam kokuyordu ve şifonyerin üzerinde duran mumu gördüm, mumun hala erimiş olduğunu fark ettim.

Evime gelmiş, kıyafetlerimi giymiş, mum yakmış ve ne? Yatağında yuvarlanmış mı?

Bu, Violet için bile çok tuhaf bir durumdu.

İç geçirdim. Bu sabah randevuyu iptal edeceğini düşünmüştüm. Hatta bir saat öncesine kadar bile benimle dalga geçtiğini sanıyordum.

Ama sonra burada buluşmak istediğini mesaj attığında, sanırım plana razı oldum.

Bu bir felakete yol açacaktı ve ikimiz de bunun farkındaydık. En iyisi böyleydi.

Telefonum çaldı ve Caroline'dan gelen bir arama gördüm.

Zaten sinirliydim ve o anda konuşmak istemediğim başka kimse aklıma gelmiyordu.

"Selam," diye tısladım.

"Bir yıldır seninle konuşmadım ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun?" diye sordu, sesi şeker gibi tatlıydı.

Bu kadın en iyilerle birlikte bir gösteri yapabilirdi.

"Naber, Caroline?" Elimi ensemin arkasına götürdüm ve yatağımın kenarına oturdum.

"Güney Fransa'dan yeni döndüm. Wyatt orada bana evlenme teklif etti," dedi.

Wyatt, onun uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşıydı ve ben, onların henüz evlenmemiş olmalarına gerçekten şaşırılmışım. Harper'ı tanıdığını, ama onunla hiçbir şey yapmak istemediğini iddia ediyordu.

Bu yüzden, bana kalırsa Wyatt siktirip gidebilirdi. Biz de onunla hiçbir şey yapmak istemiyorduk.

"Aferin sana."

"Birkaç haftalığına ayrıldık ve ikimizin de biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum." Sanki erkek arkadaşlarımız hakkında bizi rahatsız eden şeyleri tartışan kız arkadaşlar gibi kıkırdadı. Eğer bu yüzden bana ulaşıyorsa, yanlış adamı aramıştı.

Komodine baktım ve üst çekmecenin tam olarak kapanmadığını fark ettim. Çekmeceyi açtım ve beni seksi vücuduyla kışkırtan bu küçük sapık kadının bir şeyler çevirdiğini hemen anladım. Görünüşe göre çekmecemi bir şey ararken karıştırmıştı.

Tanrım, beni soymaya mı çalışmıştı?

Ve o anda gözüm kırmızı şapkaya takıldı.

Clementine Claus Huxley.

Lanet olası, cehennemden gelen Elf on a Shelf.

Küçük kızım için bir başka hayali ve büyülü Noel'i atlatmışım, bu beni neredeyse öldürseydi bile.

Bu lanet olasıca tavan vantilatörlerimize asılmış, tuvalet koltuğuna kamp kurmuş, hatta tavana bağladığım uzun bir tuvalet kağıdına kayak yapmıştı. Harper her sabah uyandığında bu elfin nereye yerleştirileceğine karar vermekten daha az karmaşık ev tadilatları yapmışım. Okuldaki bazı annelerin bana tavsiye ettiği web sitelerine girmiştim, çünkü Harper, Aralık ayının ilk gününden son gününe kadar, uyandığında Clementine'i bulmayı çok seviyordu.

Belki de yedek bir Elf on a Shelf'im vardı, çünkü onu Noel arifesinde lanet olası bir balona sıkıştırmışım. Onun

bir tür kar küresi içindeymiş gibi görünmesi gerekiyordu, ama daha çok yeni doğmuş bir uzaylı gibi görünüyordu.

Bu yüzden yedek Elf'imı kullandım ve bu başarısız denemeyi komodinın içine attım.

Çünkü kızım Violet Beaumont'un aksine meraklı biri değildi.

"Merhaba? Charlie, dünyaya dön."

"Evet, buradayım." Clementine'i ceketimin cebine koydum ve mutfığa geri döndüm. "Ne istiyorsun, Caroline?"

"Bu yıl doğum günü partisi var mı?" diye sordu.

"O daha çocuk. Her yıl doğum günü partisi var," dedim kuru bir şekilde.

"Birkaç saatliğine Blushing'e uçağım, ama bunu bir grup gürültücü çocukla geçirmek istemiyorum, anlıyor musun? Seninle ve Harper'la vakit geçirmeyi tercih ederim."

Sanki onun varlığıyla bizi onurlandırdığı için ona minnettar olmamız gerekiyormuş gibi konuştu.

Ben hiç de minnettar değildim.

Onu Harper'ın annesi olduğu için tolere ediyordum.

Kızımı doğuran kadının, yılda bir gün birkaç saatliğine şehre gelmenin sorun olmadığını düşünmesi ve Harper'ın bu günü ona borçlu olduğunu düşünmesi beni rahatsız ediyordu.

Arka bahçemde yaşayan, haftalardır aklımdan çıkmayan her türlü müstehcen fantezimin kahramanı olan bu kadın, benimle birkaç saat geçirmek istediğini söylediğinde sinirlenmişim, sonra da lanet elf Clementine onu kovmuştu.

Burnumun köprüsünü sıktım. "Parti yarın öğleden sonra, burada, evde. Cumartesi geliyorsan, yapacağımız şey bu."

"Pazar gününe erteleyemez misin?" diye

sızlandı. Bu kadının ne cesareti var böyle.

"Hayır, Caroline. Bu parti haftalar öncesinden planlandı. Bugün Harper'ın günü. Gel ya da gelme, ama altı yaşındaki bir çocuğun partisini sana uydurması için değiştirmesini isteme."

"Bu tavır da ne, Charlie?" diye tersledi. "Yılda bir kez gelebileceğimi kararlaştırmıştık sanıyordum."

"Evet. Sen öyle yapacağını söyledin. Ama Harper büyüyor ve işler değişiyor. O seni tanımıyor

. Ve doğum günü, senin gelip gelmeyeceğini merak etmekle geçmemeli."

"Peki, geliyorum."

"Peki. Parti öğlen. Gitmem gerek," dedim, anahtarlarımı alıp telefonu kapattım.

Blushing Bride'a kısa bir mesafe sürdüm ve kamyonetimi park ettikten sonra içeri koştum. Blakely resepsiyonda oturuyordu ve içeri girdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba Charlie. Seni görmek ne güzel," dedi.

"Evet. Sen de. Violet ile bir dakika konuşmam lazım." Onu çağırmak için bir dakika daha bekleyemeyeceğimi düşünerek ofisine doğru yürüdüm.

"O, şey..." Blakely'nin kelimeleri karıştırdığını duydum, ama onu görmezden gelip yürümeye devam ettim.

Köşeyi döndüğümde Violet'in ofisinin kapısının açık olduğunu gördüm. Bir avuç Skittles'a uzanırken monitörüne bakıyordu. Masasına doğru ilerlediğimde başını kaldırdı ve konuşmadan lanet olası elfi masasına attım. "Normalde insanların komodinin çekmecelerini karıştırır mısın... ne diyordun... 'halletmeden' önce?"

"Charles," dedi, gözleri masasına düşen o iğrenç şeye kaymadan önce.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bekledim.

"Yani, bir oyuncak bebeği prezervatife sokup yatağının yanında saklaman yerine, benim komodinin çekmecesine bakmamdan daha çok rahatsız olman ilginç geliyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bebek. Prezervatif. Bunu endişe verici bulmuyor musun?" diye tersledi.

Elimi yüzüme götürdüm. Bir saat önce seks yapmayı planlıyorduk, ama bunun yerine bu tam bir delilikle uğraşıyordum. "Bunun ne tür bir prezervatif olduğunu bilmiyorum, ama aslında bir balon. Ve o bir oyuncak bebek değil, Clementine."

"Bu beni rahatlatacak mı?" Gözlerini devirdi.

"En başta burnunu sokmasaydın, bu sorun olmazdı."

"Suçu bana atma. Prezervatif arıyordum ve bu *Kuzuların Sessizliği* tarzı seri katil şeyine rastladım."

"Biliyorsun Violet, eğer o lanet telefonu açıp prezervatiflerin nerede olduğunu sorsaydın, evde prezervatif olmadığını seve seve söylerdim. Ben kadınları evime getirmiyorum. Bu ilk kez olacaktı. Bu yüzden geç kaldım, çünkü eve giderken eczaneye uğrayıp bir kutu aldım, sen ise evimi lanet olası CIA ajanı gibi didik didik ediyordun."

Ayağa kalktı, lateks giysinin içine sokulmuş elfi yakaladı ve yüzümün önünde salladı. "Bu yine de bunu açıklamazdı!"

Ayağa kalktım, masaya yaslanarak onu elinden aldım. "Clementine'i öyle sallama. Harper ona çok bağlı."

"Harper'ın, onun bebeklerini balonlara soktuğunu bilmediğinden eminim, ayrıca bunun hoşuna gideceğini de sanmıyorum."

"Lanet olsun. Bu bir Elf on a Shelf. Noel arifesinde balondan kar küresi yapmaya çalıştım. Sınıfındaki bir anne, balona sokup şişirebileceğimi ve içine kar ve başka süslü şeyler koyabileceğimi söyledi. Ama lanet şey balona sıkıştı ve çıkaramadım. Ben de onu komodinin içine sakladım ve Will'e kasabaya koşup Noel sabahı kullanmak için başka bir elf almasını söyledim. Onu çekmeceme koyduğumu unutmuşum. Neden onu prezervatife koyduğumu düşündün ki?"

O benim sözlerimi sindirirken sandalyesine geri oturdu, ben de masasındaki makası alıp balonun ucunu kestim ve Clementine'i lateksten kurtardım. Onu onun önüne tuttum. "Bu bizim Elf on a Shelf'imiz. Adı Clementine Claus Huxley. Harper üç yaşından beri ona sahip ve ona takıntılı. Bu şey bana geçen yıl Wilsonların kabus gibi tadilatı kadar stres yaşattı. Onun için kıyafetler diktim, Hollywood film setlerine rakip olacak aksesuarlar yaptım ve görünüşe göre şu anda seninle seks yapmak yerine burada durmamın sebebi o."

"Oh," diye fısıldadı. "Çok tatlı."

"Sevimli mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Yani, neden endişelendiğimi anlamam gerekir mi?" Ellerini havaya kaldırdı.

"İşte bu yüzden bu iyi bir fikir değil. Bak, ne kadar çabuk yanlış sonuca vardın. Bana açıklama şansı bile vermedin, sadece benim ne olduğuma karar verdin, neydim ben, bir oyuncak bebek seri katili mi?"

"Şey, öyle söyleyince kulağa çılgınca geliyor." Diye iç geçirdi. "Sana sormalıydım, ama sanırım panikledim."

Telefonum titredi ve Will'den otelde bir sorun olduğu yazan bir mesaj geldiğini gördüm. "Bu hafif bir ifade. İşe dönmem gerek."

"Bekle. Hala vaktimiz var." Ben ayağa kalkarken o da ayağa kalktı.

"Dinle. Bu işi bitiriyorum. Beş dakika önce, benim seri katil olduğumu düşünüyordun ve bu işin sonu felaketle bitecek." Clementine'i arka cebime soktuktan sonra kapıya doğru yürüdüm.

"Charlie," dedi, ben de kapıda durup arkama döndüm. O sadece bana bakıyordu, gözleri benimkileri arıyordu. "Gözetlediğim için özür dilerim."

"Kendini suçlama, Firefly. Her şeyin bir nedeni vardır." "Bu sözü hep nefret etmişimdir. Yani, bu hiç de doğru değil. Yangınlar, doğal afetler ve cinayetler, bunların hiçbirisi bir nedenden dolayı olmaz. Ama belki de oradan kaçmak için bir neden bulmak istedim, çünkü bunu yapma alışkanlığım var. Kendimi sabote etme eğilimim var."

Violet Beaumont'un savunmasız tarafını ilk kez görüyordum ve bu beni hazırlıksız yakaladı. "Hey, kendini korumakta yanlış bir şey yok. Sonra görüşürüz."

Ama bu gece onu görmeyecektim. Çalışan bir fırını vardı. Artık yemeklerini hazırlamak için eve gelmesine gerek kalmayacaktı.

"Ben, şey, sana bir şey danışmak istedim." Hızla ayağa kalktı ve telefonunu kaldırdı. "Partiyi sabah düzenleyeceğimi biliyorum, ama Pinterest'te çocukların doğum günü sabahları için çok sevimli bir fikir gördüm ve erken gelip Harper için bunu yapabilir miyim diye sormak istedim."

Fotoğrafta, balonlarla kaplı bir yatak odası ve kapıya yapıştırılmış, doğum günü perisinin doğum günü dileklerini içeren bir not vardı.

Ona her şeyi hallettiğimi söylemek istedim. Ama ben bu tür şeyleri yapmazdım. Elf Clementine'e karşı oldukça nazıktım, ama yaratıcılığım da bu kadarla sınırlıydı.

"Bunu yapmana gerek yok. Ama yapamazsın da demiyorum. O buna bayılır." Omuz silktim.

"Duymam gereken tek şey buydu," dedi. "Yarın sabah güneş doğmadan önce geleceğim. Uyuyor olması gerekiyor, ben de arka kapıdan girip sihrimi yapıp hemen çıkacağım."

"Gerçekten mi? DNA'mızı almak için adli tıp uzmanı getirmeyi düşünmüyor musun?" Sırıttım.

"Bunu bana unutmayacaksın, değil mi?"

"Öyle bir niyetim yok." Kapı çerçevesine vurdum ve dışarı çıktım.

Ben ve büyük mavi toplarım işe geri dönmek zorundaydık.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Violet

Charlie ile her şeyi mahvetmişim. O adamla tek gecelik bir ilişki yaşamak istemişim, ama bunun yerine onu iğrenç bebek suçlarıyla suçlayıp onu o kadar çok kırmışım ki, artık benimle yatmak istemiyordu. Ve şimdi, tabii ki, tek düşünebildiğim şey buydu.

Ama bugün benim ya da azgın kadınlık organlarımla ilgili değildi.

Erken kalkmış ve sayamayacağım kadar çok pembe ve beyaz balon şişirmişim. İyi haber, bu balonları daha sonra partide balon kemerimde tekrar kullanabilecektim.

Bugünün Harper için büyüdü bir gün olmasını istiyordum.

Belki de bir şekilde, kendi başarısız doğum günü partilerimi onun aracılığıyla yeniden yaşıyordum.

Babam hiç bir kez bile doğum günümü kutlamaya gelmemişti.

Annem, kocasının bizi terk etmesinden dolayı çocukluğumun çoğunu acı ve öfke içinde geçirdi.

Bu yüzden genellikle bir kek alırdık ve okuldan sonra bir lokantaya gidip akşam yemeği yerdik.

Pinkalicious balon kemerleri ya da doğum günü perileri yoktu.

Charlie'ye kısa bir mesaj attım.

Ben: Balonlarla arka kapıdan gireceğimi hatırlatmak istedim, lütfen izinsiz girdiğim için bana saldırma.

Charlie: Harper'ın doğum gününde her zaman erken kalkarım. Ayrıca, işlemediğim bir suçtan beni suçlamadığından emin olmak istiyorum.

Ben: Görüyorum ki dünkü dramayı atlattık. 😊

Balonlarla dolu üç büyük çöp torbasını aldım ve bahçede sürüklerken, kapıdan onun derin kahkahasını duydum.

"Orada durup gülecek misin yoksa bu torbaları taşımama yardım edecek misin?" diye homurdandım.

"Yirmi dört saat önce beni seri katil sandığın için, seni öldüreceğimi düşüneceğinden endişelendim." Bana doğru yaklaştı ve ellerimden iki torbayı çekip aldı, bana sadece bir tane bıraktı.

"Çok komiksin."

"Çoğu seri katilin öyle olduğu söylenir."

"Şşş... Onu uyandırmak istemeyiz," içeri girer girmez fısıldadım.

"O derin uykucudur. Ne yapmamız gerektiğini söyle," diye fısıldadı.

Etrafa göz gezdirdim ve mutfağı dekore etme şekli nefesimi kesti.

Mutfak adasının üzerinde asılı renkli bayraklardan oluşan bir çelenk üzerinde "MUTLU 7. DOĞUM GÜNÜ, HARPS" yazıyordu. Birkaç donut kek tabağına dizilmişti ve ada üzerinde beyaz kurdeleli pembe hediye kağıdına sarılmış bir yığın hediye vardı.

pembe hediye kağıdına sarılıp beyaz kurdelelerle bağlanmıştı.

Charlie Huxley bir rock yıldızı baba.

Tabii, boş zamanlarında bebekleri öldürdüğünü düşünmüştüm, ama onun iyi bir baba olduğuna hiç şüphe duymamıştım.

Ama lanet olsun, bu başka bir seviyeydi.

Boğazımdaki düğümü bastırıp ona baktım. "Bu çok güzel görünüyor."

"Teşekkürler."

"Tamam, bunları sessizce odasının zemine yerleştirmemiz gerekiyor, birkaç tanesini de yatağının ayak ucuna koyacağız. Böylece uyandığında doğum günü perisinin geldiğini anlayacak," dedim, sesimi alçaltarak.

"Bu doğum günü perisinden durmadan bahsediyor. Sanırım bu fikir senden çıktı?"

Ben başımı salladım. "Evet. Üçüncü sınıftayken sınıfımdaki bir çocuk doğum günü perisinden bahsederdi ve ben her yıl onun gelmesini beklerdim."

"Geldi mi?" diye sordu, bana şaşkın şaşkın bakarak.

"Hayır. Annem peri olayına pek inanmıyordu galiba. Ama en azından çocukluk travmamı şimdi iyi bir amaç için kullanabiliyorum." Omuz silktim.

O sıırttı ve başını salladı. "Her seferinde senin tamamen kötü olduğunu düşündüğümde, beni şaşırtıyorsun."

"Bu bana söylediğin en güzel şey," dedim, sesimde alaycı bir ton vardı. "Hadi, gidelim."

Charlie, elinde iki çanta ile koridorda önümüzden yürüdü. Kapıyı açtı ve Harper yatağında derin uykundaydı. Çok huzurlu ve mutlu görünüyordu. Yatağında birkaç peluş hayvan vardı ve tek boynuzlu at şeklindeki gece lambası, balonları görebilmemiz ve yatak odasına sessizce yayabilmemiz için yeterli ışığı veriyordu. Yatağa dört balon koydum ve sonra sessizce odadan çıkıp koridora doğru yürüdük.

Mutfığa vardığımızda, benden boş çantaları aldı, hepsini top haline getirip çöp kutusuna attı.

"Görüşürüz," dedim, benimle konuşmayı bitirdiğini düşünerek.

"Donut ister misin? Bende bolca var."

Belki artık benden nefret etmiyordur.

"Tabii. Harika olur. Bir kez uyandığımda bir daha uyuyamıyorum." Mutfak adasındaki bar taburesine oturdum.

"Kahve ister misin?" diye sordu ve kendine bir fincan doldurdu, ben de başımı salladım.

Kahvemi sade içtiğimi hatırlayarak fincanı önüme koydu ve henüz çıkarmadığı birkaç tane donut olduğu için donut kutusunu da önüme koydu.

Üzerinde şekerleme olan beyaz kek donutunu seçtim.

"Dostum, ben günün her saatinde uyuyabilirim," dedi, sesi alçak ve derindi. "Sadece on beş dakika olsa bile, yine de uyurdum."

Donutumdan bir ısırık aldım ve onu inceledim. "Sen hep böyle miydin?"

"Evet, hemen hemen. Hiç derin uyumadım, bu yüzden kısa şekerlemeler benim için işe yarıyor."

"Çocukken neden derin uyuyamıyordun? Bütün çocuklar derin uyur sanıyordum," diye sordum.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Koruyucu ailelerin yanında yaşıyordum, bu yüzden hiç iyi uyuyamadım. Çok sık taşındım ve bazı şüpheli şeyler gördüm, bu yüzden hep gergindim."

Koyu saçlı, okyanus mavisi gözlü genç Charlie'nin herkesi dikkatle izlediğini hayal ettim.

Bu düşünce kalbimi sızlattı.

"Koruyucu aileye verildiğinde kaç yaşındaydın?"

"Harper'ın yaşlarında, liseden mezun olana kadar orada kaldım." Öne eğildi ve başparmağının ucuyla dudaklarımın köşesinden bir şeyi sildi. "Orada bir damla vardı."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Koruyucu aile yanında yalnız mıydın?"

"Bilmiyorum. Başka bir şey bilmiyordum ve yalnız olmaktan hiç rahatsız olmadım." Omuz silktilti. "Bana acıma, Firefly. Acıma gibi şeyleri sevmem."

"Sana acımıyorum, Charlie."

"O zaman ne hissediyorsun? Bana sanki biri köpeğini ezmiş gibi bakıyorsun." Kıkırdadı, ama içten değildi.

İtiraf etmek istese de istemese de, bu onun için acı bir anıydı.

"Senin hakkında fark ettiğimden çok daha fazlası olduğunu hissediyorum. Harika bir baba olduğunu hissediyorum. Ben sana eziyet ederken, beni misafir evinde kalmama izin verip evimi yenilemekle bana gerçekten çok nazik davrandığını hissediyorum." Kalkıp onun önüne geçtim. "Dün sınırı aşmaktan korktuğumu hissettim, bu yüzden iptal etmek için saçma bir bahane buldum. Bunu yaptığım için özür dilerim."

Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Sorun değil. Bunu senin sandığından daha iyi anlıyorum."

"Seni öpmek istiyorum, Charlie." "Öp o zaman."

Eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce ellerimi saçlarına doladım.

Bu sefer çılgınca değildi.

Dudaklarım açıldı ve dili içeri girdi. Elleri kalçama kaydı ve beni bar taburesinde oturduğu kucağına çekti.

Dillerimiz dillerimiz karıştı, her bir birbirimizin ağızlarını birbirlerinin inledim.

Sertliği bacaklarımın arasında büyüdü ve ben onun ağzına inledim.

Geri çekildim ve ona baktım. Sıcak bakışları beni inceliyordu. "Tamam, muhtemelen durmalıyız, değil mi? Harper yakında uyanacak" diye fısıldadım.

"Evet. Şimdilik burada kalalım." Beni ayağa kaldırmadan önce alt dudağımı ısırdı.

Gözlerimi onun gri eşofmanının belirgin şişkinliğine indirdim ve kıkırdadım. "Seni sık sık hayal kırıklığına uğrattıyor gibi görünüyorsun."

"Bence bana işkence etmek senin süper gücün." Göz kırptı ve midem kıpır kıpır oldu.

Bu da neyin nesi?

Benim midem kıpır kıpır olmazdı ya da yakışıklı bir adam yüzünden telaşlanmazdım.

Ama Charlie Huxley bana bir şey yapıyordu.

"Hepimizin güçlü yanları vardır." Kıkırdadım. "Gidip giyinmeliyim, birazdan geri gelip parti için dekorasyon yapacağım. Donut ve kahve için teşekkürler." Alt dudağımı ısırdım. "Ve ateşli öpüşme seansı için de."

"Güne başlamak için fena bir yol değil, Firefly. Harper'ın doğum gününü bu kadar özel kıldığı için teşekkürler. Çok sevecek."

"Birazdan görüşürüz." Arka kapıdan çıkıp bahçeden geçtim. İçeri girince, sırtımı kapıya dayadım ve yere kayarak oturdum.

Neler oluyor?

Montana'nın numarasını çevirdim ve ilk çalınıştta telefonu açtı.

"Hey, bugün Cumartesi. Neden bu kadar erken kalktın?" diye sordu. En yakın arkadaşım erken kalkmayı severdi, ben ise uyumayı tercih ederdim.

"Harper'a peri sürprizi yapmak için kalktım," dedim.

"Ah evet. Bu sabah odasında balonları hazırladığını unutmuşum. Peki neden sesin bu kadar üzgün? Hazırlık yaparken onu uyandırdın mı?"

"Hayır. Ama Charlie'yi yine öptüm."

Kız kıkırdadı. "Vi, Charlie'yi sevdiğini söylemen sorun değil." "Charlie'yi sevmiyorum. Sadece onu öpmekten hoşlanıyorum."

"Sadece onu öpmekten hoşlanıyor olsaydın, dün balondaki aptal elfi bulduğun için onun evinden kaçmazdın. Panikledin. Aslında ondan hoşlandığın için gerginsin. Bu, 'sisteminden atmak' türünden bir şey değil. Sen. Charlie'yi. Hoşlanıyorsun," dedi ve son üç kelimenin her birinde durakladı, bu da beni çileden çıkardı.

"Yardımcı olmuyorsun," diye inledim. "Ayrıca, Charlie'yi sevemem. O benden hoşlanmıyor."

"Charlie senden hoşlanıyor," dedi kıkırdayarak. "Dün ofisine geldi ve o tuhaf elfi yüzüne fırlattı çünkü onun duygularını incittin. Çünkü senden hoşlanıyor. Bunu inanmak sana neden bu kadar zor geliyor?"

"O benim tipim değil. Ayrıca o da bir şey aramıyor. İlişki kurmaz. Bu yüzden ondan hoşlanmak kötü bir fikir. Onunla yatmak başka bir şey, ama ondan hoşlanamam. Bu bir felaket olur."

"Ona bir şey aramadığını söyledin. Belki de ikiniz de kendinizi korumak için böyle söylediniz, bilirsin? Akışına bırak ve fazla düşünme. Bak bakalım nereye varacak. Oyun oynamayı bırak ve adama hislerini söyle."

"Ben mantıklı bir tavsiye istemedim, Monny. Bana kafamı kıcımdan çıkar ve hemen uzaklaş demeni istedim. Ben sadece şehvetle duyguları karıştırıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Beni sürekli sinirlendiren bir adamdan hoşlanamam." Kalkıp giyinmek için yatak odasına gittim.

"Bu doğru değil. Myles beni sürekli sinirlendiriyor," dedi ve sonra yüksek sesle gülmeye başladı. "Ama o adamı deli gibi seviyorum. Hislerin olması bence iyi bir şey. Uzun zamandır etrafına bir kalkan ördün ve bunun birisi için yıkıldığını görmek beni mutlu ediyor."

"Ya beni reddederse?" diye fısıldadım.

Çünkü sonuçta, benim korktuğum şey buydu. Hayatım boyunca kendi babam tarafından reddedilmiştim.

Bir daha kimsenin bana yetersiz olduğumu hissettirmesine izin vermeyecektim.

"Violet," dedi, sesini titreyerek adımı söyledi, "hayatının tamamını kendini kalp kırıklığından korumakla geçiremezsin. Myles'a ne olduğuna bir bak. Kendimi ortaya koydum ve o gittiğinde çok acı çektim. Ama bana geri döndü ve her şey yoluna girdi. Kendimi ortaya koymasaydım, şimdi birlikte olmazdık. Bazen incinebilirsin, ama istediğini elde etmek için risk almalısın. Bu hayatın bir parçası."

"Oraya gidebileceğimi sanmıyorum," dedim, yüzümden akan tek bir gözyaşını silerken sesim alçaldı. "Onun bana karşı aynı şekilde hissetmediğini düşünmek bana çok ağır gelir. Ve biz arkadaşız. Harper'ı seviyorum ve onu hayatımda tutmak istiyorum. Charlie Huxley'den nefret edecek kadar kalpsiz değilim ve eğer beni reddederse başka seçeneğim kalmaz."

"Çünkü o adama karşı gerçek hislerin var. Bu konuyu konuşuyor olmamız bile senin için çok büyük bir şey. Şimdiye kadar girdiğin her ilişkide bir ayağın kapıda olmuştur. Şu anın tadını çıkar ve nereye varacağını gör. Henüz bir karar verme, tamam mı?"

"Zaten karar verecek vaktim yok. Pinkalicious partisi hazırlamam lazım ve Harper'ın annesi de partiye gelebilir, yani bildiğim kadarıyla hâlâ birbirlerine karşı hisleri var." Bir çift kot pantolon ve pembe bir bluz giydikten sonra banyoya gittim.

"Onun eski sevgilisini tanımıyorum ve kasabada kimse ondan bahsetmedi. Yılda bir kez kasabaya gelmesi garip, değil mi?" diye sordu.

"Çok tuhaf. Dinamikleri nasıl görmek istiyorum. O yüzden bunu kafamdan atıyorum ve senin görevin bu konuşmayı hiç olmamış gibi unutmak. Ben çoktan unuttum bile." Saçımı düşük bir at kuyruğu yapmadan önce birkaç bukle yaptım.

"İyi şanslar," diye gülerek dedi. "Maalesef, duygular öylece karar verip atılabileceğin bir şey değildir. Ama şu anda parti modunda olduğunu biliyorum ve sihrini konuşturmanı görmek için sabırsızlanıyorum. Birkaç saat sonra partide görüşürüz. İhtiyacın olursa ara beni. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Dudak parlatıcısı ve rimel sürdüm ve aynaya baktım. "Charlie Huxley'den hoşlanmıyorsun. Kafandan at şunu."

Ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

ON ALTI.

Charlie

Parti modundaki Violet Beaumont'un yarattığı fırtına gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Harper, balonlarla dolu bir odada uyanıp doğum günü perisinin onu ziyarete geldiğini düşünerek evin içinde dans ettikten sonra hala havada süzülüyordu.

Ben de bu sabah mutfakta doğum günü perisiyle ateşli bir öpücük paylaşmış olmanın mutluluğuyla hala havada uçuyordum.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bana karşı bir sıcak bir soğuk davranıyordu ve onu anlayamıyordum.

Violet, kızımı dekorasyonla şaşırtmak istediği için, partinin iç mekan hazırlıklarını yapabilmesi için Harper'ı Brown Bear Diner'a krep yemeye götürmemde ısrar etmişti.

Normalde kağıt tabak, bardak ve pasta alırdım, ama bu yıl partinin tüm alışverişini onun yapmasına ve her şeyi üstlenmesine izin vermiştim.

Eve vardığımızda, onun talimatına göre ona bir mesaj attım.

O, biraz otoriter biriydi.

Harper, arabayı garaj yoluna park ettiğimizde kemerini çözdü ve ön koltuğa tırmandı.

Ben: Eve geldik. Artık içeri girebilir miyiz?

"Ne dedi, baba?" diye sordu Harper.

"Cevap bekliyorum. Kendi evimize giremememiz biraz saçma, değil mi?" Violet'in Harper için bunu ayarlamak istemesi hoşuma gitmiş olsa da, huysuzlandım.

"Bence bu aptalca değil. Violet her şeyi özel kılmayı sever. Ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Telefonum bir mesaj geldiğini bildiren ses çıkardı.

Firefly: Gelin içeri!

"Tamam. İçeri girebiliriz," dedim ve kızım hemen kamyonetten inip eve doğru koşmaya başladı. O zaman ön verandada bir sürü balon olduğunu fark ettim ve bu sabah mutfağa astığım afişi ön tarafa taşıyıp ön verandadaki korkuluğa asmış olduğunu gördüm.

"Baba, burada da bir şeyler yapmış!" diye bağırdı Harper, tam da Violet ön kapıyı açarken.

"Harper Huxley'in Pinkalicious partisine hoş geldiniz," dedi Violet, kızım onun kollarına atılırken.

Harper, Violet'e çok bağlanmıştı ve bu beni tedirgin etse de, onu anlıyordum. Birbirlerine çekiliyorlardı ve kızımın bu tür bağlar kurmasını engellemek bana düşmezdi.

Onun benim gibi içine kapanık olmasını istemiyordum. "Teşekkürler, Vi!"

"Hadi, gidip bir bakalım." Violet, Harper'ı yere indirdi, elinden tutup içeriye götürdü.

Biz yokken bu kadar çok şeyi halletmiş olmasına şaşırmıştım. Giriş holünde pembe ve beyaz balonlardan yapılmış büyük bir kemer, altın taç balonlar ve dev bir yedi rakamlı balonu vardı. Mutfakta ada, pembe ağıllı kumaşla kaplıydı ve yiyeceklerin yerleştirileceği yerler çiçekler ve tabaklarla işaretlenmişti.

Pinkalicious Pinkerton hindi

sandviçleri. Pinkerton patates cipsi.

Pinkalicious meyve kebapları.

Meyve kebabı da neyin nesi?

Tavandan pembe ve beyaz fenerler sarkıyordu, bazıları çizgili, bazıları ise puantiyeli. Her yöne baktığımızda flama ve balonlar vardı. Büyük bir arka plana sahip bir fotoğraf kabini üzerinde HARPER'IN PINKALICIOUS PARTİSİ yazıyordu.

"Violet!" Harper'ın sesi titredi ve yüzünden gözyaşları akarken irkildim. "Bu gördüğüm en güzel parti. Teşekkür ederim."

"Oh, Harps." Violet, göz hizasına gelmek için eğildi ve sonra kollarını benim küçük kızımın etrafına doladı. "En güzel partiyi hak ediyorsun

partiyi hak ediyorsun. Sonuçta yedi yaşındasın. Sen ve baban, misafir evinde kalmama izin vererek bana çok iyi davrandınız. En azından bunu yapabilirdim."

Hay sıçayım.

Şu anda ne diyeceğimi
bilemiyordum. "Baba, ne
düşünüyorsun?"

"Mükemmel." Boğazımı temizledim. "Teşekkürler."

Violet ayağa kalktı ve kızına bakarken birkaç kez gözlerini kırptığını fark ettim. "Beğendiğinize sevindim. Babanız size güzel pembe bir elbise almış, biliyorum, ama benim de size küçük bir hediyem var."

Violet mutfak masasına gitti ve pembe-beyaz çizgili kağıda sarılmış, üzerinde büyük pembe bir fiyonk olan dikdörtgen bir kutu getirdi. Paketi Harper'a uzattı. Harper paketi açarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve kapağı kaldırdığında nefesini tuttu. Kutunun içinde pembe taşlarla kaplı, pembe kurdeleli pembe yüksek bilekli bir çift ayakkabı vardı.

"Bunlar gerçek elmas mı?" diye sordu Harper, parmaklarını ayakkabılar üzerinde gezdirirken.

"Bunlar yapay elmaslar. Partinde giymen için en parlak ayakkabılara sahip olmanı istediğim için ayakkabılara taktım." Violet eğilip ona sarıldı.

"Bunlar gördüğüm en güzel ve en ışıltılı ayakkabılar." Violet eğilip ayakkabıları giydi, ben de bağcıklarını bağlamasına yardım ettim.

"Beğendiğine çok sevindim," dedi Violet.

"Bunlar benim en sevdiğim ayakkabılar."

"Git giyinmelisin, çünkü yemekler yirmi dakika içinde gelecek ve bir saatten az bir süre sonra misafirler gelmeye başlayacak. Herkes gelmeden önce fotoğraf kabininde senin birkaç fotoğrafını çekebiliriz."

"Tamam, hemen dönerim!" Harper, koridorda koşarak yatak odasına giderken kıkırdadı.

"Violet," dedim, sesim sert
çıkmişti. Bana döndü. "Evet?"

"Bu..." Nefesimi bıraktım. "Bu gerçekten çok nazik bir davranıştı. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Onun için özel bir şey olsun istedim."

"Başardınız. Kartımdan yemek ve pasta için ücret kesildiğini gördüm, ama bunların yarısı için benden ücret almadınız."

"Senin evinde bedavaya kalıyorum. Ayrıca evimi de benim için yeniliyorsun. Kartını kullanmam için bu kadar ısrarcı olmasaydın, yemeklerin parasını da öderdim." O gülümsedi. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür etmek istedim."

Onu kollarıma almak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek başımı salladım.

Bu kadın her şekilde sinirime dokunuyor. "Teşekkür ederim. Çok naziksin," dedim ve onun dilini alt dudağına doğru kaydırırken.

Elimi boynunun yan tarafına koydum, başparmağımla çenesini okşadım.

Ve lanet olası kapı zili çaldı.

Violet, Harper'ın başında büyük altın bir taç ve pembe parlak ayakkabılarla pembe bir elbise giyip koridorda koşarken kıkırdadı.

"Acaba Pinkalicious pastam mı geldi?" diye bağırarak kapıya doğru koştu.

Ondan önce kapıya ulaştım ve kapıyı açtım. Caroline kapının diğer tarafında duruyordu.

Kızım kim olduğunu anlamaya çalışırken garip bir sessizlik oldu.

Kek onun değildi.

Onun sandviçleri de değildi.

Yılda bir kez gelip onunla birkaç saat geçiren annesiydi.

"Doğum günün kutlu olsun, Harper. Beni hatırlıyor musun?" Caroline'ın sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzünde sabit bir gülümseme vardı. Kızımız annesinin yeşil gözlerini almıştı, ama saç renginden altın rengi tenine ve ifadesine kadar diğer her şey benden gelmiş gibiydi.

"Merhaba, Caroline." Harper'ın sesi her zamankinden daha soğuktu, bu da kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

Belki de bu ziyaretler artık onun için sağlıklı değildi.

"Beni bütün gün burada bekletecek misiniz? Partiye geldim." Caroline, bir yıldır konuşmadıkları halde kızının partisine gelmenin gayet normalmiş gibi gülümsedi.

Bir adım geri attım. "Tabii. İçeri gel. Büyük bir parti yapmak istemediğini söylediğin için geleceğinden emin değildim."

"Sen taşımayı reddettin, bu yüzden bana başka seçenek bırakmadın. Ve bugün gelebileceğim tek gün bu. Düğün planlamam var ve yeni bir ev inşa ediyoruz," dedi ellerini havada sallayarak. "Yüzüğüme bak, Harper. Evleniyorum."

Harper devasa elmasa bir göz attı ve omuz silkti. "Tamam."

"Vay canına. Burası çok pembe. Genelde bu kadar çok dekorasyon yapmazsın. Dekorasyonu kim yaptı?"

"Violet tüm partiyi dekore etti," dedi Harper, mutfığa doğru ilerlerken.

"Violet kim?" diye sordu Caroline, sinirini gizlemeye çalışmadan.

Bu kadının yılda bir kez buraya gelip, bizim kendi işlerimizle uğraşmamızdan rahatsızlık duyması gerçeğini kafamda oturtmak zordu.

"Bu Violet," dedi Harper, Violet'in bacaklarına sarılmak için koşarak, Violet'in tezgahın başında büyük beyaz bir küvete su ve gazoz doldururken.

"Sen parti organizatörü müsün?" diye sordu Caroline, ses tonunda bir keskinlik vardı.

Onun ne kadar kaba olabileceğini unutmuşum.

"Ben düğün organizatörüyüm, ama özel küçük kızlar için partiler de düzenliyorum," dedi Violet, Harper'ın kafasındaki at kuyruğunu düzeltirken. "Sen Caroline olmalısın?"

"Evet. Ben Harper'ın annesiyim." Caroline kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ne halt ediyordu bu kadın? Harper'ın partisine gelmek bile istemediği halde, Violet'e partiyi süslediği için tavrı mı takınacaktı?

"Sen sadece yılda bir gün benim annemsin," dedi Harper ve Caroline ona şaşkın şaşkın baktı.

Onun da bunu söylemesine şaşırdım, ama bu doğrudu.

"Ben sadece yılda bir gün ziyarete geliyorum. Ben her zaman senin annemim," dedi Caroline, çantasını tezgahın üzerine koyup Harper'a bir hediye çantası uzattı. "Misafirler gelmeden önce bunu açmanı istiyorum. Muhtemelen hediye açılışına kalmayacağım."

Şok edici.

Onu neden yılda bir kez böyle çağırıyoruz ki?

Harper turkuaz çantanın içine baktı ve içindeki kutuyu çıkardı. Kapağı açtı ve kolyeye baktı. "Bu bir kolye mi?"

"Tiffany'den bir kolye. Çok pahalı, bu yüzden ona çok özel bir özen göstermelisin."

Gözlerimi devirdim. O yedi yaşındaydı. Süslü bir kolye istemiyordu. Dışarıda toprakta oynamayı seviyordu. Yüzmeyi, koşmayı ve eğlenmeyi seviyordu. O bir çocuktü. Ama biz onu Caroline'ın diğer pahalı hediyeleriyle birlikte çekmecesine koyduk.

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Giymek istemiyor musun?" diye sordu Caroline ve Harper bana dönüp baktı.

"Dinle, bu bir parti. Dışarıda oynayacak. Giymek için uygun bir zaman değil," dedim.

Violet, bakışlarım onun bakışlarıyla buluştuğunda kaşlarını kaldırdı ve ben de onun bakışını kolayca anlayabildim.

Tüm bu etkileşim deliceydi ve o haklıydı.

Yıllar önce bu saçma düzenlemeye razı olduğumda bunun kabul edilebilir bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Kızımın biyolojik annesinin onu hala düşündüğünü, hayatında olmayı istediğini, her ne kadar yılda bir kez ve kısa süreli de olsa, görmesine izin vermek. Caroline ile birkaç saat geçirirdik, sonra o giderdi ve ben kızım için doğru şeyi yaptığımı düşünürdüm. Ben ebeveynlik konusunda herhangi bir örnek almış bir adam değildim. Temelde kendimi yetiştirmiştim. Bu yüzden sadece doğru şeyi yapmaya çalışıyordum.

Ama bugün hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Caroline'ın tavrı ya da Harper'ın, annesi onu rahatsız ediyormuş gibi ondan uzak durmaya çalışması değil

rahatsız hissettiriyormuş gibi davranması değildi.

"Oh, öyle bir parti olduğunu fark etmemiştim. Bunu özel bir gün için ya da şık bir yemeğe gittiğinde saklamalısın," dedi Caroline, Harper'ın gözlerine bakmak için eğilerek.

"Ben lüks akşam yemeklerine gitmem, Caroline. Akşam yemeğini evde ya da lokantada yerim," dedi Harper ve garip bir sessizlik oldu.

"Kolyemi alıp odana koyayım mı?" Violet, bu durumu daha az rahatsız edici hale getirmek için açıkça çaba göstererek kutuya uzandı.

"Parti planlayıcısı sen değil misin? Onun odasının nerede olduğunu nereden bileceksin?" Caroline öfkeyle sordu.

"O arka bahçede yaşıyor ve benim en iyi arkadaşım!" diye bağırdı Harper, hepimizi hazırlıksız yakaladı.

"Bu tavır da ne böyle? Buraya gelmek için uzun bir yol kat ettim ve bunu hiç hoş karşılamıyorum," diye tısladı Caroline ve Harper gözyaşlarına boğulup koridora koştu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Violet kızımın peşinden koridora doğru ilerlerken Caroline'a bağırdım.

"Her yıl olduğu gibi kızımın doğum gününü kutlamaya geliyorum." Harper'ın öfke patlamasının sebebi olduğu için tamamen şaşkınmış gibi bana baktı.

"Sana durumun değiştiğini ve bunun artık işe yaramadığını söylemiştim. Kararlı davranmalıydım, ama durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim." Başımı salladım. "Bugün Harper'ın özel günü ve senin gelmen iyi bir fikir değil."

"Yani kendi kızımın doğum günü partisine katılmam hoş karşılanmıyor mu?" Omuzlarını silktiler, gözleri yaşardı çünkü o bir narsistti ve elbette bunu kendisiyle ilgili hale getirecekti. "O benim kızım, Charlie."

"Hayır. O benim kızım, Caroline. Onu tanımıyorsun bile. Sen anne olmak istemedin ve yedi yıl önce biz de bu durumu nasıl idare edeceğimizi bilmiyorduk. Ama bu böyle yürümez." Elimi yüzüme götürdüm.

"Çünkü şimdi bir kız arkadaşın var ve o benim burada olmamı istemiyor mu?" Uzun tırnağıyla göğsüme sertçe vurdu. "Artık sana uygun olmadığım için beni kovamazsın."

"Dalga mı geçiyorsun? Artık benim için uygun değil mi? Aramıyorsun, onu kontrol etmiyorsun, onun hakkında hiçbir Şey bilmiyorsun. Onun sınıfındaki en iyi okuyucu olduğunu bilmiyorsun. Onun sanatsal olduğunu, harika bir mizah anlayışı olduğunu ve en sevdiği yemeğin krep olduğunu bilmiyorsun. O doğduğundan beri her gün buradayım. Bana bir seçim sundun ve ben kızımı seçtim. Senin de aynı seçeneğin vardı ve sen kendi hayatını seçtin. Seni bunun için yargılamıyorum, ama bir gün anne olmak istediğin için buraya gelip onun doğum günü partisini mahvedemezsin. Ailen burada olduğunu biliyor mu? Niőanlın burada olduğunu biliyor mu?"

Yanağından akan tek bir gözyaşını sildi. "Hayır. Kimse burada olduğumu bilmiyor. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Hayır, değilsin. Bir rol oynuyorsun ve bu artık işe yaramıyor. Şu anda gözlerimin içine bakıp bana anne olmak istediğini, onunla gerçek zaman geçirmek istediğini söyleseydin. Hasta olduğunda gece onun yanında oturmaya hazır olduğunu. Okuluna gidip öğretmeniyle ve arkadaşlarıyla tanışmak istediğini söyleseydin? Tabii ki bunu sana engellemezdim. Ama kendi hayatını yaşamak ve yine de kendine onun annesi demek mi istiyorsun? Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun, Caroline."

"Bir yaz beni hamile bırakan düşük ücretli bir inşaat iőçisinin kararları vermesine izin vermeyeceğim," dedi, sesinde zehirli bir ton vardı. "Senin ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok param var. Seni mahkemeye götürüp mahvedebilirim. İstersem onu tam zamanlı olarak alabilirim."

Onun sözleri göğsüme keskin bir acı sapladı, ama onun palavra attığını biliyordum. Ailesi kızımızı doğurmasını istememiőti. Müstakbel kocası onun burada olduğunu bile bilmiyordu. Beni korkutmaya çalışıyordu, muhtemelen yıllar önce bu saçma anlaőmayı kabul ettiğimde de öyle yapmıştı.

"İyi şanslar. Denemekten ekinme, Caroline. Yedi yıldır çocuğunun hayatında hiç yer almadığını düőünürsek, dünyada sana velayeti verecek hiçbir yargıç yok. ocuk nafakası olarak tek kuruő bile demedin. Ben her gün oradaydım, sen ise kendi işine bakıyordun. Yani eğer istiyorsan..."

Buraya gelip kızımı almayla tehdit edeceksen, hazırlıklı olsan iyi olur, çünkü bu düşük ücretli inşaat işçisi, senin hayal edebileceğinden çok daha fazla para biriktirmiştir. Kaybedecek tek bir şeyim var ve sana söz veriyorum, onu benden alamayacaksın. Kızımı korumak için göstereceğim öfkeyle başa çıkacak kadar güçlü değilsin.

"Bu konuşmayı bitiriyorum. Buraya doğum gününü kutlamaya geldim, kimin daha iyi ebeveyn olduğunu tartışmaya değil." Tezgahtan çantasını aldı.

"Tartışacak bir şey yok. Sen hiç ebeveyn olmadın," dedim, ellerimi yanımda yumruk yapıp, kapıya doğru fırlayarak giderken onu takip ettim.

Kapıyı açar açmaz bana doğru döndü. "Bir anlaşmamız vardı, Charlie. Katılmak istemiyorsam sorun olmadığını söylemiştin."

"Öyle. Ama Harper'ın hayatında yokken ortaya çıkıp ondan bir şeyler bekleyemezsin."

"İstersem hayatını çok zorlaştırabilirim," dedi, bana öfkeyle bakarak.

"Ne için, Caroline? Neden bu kadar kızgınsın? Hazır olmadığın bir bebeğin oldu ve ben onu seve seve büyüttüm. O dünyaya geldiği andan itibaren her gün onu sevdim. Senin seçimlerini suçlamadım, o yüzden şu anda hayatının gidişatından memnun değilsin diye evime gelip beni veya çocuğumu tehdit etme."

Bir araba garaj yoluna girerken omzunun üzerinden baktı. Belli ki bir şoför tutmuştu, çünkü Tanrı korusun, kendi başına araba sürmesi ya da kendi başına bir şey yapması mümkün değildi.

"Hoşça kal, Charlie. Harper'a, hediyeye pek minnettar olmasa da kolyeyi saklayabileceğini söyle."

Bunlar onun son sözleriydi.

Büyük resimde çok uygun sözlerdi.

Öfkeyle uzaklaştı ve bana orta parmağını gösterdi, sonra arabanın kapısı kapandı ve araba garaj yolundan çıktı.

Kapıyı kapatmaya bile vakit bulamadan iki araba geldi. Sandviç tepsisini ve pastane pastasını aldım ve her şeyi

mutfak tezgahına koydum ve koridordan geçerek Harper'ın yatak odasına gittim.

Kapıda durdum ve Violet'in yerde otururken, ağlayan Harper'ı yanına sıkıca sarıldığını gördüm.

"Hey, doğum gününde ağlayamazsın Harps," dedim. "Bugün senin özel günün. Kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğiz, tamam mı?"

"Caroline'ı sevmiyorum baba."

"Evet, ama o gitti ve geri dönmeyeceğini sanmıyorum." Bunun doğru olmasını yürekten diledim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Violet

Son yirmi dakikadır Harper'ı kucağımda tutuyordum, Charlie ve onun cehennemden çıkma eski sevgilisi ise mutfakta kalmışlardı. Ve şimdi Charlie bir tür süper kahraman gibi odaya girmişti ve ben onun kızıyla konuşma şekline hayran kalmıştım.

"Hadi ama, küçük kızım. Bugün senin özel günün. Görünüşe göre Pinkalicious mutfakta kusmuş... Bütün o süslemeleri boşa gitmesine izin veremeyiz." Kızının saçlarını okşarken yere eğilmişti.

Kız, koridordan koşarak geldiğinden beri ilk kez kıkırdadı.

"Pinkalicious kusmaz, baba."

"Öyle mi? Ama orada çok fazla pembe var ve arkadaşların da her an gelebilir," dedi, sesi sakın ve derindi.

"Süslü kolyeyi takmak istemedim." Harper öne doğru eğildi ve babası onu kollarımdan çekip tamamen ayağa kalkarken birkaç kez burnunu çekti.

"Kolyeyi takmak zorunda değilsin. Onun buraya gelmesine izin vermemeliydim. Bu konuda doğru davranmadım, ama bundan sonra farklı davranacağım, tamam mı?" dedi, onu ileri geri sallarken, o da babasına sarıldı.

"Çünkü bu dünyada sen ve ben varız, değil mi baba?" dedi ve bana baktı. "Violet de istediği kadar bizimle kalabilir. O da bizim ailemizden."

Göğsüm sıkıştığını hissettim ve ayağa kalktım.

"Ah... Size temizlenmeniz için birkaç dakika vereceğim. Dışarıda görüşürüz." Hareket etmeye başlamıştım ki Charlie elini bileğime doladı ve beni kendine çekti.

"O haklı. İstedğin kadar kalabilirsin. Kızımı benim için koruduğun için teşekkürler." Beni göğsüne çekti ve üçümüz orada kucaklaşarak durduk.

Aynı anda hem harika hem de çok etkileyici bir duyguydu.

Çok bağlanıyordum.

Hiçbir yere ait olduğumu hissetmemiştim ve bir bakıma, bir yere ait olmayı ummaktan daha güvenliydi.

Hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Onlarla birlikteyken hissettiğim duyguyu seviyordum, ama aynı zamanda, eğer bu durum geçiciyse, Harper'ı hayal kırıklığına uğratan bir başka kişi olmak da istemiyordum.

Kapı zili çaldı. Ben geri çekilirken Charlie kolunu indirdi ve Harper'ı yere indirdi.

"Ben kapıyı açarım, sen Harper'ı temizlemeye yardım et," dedi ve bana göz kırptıktan sonra "*Teşekkürler*" diye fısıldadı.

Charlie Huxley seni takdir ettiğinde, kendini dünyanın zirvesindeymiş gibi hissediyordun.

Başımı salladım ve Harper'ı banyoya götürdüm, orada at kuyruğunu düzelttim ve yüzünü temizledim.

"En iyi partiye hazır gibisin," dedim ve aynaya bakan kızımın yanağına bir öpücük kondurdum.

"Violet," dedi, elimi tutarak. "Seni seviyorum."

Boğazımda büyük bir yumru oluştu ve başımı salladım. "Ben de seni seviyorum, Harper Huxley."

"Hadi partiye gidelim." Heyecanla alkışladı ve odadan dışarı koştu, sanki ona aitmişim gibi beni de yanında sürükledi.

Birkaç sınıf arkadaşı gelmişti ve ben aceleyle yiyecekleri çıkardım ve pastayı tatlı masasına koydum. Arka bahçenin kapılarını açmıştık ve çocuklar içeri girip çıkıyorlardı.

Harper'ın en iyi arkadaşı Lily, doğum günü partisini planlayıp planlamayacağımı çoktan sormuştu.

"Çok teşekkürler Charlie," dedi Tim gülerek. "Artık çocuklarımız için parti planlayıcıları tutmamız gerekecek."

"Hey, onların doğum günleri sınırlı sayıda. Buna karşı değilim," dedi Jeanne, omzuyla bana hafifçe çarparak. "Ama doğum günü partileri düzenlediğini bilmiyordum. Sadece düğünler düzenlediğini sanıyordum."

"Öyle," dedi Montana, Myles ile birlikte yanımıza yaklaşırken. "Ama Harper için bir istisna yaptı. Aslında, çocuk partilerinin senin ilgi alanına girdiğini tahmin edemezdin, ama bu gerçekten muhteşem."

"Harper oldukça muhteşem bir çocuk," dedim ve Charlie'nin beni izlediğini fark ettim. Elinde bir bira vardı ve gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

"Affedersiniz bayan," diye yüksek ve sızlanan bir ses duyuldu ve kadın elimi alışılmadık bir şekilde sertçe çekti.

"Evet?" Neden bu kadar agresif davrandığını anlamadan ona baktım.

"Ben Denise Quigley," dedi ve o zaman onu lokantadan hatırladım.

"Ah, evet. Denise Quigley. Sizin için ne yapabilirim?"

"Birkaç hafta sonra partimi düzenleyebilirsin." Bana gülümsedi ve annesi aceleyle yanımıza geldi.

"Tatlım, partini country kulübünde ayarladık bile," dedi annesi, elini tutarak.

"Partimi ülke kulübünde yapmak istemiyorum. Pinkalicious partisi istiyorum!" diye bağırdı.

İşte bu yüzden normalde çocukları sevmem.

Harper asla böyle davranmazdı ve ona ve Lily'ye baktım, diğer birkaç çocukla birlikte fotoğraf kabinindeydiler, ebeveynleri fotoğraf çekerken aksesuarları tutuyorlardı.

"Country kulübünde parti harika olur," dedim.

Charlie sözümü kesip herkesi sandviç almaya çağırdı ve neyse ki Denise Quigley ve annesi daha heyecanlı şeyler yapmaya başladılar.

Harper yanıma gelip beni köşeye çekti. "Denise Quigley bunun şimdiye kadarki en iyi parti olduğunu söyledi."

"En iyi kız için en iyi parti," dedim.

Lily köşeyi dönüp aceleyle geldi ve Harper'ı yemeğe çağırdı, biz de el ele tutuşup mutfağa geri döndük.

Bütün çocuklar ve yetişkinler yemek yediler. Harper, üstünde büyük altın taç olan Pinkalicious pastasını çok sevdi.

Parti sonunda sona erdiğinde Montana dekorasyonların çoğunu temizlememe yardım etti. Diğer çocuklar gittikten sonra Lily ve Harper hediyelerini inceliyorlardı. Charlie, Myles ve Benji, Lily'nin ailesiyle kokteyl içiyorlardı. Montana, Myles'a eve gitmeye hazır olduğunu söyledi ve ben de kendimi çok yorgun hissediyordum.

Harper'a veda öpücüğü verdim ve hala orada bulunan herkese veda ettim.

Charlie'den kaçındım, nedenini bilmiyordum.

Bugün işler ağırlaşmıştı ve içgüdülerim bana biraz mesafe koymam gerektiğini söylüyordu. Konuk evine gittim ve hemen banyoya girip suyu açarak küveti doldurdum.

Uzun bir gün olmuştu.

Giysilerimi çıkardım ve küvete girdim, suya dalmanın ne kadar güzel olduğunu düşünerek inledim.

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim, Harper'a baktığımda onun güldüğünü ve gülümsediğini gördüğüm tüm anları düşündüm.

Annesiyle olan tüm o olaylardan sonra, onun toparlanabildiğine sevindim.

Telefonum çaldı ve ekranda annemin adının yazdığını gördüm. Tereddüt ettim, çünkü akşam yemeği saati çoktan geçmişti ve bunun, annemin bir şişe viskiyi bitirmiş olacağı anlamına geldiğini biliyordum, ki bu onunla konuşmak için hiç de iyi bir zaman değildi.

Ama telefonu açtım.

"Merhaba anne," dedim, bir elimle telefonu tutarken diğer elimle küvetteki suya daldırdım.

"Selam sana da. Bir haftadır seninle konuşmadım. Neler oluyor?"

"İşlerim başımdan aşkın. Evimi hala yeniliyorum, o yüzden orada da yapacak çok işim var," dedim.

"Kendi evin olması güzel olmalı."

Aslında, evet, öyle. Bunun için çok çalıştım.

"Yerleşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Gelip görmelisin." "Bana bilet alırsan gelirim," dedi.

"Birkaç gün izinli olduğunda bana haber ver, ben de bileti ayırtayım" dedim.

"Tamam, sana haber veririm. Bu ayki çekimi henüz almadım ve param kısıtlı olduğu için aradım," dedi, konuşurken sözleri biraz peltek çıkıyordu.

"Artık çek göndermiyorum anne, hatırladın mı? Üç gün önce parayı doğrudan hesabına yatırdım. Her ay yaptığım gibi."

"Oh. Hesaba bakmadım. Sürekli posta kutusunu kontrol ediyordum," dedi.

Bana teşekkür etmedi. Aylık 500 dolarlık yaşam masraflarına katkıda bulunduğum için minnettar olduğunu söylemedi. Bunu bekliyordu sanki. Sanki ona borçluymuşum gibi.

"Hesapta."

"Bunun için babana teşekkür etmelisin, çünkü bir partnerim olsaydı sana güvenmek zorunda kalmazdım."

Gözlerimi kapattım ve ondan geriye doğru saymaya başladım. Dokuz. Sekiz. Yedi. "Biliyor musun anne," dedim, küvette öne doğru eğildim çünkü

aynı konuşmayı tekrarlamak istemiyordum. "Babam ben doğmadan ikimizi de terk etti. Her şey için onu suçlamayı bırakıp hayatının kontrolünü eline almalısın. Ben öyle yapıyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı, bu yüzden bir sonraki sözlerini silah olarak kullanacağını anladım.

"Sen hep nankör oldun. Biliyorsun, baban ve ben sen doğmadan önce çok mutluyduk." Sözleri ağırlaşıyordu ve sarhoş olduğunu anladım.

Onun bunu kastetmediğini biliyordum. Ama yine de canım yandı.

Bu yüzden her zamanki gibi yaptım: Kalbimi korumak için sert dış kabuğumu üzerine çektim.

"Ben henüz doğmamıştım, bu yüzden rahimde olmamın ilişkiniz için bu kadar zorlu bir süreç olmasına üzüldüm."

Kontrolüm dışında olan bir şey için beni suçlamasından bıkmıştım. Hayatının istediği gibi gitmemesi için beni suçlamasından bıkmıştım. Normalde annem söz konusu olduğunda dilimi tutabilirdim. Yıllarca buna alışmıştım. Ama bugün, bugün farklı hissediyordum.

Caroline'ın Harper'a davranışını görmek beni rahatsız ediyordu. Belki de olaylar artık bana çok yakın geliyordu. Harper'ın patlaması ve durumdan duyduğu rahatsızlığı paylaşmasıyla gurur duyuyordum ve belki de artık kendi anneme karşı da aynı şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

"Bu tavır da ne, Violet?"

"Yorgunum anne. Para için teşekkür etmene gerek yok. Hayatım boyunca senin kötü davranışlarına katlandığım için teşekkür etmene gerek yok. Güzel bir şey söyleyeceksen beni ara, tamam mı?"

"Bunu bekleme," diye tısladı ve bunun alkolün etkisiyle söylediğini biliyordum.

Telefonu açmamalıyım.

"Ağlamayacağım." Telefonu kapattım ve küvetten çıktım, havluyla kendimi kuruladıktan sonra bornozumu giydim.

Ağlamayaca

ğım.

Ağlamayaca

ğım.

Ağlamayacağ

ım.

Duygularımı bastırmada ustaydım.

Kapının çalınması beni irkitti, bornozumun kemerini sıkılaştırdım ve kapının yanındaki küçük pencereden dışarı baktım.

Charlie.

Kapıyı araladım. "Selam, ne var?" "Girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Banyodan yeni çıktım, o yüzden bornoz giydim." Geri adım atarak kapıyı daha fazla açtım.

"Daha da iyi." Kapıyı kapattıktan sonra beni inceleyerek güldü. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"İyi görünmüyorsun." Beni küçük oturma odasına kadar takip etti ve kanepeye oturdu.

"Harper nerede?" diye sordum, yanına otururken. "Lily'nin evine yatıya gitmiş."

"Oh," dedim şaşkınlıkla, çünkü onun sadece bir kez evden uzakta uyuduğunu biliyordum.

"Aslında onlara bu gece onu misafir etmelerinin uygun olup olmadığını sordum." Boğazını temizledi, gergin görünüyordu, ki bu adam için normal bir durum değildi.

"Öyle mi? Neden? Eğer bir gece izin almak isteseydin, onu burada kalmasını sağlardım."

Hafifçe gülümsedi. "Bir gece izin almam gerekmiyordu, Firefly. Aslında seninle konuşmak için gelmek istedim."

"Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Öncelikle, bugün yaptığın her şey için teşekkür etmek istedim. Kızım için. Benim için." Omuz silkti. "Bu benim için çok önemliydi. İnsanlara güvenmeyi sevmem, ama sen sürekli bizim yanımızda olmaya devam ediyorsun. Bunu fark ettiğimi ve minnettar olduğumu bilmeni istedim."

"Charles," dedim, gülümsememi saklamaya çalışmadan. "Bu, bir oturuşta bana söylediğin en uzun cümle olabilir."

O da gülümsedi. "Söyleyecek daha çok şeyim var." "Tamam."

"Senden hoşlanıyorum, Violet Beaumont. Beni sinirlendirip tasarım planlarını yüzüncü kez değiştirsen bile. Bana meydan okusan ya da beni seri bebek katili olmakla suçlasan bile. Senden hoşlanıyorum."

Onun sözlerinin içimde neden bir şeyler uyandırdığını bilmiyorum.

Benim hissettiğim gibi hissettiğini itiraf etmesine sevinmem gerekirdi.

Ama bunun yerine, milyonlarca yıl boyunca asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım.

Konuşmaya çalıştım, ama sesim kısıldı.

Ve kendimi durduramadan gözyaşlarım akmaya başladı.

Charlie Huxley'in önünde yıkıldım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

Violet'in savunmasız halini görmek beni etkiledi.

Hiç düşünmeden öne eğildim, onu kucağıma çektim ve kollarıma sardım.

O her zaman çok metanetli ve güçlüydü, ve bir bakıma bana karşı bu kadar rahat hissedip bu yönünü göstermesi benim için bir hediye gibiydi.

Onu öylece kucakladım ve ağlamasına izin verdim.

Hıçkırıkları azaldığında, konuşma fırsatını yakaladım. "Bilge bir kadın bir keresinde bana, birine neden ağladığını her zaman sormalısın demişti."

Kıkırdadı ve oturarak bana o güzel yeşil gözleriyle baktı. "Neden ağladığımı bilmiyorum."

"Biliyorsun. Belki bana söylersen kendini daha iyi hissedersin. O gün Harper'a ne olduğunu anlatmasını sağladığında işe yaramıştı." Yüzündeki saçları okşadım.

"Bu utanç verici, Charles. Ben yetişkin bir kadını ve boktan bir ailem olduğu için ağlıyorum." Sanki bunu yüksek sesle söylemek ona rahatlık veriyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Utanacak bir şey yok. Benim de boktan bir ailem var. Bunun üzerinde kontrolümüz yok. Ne olduğunu anlat bana."

"Yani, ne kadar geriye gitmek istiyorsun?" Tekrar kıkırdadı, sonra birkaç kez burnunu çekip başka yere baktı.

Dostum, ben bunu onun sandığından daha iyi anlıyordum.

Çocukken yeterince iyi olmadığı hissiyle gelen bu utanç, yetişkinliğe kadar peşini bırakmadı.

Çenesini tutup bana doğru çevirdim ve gözlerine baktım. "Ne kadar geriye gitmek istersen, Firefly."

"Yani, babam bir pislik. Ben doğmadan önce annemi terk etti ve yepyeni bir ailesi var, ben de orada bir yabancı sayılırım. A

Üçüncü tekerlek. Annem babamın bizi terk ettiği için bana kızgın ve ağır bir alkolik. Bu akşam onunla yaptığım telefon görüşmesi, hiçbir yere ait olmadığımı hatırlattı bana, anlıyor musun? Alt dudağı titriyordu, ben de elimi başının arkasına koydum ve bakışlarının benimkilerle buluşmasını bekledim. Ve yerimi bulmaya çalışmaktan çok yoruldu, anlıyor musun?

"Bunlar senin uyum sağlamak isteyeceğin insanlar gibi gelmiyor, değil mi?" diye sordum, kelimelerimi dikkatlice seçerek. "Sen sadece kendine uygun insanları bulamadın, Violet. Seni ait hissettirmeyen, ya da üçüncü tekerlek gibi hissettiren herkesi siktir et. Sen açıkça tek tekerlekli bisiklet olmak için doğmuşsun ve seni tanıyan herkes bunu biliyor."

Beni uzun uzun inceledi, sırtışı en parlak gülümsemeye dönüştü. "Tek tekerlekli bisiklet, ha?"

"Evet, görünüşe göre ailen seni görmüyor. Ama ben görüyorum. Seninle tanıştığım anda, tek başına sürebileceğini anladım. Tek başına gökyüzünü aydınlatan bir ateşböceği."

"Tek başına sürmeyi seven adam diyor bunu. Küçük kızını yan sepetine oturtmuş." Kıkırdadı.

"Evet, belki de bu yüzden birbirimize çekiliyoruz. Sandığımızdan daha fazla ortak noktamız var," dedim, başparmağımın ucuyla çenesini okşayarak.

"İkimizin de berbat bir çocukluğu var. İnatçı ve kendi bildiğimizi okuyoruz," dedi, bir liste sıralayarak. "İkimiz de Harper'ın etrafımızdaki en havalı çocuk olduğunu düşünüyoruz. Arkadaşlarımız konusunda aynı zevke sahibiz."

"İkimiz de harika öpüşüyoruz," dedim.

"Ben 'sevişelim' planını mahvetsem bile, değil mi?"

"Biliyor musun, bence bu bizim için doğru bir şey değildi. Bence sen bunu iptal etmek için bir neden buldun ve ben hayal kırıklığına uğramış olsam da, bir yanımda rahatlamıştı." Yüzünün düştüğünü görünce kullandığım kelimelerden pişman oldum.

"Evet, o çizgiyi geçmememiz muhtemelen iyi oldu."

"Ben öyle demek istemedim, Violet." Gözlerinin benimkilere bakmasını bekledim. "Seninle bir şey yapmak istemiyorum. Yani, evet, sana o kadar derinlemesine girmek istiyorum ki, önümü göremeyeyim. Ama bir kez benim için yeterli olmayacağını düşünüyorum. Ayrıca, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmak da istemiyorum. Eğer... ve bu sadece sen de gitmek istersen

eğer sınırları aşarsak, zamanımı almak isterim. Sen benden başka kimseyi istemeyene kadar bunu tekrar tekrar yapmak isterim."

Gözleri büyüdü, nefesi hızlandı.

"Tekrar gelen müşterilerle ilgilenmediğini sanıyordum," dedi, sesi alçak ve tereddütlüydü.

Sanki soruyu sormaya korkuyormuş gibi.

"Hayır. Yani, Harper dünyaya geldiğinden beri yok. Sadece ben ve o varız. Ama doğru hissettiğim şeyleri sorgulamam da. Ve evet, çoğu gün beni deli ediyorsun," dedim gülerek. "Ama yatarken seni düşünüyorum. Sabah uyandığımda mutfakta kahvaltı hazırladığını görmek beni mutlu ediyor. Yani bu farklı bir şey. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki birkaç kez yapıp bitecek bir şeydir. Belki ilk seferden sonra benden bıcarsın. Ama benim açımdan, sen de açık olursan, bunun nereye varacağını görmek isterim. Her gün bir gün, Firefly. Belki iki gün sürer, belki on gün. Belki de birbirimizi öldürmek istemeyeceğimiz kadar uzun sürer."

Sözlerimi sindirir gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Belki de bu onun için fazla gelmişti.

"Ve hiçbir şey yapma zorunluluğu yok. Sadece 'bir gecelik ilişki' türünden daha fazlasına açık olduğumu bilmeni istedim." Boğazımı temizledim, birdenbire bir şey söylediğim için kendimi pislik gibi hissettim. Belki de bunu bitirmek istiyordu.

"Dur, Charles." Parmağını dudaklarıma koydu. "Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki bu beni geriyor. Seninle sinirlenmeyi tercih ederim. Böylesi daha güvenli."

Başımı salladım. Anlıyordum.

"Beni sevip yine de sinirlenebilirsin," dedim ve parmağının ucunu ısırdım.

O gülerek şöyle dedi: "Yani, bu ilişki mahkumdur. Tek gecelik bir ilişki yaşamaya çalıştık ve ben senin bir seri katil olduğunu sandım. Sonra benimle vakit geçirmek için buraya geldin ve ben kocaman bir bebek gibi ağladım."

"Yine de buradayız. Hâlâ bir çözüm bulmaya çalışıyoruz," dedim. "Bu gece buraya gelmen çok hoştu."

"Evet, Jeanne ve Tim'e yatıya kalmak ister misiniz diye sorduğumda onları şaşırttığımı düşünüyorum. Seninle biraz zaman geçirmek istedim."

"Randevum olmayacağını nereden bildin?" diye sordu, sırtarak.

Hızlı bir hareketle onu kanepenin üzerine sırt üstü çevirdim ve ellerini başının üstüne sabitledim. "Beni istediğini itiraf et."

Benim altımda kıvranırken histerik bir şekilde güldü. "Seni istediğim bir sır değil, Charles."

Sözleri nefes nefese ve arzuyla doluydu.

İleri doğru ittim ve onu ne kadar istediğimi hissettirdim.

"Bunu bir deneyelim. Bakalım ne olacak. Baskı yok. Beklenti yok."

"Birbirimizi öldürmezsek tabii," dedi alaycı bir şekilde.

"Her şey yüzümüze patlarsa, eski halimize geri döneriz. Biz yetişkiniz, bunun üstesinden gelebiliriz."

"Doğru. Sadece kavga eden arkadaşlar olarak geri döneriz," dedi.

"Tabii."

"O zaman bana işkence etmeyi bırak ve öp beni." Elleri saçlarıma dolandı ve ben eğilip dudaklarını öptüm.

Dudakları hemen açıldı ve dilim içeri kaydı.

Bu sefer onun dili benimkiyle dolanırken bir açlık vardı ve o benim her hareketime karşılık verirken kalçalarım yukarı aşağı hareket ediyordu.

Sıcak ve arzulu bir şekilde benim penise sürtünüyordu.

Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı ve neredeyse orada boşalacaktım.

Geri çekildim, onun vahşi bakışları benimkileri arıyordu. "Benim için uzun zaman oldu."

Yüzünde bir gülümseme yayılırken sırtıttı. Eli yanağıma doğru kaydı. "Benim için de uzun zaman oldu. Ben de senin kadar hevesliyim."

"Bunu bilmiyorum," dedim, boğazımı temizleyerek, o öne doğru eğilip kollarını uzattı.

Onun parmakları benim flanel gömleğimin düğmelerini açmaya çalışırken, ben de bornozunu açıp omuzlarından çıkardım. Sabırlı bir adam değildim, özellikle de Violet Beaumont söz konusu olduğunda. Gömleğimin kenarlarını tutup yırttım ve düğmeler

Altımızdaki ahşap zemine düşerken gömleğimin düğmelerini yırttım. Parmaklarım onun güzel pembe meme uçlarını okşarken, altın rengi teninde tüylerim diken diken oldu.

"Bu mükemmel göğüsleri kaç kez hayal ettiğimi bilsen."

"Onları görmeden nasıl mükemmel olduklarını anladın?" Sesi arzuyla doluydu.

Sadece onun güzel vücuduna bakıyordum. "Sadece biliyordum. Şu haline bak, Firefly. Gördüğüm en güzel kız."

Ben eğilip dudaklarımla sertçe bir kez ısırıp dilimle hafifçe okşadığımda nefesi kesildi. Saatlerce bu göğüslerde kaybolabilirdim, ama sikim başka fikirlerdeydi, kotumun fermuarını zorlayarak denimi yırtmak üzereydi.

"Bana prezervatif getirdiğini söyle," diye nefes nefese söyledi.

Diğer göğsüne geçtim, ikisine de eşit ilgi göstermek istedim, sonra geri çekilip ona baktım. "Hazırlıklı geldim."

O dirseklerini kaldırıp izlerken ben kot pantolonumun düğmelerini açtım. Ayakkabılarımı çıkardım, kot pantolonumu ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı sıyrıp kenara ittim. Penisim serbest kaldı ve Violet'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tabii ki mükemmel bir penisin var." Gülümsedi.

"Öyle mi?" diye sordum ve birkaç kez penisimi okşadıktan sonra bacaklarının arasına diz çöktüm.

"Prezervatif." Nefesi hızlandı.

"O kadar acele etme. Önce yapmam gereken bir şey var," dedim, kanepede biraz aşağı kayarak, ayak bileklerini tutup omuzlarıma astım. "Bu tatlı amını tatmam lazım. Bir saniye daha bekleyemem."

Başımı bacaklarının arasına gömdüm ve o tatlılığı yalayıp emdiğimde parmakları saçlarıma dolandı.

"Lanet olsun, kadın." Başımı kaldırdım. "Burada mutlu bir adam olarak ölebilirim."

"Sonunda sevişmeden önce ölmesen iyi olur, Charlie Huxley," diye inleyerek başımı tekrar aşağı çekti.

Dilimi içine soktum ve o bana karşı direnirken neredeyse kanepeden kalkacaktı. Başparmağım klitorisini bulurken dilimle onu becerdim

klitorisini buldum ve onu acımasızca tahrik ettim. Onu doruğa getirip geri çekildim. Tekrar tekrar.

"Charlie! Lütfen!" diye inledi.

Geri çekildim. Dudaklarımı klitorisine kilitledim ve parmağımı onun sıcaklığına kaydurdım. Sonra ikinci parmağımı da. Sertçe emerek ileri geri hareket ettim ve o nefes nefese benim adımı haykırdı.

Violet Beaumont'un bacaklarının arasında yüzüm gömülü halde orgazm olması, beynime sonsuza kadar kazınacak bir şeydi.

Saçımı çekip bana sürtünürken vücudu titriyor ve sarsılıyordu.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

Nefesi sakinleşince parmaklarımı çıkardım ve son damlasına kadar emdim. Geriye yaslanıp, orada doymuş ve rahatlamış halde yatan ona baktım.

Cildi kızardı, dudakları dolgunlaştı ve gözleri bulanıklaştı.

Yerdeki kot pantolonumu aldım ve cüzdanımı çıkardım, içinde altın folyo paketi buldum.

"Bunu yapmak istiyorum," dedi, elime uzanıp paketi aldı ve üstünü yırttı. Dili alt dudağını yaladı ve ben başımı geriye atıp gözlerimi kapattım.

"Benim aletime bakıp dudaklarını yalayarak benim kendimi tutmamı bekleyemezsin," diye homurdandım.

Lateksi penisimin üzerine sardı. "Belki de kendimi tutmanı istemiyorum. Belki de benim sana yaptığım gibi, sen de kendini bana kaptırmanı istiyorum."

Onunla acele etmek istemedim. O muhteşem vücudun her santimini keşfetmek istedim. Ama sikime güvenemezdim. Bir kolumu sırtına doladım ve kanepenin diğer ucuna yaslanarak onu öne doğru çektim. "Beni süreceksin ve hızı sen belirleyeceksin."

Dişleri sulu alt dudağına gömüldü ve ben saçlarını kulağının arkasına ittim.

"Bunu yapabilirim," dedi. Dizlerini yukarı itti ve sikimin ucunu girişine hizaladı. Yavaşça aşağı indi, büyüklüğüne şaşırarak nefesini tuttu ve gözlerini sımsıkı kapattı.

"Acele etme, güzelim. Aceleye gerek yok."

O da başını salladı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Ve yavaşça, santim santim ilerledi. Kafasını aşağı doğru çektim, ağızını ağızımda istiyordum.

Ağızının ağızımda olmasını istiyordum.

Onu öptüm, parmaklarım o vahşi dalgalı saçlarına dolandı. Ve o daha da aşağı kaydı.

Ağızım onunkinden hiç ayrılmadı.

Ben tamamen içeri girdiğimde geri çekildi ve benim aletimi bir mengene gibi sıkı.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ellerini uyluklarımın arkasına koydu, geriye yaslandı ve sikimi yukarı kaydırıdıktan sonra tekrar aşağı kaydı. İlk başta yavaştı. Ellerim göğüslerini buldu ve öne doğru eğildim, ağızımı bir meme ucuna doladım.

O ritmini bulurken sırayla ileri geri gidip geldik. Birlikte ritmimizi bulduk.

O hızlandıkça ben kanepeye yaslandım. Dudakları, öptüğüm yerden şişmiş ve dolgunlaşmıştı. Göğüsleri zıplıyordu.

Mükemmeldi.

Kafası geriye düştüğünde kalçalarını kavradım. Daha hızlı. Daha sert. Daha istekli.

Elim klitorisini buldu, neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Adımı haykırdı ve ben ileri doğru ittim.

Bir

kez.

İki kez.

Ve ben de onu takip ederek uçurumun kenarına kadar gittim.

Gözlerimin arkasında ışıklar parıldarken, ağızımdan vahşi bir ses çıktı.

İkimiz de son damlasına kadar zevki sürdürürken, ben de şiddetle boşaldım.

Çünkü daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Violet

Charlie'nin kolları beni sardığında ve nefesi sonunda yavaşladığında, onun üzerine yığıldım.

"Tanrım, kadın. Bu inanılmazdı," dedi sonunda.

Ona baktım. "Katılıyorum. Bunu sadece bir kez yapsak bile, yine de buna değer."

"Her günü tek tek yaşayacağımızı sanıyordum," diye gülerek dedi. "Şimdiden bitti mi diyorsun?"

"Bence muhteşem. Herkes hayatında bir kez bunu deneyimlemeli." Daha fazla konuşmamak için alt dudağımı ısırdım.

Aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Birine bu kadar bağlı hissetmek.

Normalde kaçındığım bir şeydi ve Tanrı biliyor ki bu adamdan kaçınmaya çalışmışım.

Ama biz iki mıknatıs gibiydik, kuvvet o kadar güçlüydü ki, görmezden gelmek imkansızdı.

Belki bu tek seferlik bir şey olurdu. Belki sadece içimizden atmamız gerekiyordu.

Ama ben çoktan tekrar yapmak istiyordum.

Yavaşça beni üstünden indirdi, sonra ayağa kalkmadan önce beni kanepeye oturttu. O iri bir adamdı. Her açıdan büyüktü.

Kısa mesafeyi yürüyerek banyoya gitti ve prezervatifi attığını düşündüm. Kanepedeki battaniyeye uzandım, birden çıplak ve savunmasız olduğumun farkına vardım.

Bir saat önce ona ağladığım anıyı kafamdan silmeye çalıştım.

Charlie ile olan tüm kuralları çiğnemiştım.

Ağlamıştım. Ona onu sevdiğimi söylemişim. Ve sonra o adamla dünyayı sarsan bir seks yapmışım.

Battaniyeye sarıldım ve onun banyodan çıkıp, büyük bir hata yaptığımızı fark etmesini bekledim.

bırakıp eve gitmeden önce.

Yüzünde okunması imkansız bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

Önümde durdu, eğildi ve kot pantolonunu aldı.

İşte başlıyoruz.

Bunu bitirmemiz için tüm nedenleri açıklayacaktı.

Ama bunun yerine, cüzdanını çıkardı ve kaşlarını oynatarak iki prezervatif daha çıkardı. Eğilip beni kollarının arasına aldı ve ben irkildim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, o beni bir bebek gibi kucaklayıp yatak odasına taşıdı.

Yorganı geri çekti ve beni yatağa yatırdı, sonra yanıma uzandı. Beni göğsüne yatırdı ve ikimizin üzerine yorganı çekti.

"Sarılacağız," dedi, sesinde hiçbir duygu yoktu. Güldüm.

"Buna çok heyecanlanmış gibisin."

"Dinle. Bu ikimiz için de normal bir durum değil, ama deneyeceğiz dedik. Sen sanki her şey bitmiş gibi davranıyorsun, bu denemek değil. O yüzden göğsüme uzan ve annenle yaptığın konuşmayı anlat, sonra kendimize geldiğimizde bunu tekrar tekrar yapacağız."

Ona baktım ve kendimi yukarı ittim. "Tekrar seks yapmadan önce sarılırken konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet. Sen de istiyorsun. O yüzden inatçı olmayı bırak ve konuşmaya başla."

Yeniden uzandım ve onun erkeksi nane ve çam kokusunu içime çektim. "Sana annemin alkolik, babamın da narsist olduğunu söylemiştim.

"Ebeveynlik konusunda harika bir ikili," diye gülerek söyledim.

O gülmedi. "Bu çok kötü olmalı. Bazen, berbat ebeveynlere sahip olmaktansa hiç ebeveynin olmaması daha iyidir diye düşünüyorum. En azından benim için birinin ortaya çıkacağına dair bir umut yoktu, anlıyor musun? Sen muhtemelen onlar oradaydı diye daha fazla umut beslemiştir."

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Bu çok doğru. Ama yine de senin için zor olmalı, sürekli taşınmak ve her günün ne getireceğini bilmemek?" diye fısıldadım.

"Hayır. Küçük yaşta kendime güvenmeyi öğrendim. İnsanlardan beklentim yok. Ama Harper'ın olması beni bir şekilde değiştirdi.

Daha iyi bir adam olmak istememi sağladı. Ve iyi bir baba olmak, benim için en önemli iş."

"Sen çok iyi bir babasın, Charlie. Seni Harper'la birlikte izlemek, baba-kız ilişkisine olan inancımı geri kazandırdı," dedim, o da en rahatlatıcı şekilde saçlarımı okşarken. "Bunun bir masal olduğunu sanıyordum, ama siz ikiniz gerçek bir örneksiniz."

"Annenle iyi zamanlar geçirdin mi, yoksa hep sana kötü mü davrandı?"

"İyi zamanlar da vardı. Bu yüzden zor. O çabaladı. Kalbi kırıldı ve bundan asla kurtulamadı. Bu, çok küçük yaşta başkalarını kalbimle güvenmenin gerçekten kötü bir fikir olduğunu fark etmemi sağladı." Diye iç geçirdim. "Ama o, alkolle kendini uyuşturarak bununla başa çıktı, ki bu asla iyi bir şey değildir. Bu yüzden bağımlılığı birçok zehirli davranışa yol açtı. Ama onun da iyi anları var."

"Üzgünüm, Firefly. Bu sana haksızlıktı. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Onun sözlerine gülümsedim ve başımı tekrar kaldırıp ona baktım. "Kendime çok iyi davranıyorum."

"Öyle olmalısın."

"Kime güveneceğime dikkat ediyorum," dedim, sözlerim tereddütlüydü.

"Öyle mi?" diye gülerek, alaycı tavrını gizlemeye çalışmadı.

"O kadar da kötü değilim."

"Hayır. Sen temkinlisin. Ve kavgacısın," dedi.

"Kavgacı değilim." Göğsüne vurdum, o da beni daha sıkı sarıldı.

"Bu kötü bir şey değil. Kendini koruyorsun. Hayal kırıklığına uğramak istemediğin için insanları kendine yaklaştırmıyorsun. Bunu sandığından daha iyi anlıyorum."

"Koruyucu aile sisteminde olmak nasıldı?" diye sordum, karnımın üzerine dönüp dirseklerimle kendimi destekleyerek ona bakabilmek için. Böylece gözlerine bakıp bana güvenebileceğini gösterebilirdim.

Boğazını temizledi. "Her şey kötü değildi, ama kesinlikle her şey iyi de değildi. Berbat evlerde kaldım. Çocukların asla görmemesi gereken şeyler gördüm."

"Ne gibi?" diye fısıldadım.

"İstismar. Fiziksel ve duygusal. Bana değil. Kimse bana elini sürmedi. Ama ben kendime saklandım. Küçük yaşta uyuşturucu bağımlılığını gördüm ve ondan uzak duracağımı biliyordum. Ama hayattan ne istediğini bilen biri değilsen, buna sürüklenebilirdin. Bilirsin, rehberlik yoktu. Duygusal destek yoktu."

Onun sözleri göğsümü sızlattı ve ellerimi saçlarının arasında gezdirdim. "Ve genç yaşta hayattan ne istediğini biliyordun?"

"Evet."

"Ne istiyordun?"

"Özgürlük." Diye iç geçirdi. "Kimseye bağımlı olmamak. Başkasının çatısı altında yaşamak ve onun kurallarına uymak zorunda kalmamak. Kendi kurallarımı uygulamak istedim. Güvenli hissettiğim, masada yemek ve akan su olan bir evde yaşamak istedim. Temiz ve bakımlı bir ev. Kontrol ettiğim ve çalıştığım bir iş. Bunlar çocukken bile istediğim şeylerdi."

"Ve bunları elde ettin," dedim.

Caroline ile neredeyse her şeyi mahvediyordum. Her ne kadar korunmuş olsak da onu hamile bıraktım. Hiç korunmasız seks yapmamıştım ve yaz aşkı birkaç ay sonra kapıma hamile olarak geldi. Harper için benimle kavga edebilir, benim için en değerli şeyi benden alabilirdi. Şanslıyım ki anne olmak istemedi ve kızımı elimde tutabildim. Ama bugün hatırladığım gibi, durum farklı da olabilirdi."

Nefesimi tuttum. Konuşmalarının bir kısmını duymuştum. "Geri döneceğinden mi korkuyorsun?"

"Ben değilim. O çok bencil. Nişanlısı başka bir adamdan olan bir çocuğu istemiyor. Ailesi Harper'ı evlatlık vermesini istedi. Ama ben işleri çok ileri götürdüm. Bir avukat tutup bu konuyu zorlayacağım çünkü onun canı ne zaman isterse Harper'ın hayatına girip çıkmasına izin veremem. Bugün olanlardan sonra olmaz. Bunu yazılı olarak almasını isteyeceğim."

"Neyi yazılı hale getirecek?" diye sordum.

"Anne olmak istemediğini. Hiç maddi olarak katkıda bulunmadı. Hiç duygusal olarak katkıda bulunmadı. Kararları o veremez," dedi sert bir sesle.

"Evet. O gerçekten zor bir kadın." İnanamadan başımı salladım. "Ona fikrimi söylemek isterdim."

"Anlıyorum. Caroline'ın bugün yarattığı karışıklıkla uğraşırken Harper'ın yanında olup ona destek olduğun için sana minnettarım."

"Maalesef, bu bana tanıdık geldi. Kendisi için uygun olduğunda ortaya çıkıp gösteriş yapmak istemesi. Babam da tam böyle bir ebeveydi."

"Evet, araba sürmek ve barda içki sipariş etmek için ehliyet gerekmesi utanç verici, ama bencil herifler ebeveyn olabiliyor." Başını salladı. "Uzun zaman önce sert bir tavır sergilemeliydim."

"Şey, şu anda bunu yapıyorsun ve önemli olan da bu. Harper ilk kez onun yanında olmak istememiş gibi görünüyor. Sen de onun izinden gidip durumu düzeltiyorsun. Düğün sektöründe, bu tür davranışlar için bir hashtag verirdik," dedim gülerek.

"Hashtag mi? O da ne demek?"

"Bilirsin, düğünler için hashtag'ler yapıyoruz. Mesela, 'Cooneys geliyor' hashtag'i gibi."

O güldü ve "Cooneys geliyor" mu? Anlamadım," dedi.

"Tıpkı 'gelin geliyor' gibi." Artık ikimiz de gülüyorduk. "Bir hashtag, bir çift hakkında çok şey anlatabilir. Montana her zaman hashtag'inin 'sen, ben ve sonsuza kadar' olacağını söylerdi."

"Hmm... çok tuhaf geliyor, ama anlıyorum. Peki benim hashtag'im ne olacak?" diye sordu.

"Seninki 'seksi baba' hashtag'i olur."

Vücudu kahkahadan titredi.

"Peki ya sen, Violet Beaumont? Bana Montana'nın hashtag'ini söyledin. Bunun bir kişi veya çift hakkında çok şey anlattığını söyledin. Eğer evlenirsen, senin hashtag'in ne olurdu? Hashtag 'Bu ilişkide pantolon giyen ben olacağım' mı?"

"Aslında fena değil." Çenemi kaldırıp ona gülümsedim. "Ama ben evlenecek tipte biri değilim. Düğün hashtag'im olmasının tek yolu, kullanmayı düşünebileceğim tek hashtag'i kullanacak kadar kendime güvenmemin olmasıdır."

"Söyle bana," dedi, bunu duymak istemesi beni şaşırttı.

İlk kez seks yapmıştık. Bunun nereye varacağını ya da bu geceden sonra da devam edip etmeyeceğini bilmiyorduk. Ama o bana düğün hashtag'imi soruyordu.

Açıkçası, Charlie Huxley ve benim çok garip bir ilişkimiz var.

"Aslında oldukça basit, ki bu çok şaşırtıcı çünkü ben biraz karmaşık bir kıyım." Kıkırdadım. "Ama başka bir evrende evlenmek isteseydim, 'seni seviyorum, ciddiğim' hashtag'ini kullanmak isterdim. Gerçek olmalı. Çünkü hayatım boyunca gerçek olmayan şeyler yaşadım."

"Oldukça basit görünüyor. Ama evlenmeye ilgisiz olman beni biraz şaşırtıyor," dedi, başparmağıyla köprücük kemiğimi okşayarak. "Sen bir düğün planlayıcısı, Tanrı aşkına. Bu senin kutsal kâsen, değil mi?"

"Hey, kendini şanslı say. En azından seni bağlamaya çalışmadığımı biliyorsun." Sırıttım. "İsteyenler için sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanıyorum. Ama bunun herkes için geçerli olduğunu düşünmüyorum ve kesinlikle benim için geçerli değil. Ancak Montana bu işi onunla yapmamda ısrarcıydı, bu yüzden iş açısından bakıldığında hoşuma gidiyor. Bu, bunu yapmak zorunda olduğum anlamına gelmez."

"Bu, evimdeki bozuk şeyleri tamir etmeyi reddeden bir müteahhit olmam gibi bir şey olurdu," dedi gülerek.

"Hey, ben benim. Masal istemiyorum."

"Ama bir hashtag'in var," dedi, ben ona baktığımda kaşlarını kaldırarak.

"Hashtagam var çünkü partnerim bir tane seçmemizde ısrar etti. Montana, düğün planlayıcılarının kurallarına gelince çok titizdir."

"Yani çocuk sahibi olmayı planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Çoğu çocuğu pek sevmem. Ama Harper'ı çok seviyorum. O normal bir çocuk değil. Tabii ki, birkaç tane Harper'ım olsaydı, benim için sorun olmazdı. Ama ya Denise Quigley gibi bir velet gelirse?"

O kahkahalarla güldü ve başım göğsünde zıpladı. "O gerçekten zor bir çocuk. Ama ben annesini suçluyorum. Ona bu davranışı annesi öğretti."

Dramatik bir şekilde titriyormuş gibi yaptım. "O çok fazla. Bir süre önce Harper'a söyledikleri için ona çok kızmak istedim. Kin tutma eğilimim var."

"Anlıyorum. Birini sevdiğinde ve onun incindiğini gördüğünde, bu duygu geçmez. Bugün Caroline'a karşı hissettiğim şey buydu. O Harps'ı incitti ve ben bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim."

"Hashtag 'baba ayı geliyor'," dedim, o beni sırt üstü çevirip gıdıklarken.

"Hashtag 'tekrar seks yapmak ister misin, Firefly?'"

"Oh, çok zekice, Charles. Hashtag 'bunu bitirmeden önce bir orgazm daha'."

Gözlerini devirdi. "Hashtag 'her gün bir gün, ukala.'"

"Peki. İsteddiğini yap, çünkü yarın yine birbirimizden nefret ediyor olabiliriz."

"Senden nefret etmeyi bıraktığımı hiç söylemedim." Ses tonu alaycıydı, alt dudağımı ısırıldı.

"Hashtag 'aynı şey, Charles!'" diye gülerek söyledim. Ve sonra beni öptü.

Gerçekten öptü beni.

Ve dikkatli olmam gerektiğini unuttum.

Çünkü o anda, bu adama kapılmak çok kolaydı.

Bu yüzden bu gece kendime izin verecektim, yarın ise kendimi toparlayacaktım.

Ama bu gece... Her dakikanın tadını çıkaracaktım.

Çünkü hayattaki güzel şeyler asla uzun sürmezdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Charlie

Sabahın ilk saatlerinde Will'den bir telefon aldım ve Violet ile ikimiz de giysilerimizi giyip benim kamyonetime atladık. Geceyi birlikte geçirmiştik ve bu, çok uzun zamandır yapmadığım bir şeydi.

Harper doğduğundan beri yapmamıştım.

Ama Will acil bir durum olduğunu söylediği için onun evine koştuk. Ve şimdi üçümüz arka bahçesinde durmuş, eskiden terasın olduğu yerde açılan kocaman çukuru izliyorduk.

"Bu ne anlama geliyor?" Elini saçlarına götürdü ve dün gece beni unutulmaz bir geceye sürüklerken omuzlarından dökülen o vahşi sarı dalgaları bir an için gözümün önüne geldi.

Will omuz silkti. "Bu sabah terası yeniden inşa etmeye başlayacaktık ve şans eseri başlamadan önce bir bakmışım ki, bir delik var. Oraya bir süpürge sopası soktum ve kocaman bir dağ sıçanı koşarak çıktı. Ağaçların arasına kaçtı."

"Yani evimin altında bir dağ sıçanı mı yaşıyordu?" dedi, hepimiz terasının altındaki kocaman deliğe bakarken inanamadan başını salladı.

"Evet. Alaska'nın vahşi yaşamına hoş geldin," dedim.

"İnan bana, zaten ofisimizin penceresinden içeriye bakan Clifford Wellhung ile uğraşıyorum. Ama hadi ama, şimdi de lanet olası bir dağ sıçanı ile mi uğraşacağım? Terası kapatabilir misin, umarım o zaman gider?"

"Keşke o kadar basit olsaydı, Violet. Bu hafta geri taşınmayı planladığımı biliyorum. Ama aşağıda el fenerini kullandım ve korkarım ki elektrik kablolarının bir kısmını ve muhtemelen çamaşır odana giden boruları kemirmiş." Will, ona söylemekten çekiniyormuş gibi ensesini kaşıdı.

"O pislik evimi mi yiyor?" diye çığlık attı Violet.

"Sanırım bir süredir bunu yapıyordu, ama biz fark etmedik. O alanı kapatmalıydım," dedi.

"Bu herkesin başına gelebilirdi," dedim. "Sen arka bahçeyi kontrol etmiyordun, çünkü iç mekana odaklanmıştın. Ama kapatmadan önce her şeyi tamir ettirdiğimizden emin olmalıyız. Tamir ettirirken geceleri oraya girememesi için etrafına tahta bir kutu yapmalıyız. Sonra terası tekrar yerine koyup etrafını güvenli hale getireceğiz."

"Peki tüm bunlar ne kadar sürecek?" diye sordu Violet, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Muhtemelen iki hafta kadar sürer," dedi Will. "Bunun için gerçekten üzgünüm, Violet. Ama bunu şimdi düzeltmezsek, başka bir sel ve elektrik ile ilgili her türlü sorunla karşılaşabilirsin. Arkadaşlarla konuştum ve hepsi senin için bunu halletmek için önümüzdeki iki hafta sonu çalışmayı kabul ettiler. Herkes bu durumdan dolayı gerçekten üzgün."

Yüz hatları yumuşadı. Violet Beaumont'un sert bir dış kabuğu olduğunu öğreniyordum ve haklı olarak da öyleydi. Ama altında, gösterdiği halinden çok daha fazla hayatındaki insanları önemseyen, çok sıcak ve empatik bir kadın vardı.

"Bunu yapmanıza gerek yok. Buradaki yaşlı top ve zincir beni misafir evinde kalmama izin verdiği sürece sorun yok." Bakışları benimkilerle buluştu.

"Sorun değil. İşleri halledip, mümkün olduğunca çabuk taşınmanı sağlayacağız," dedim, gerçekte ise onun henüz ayrılmadığına sevindiğim halde soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

Küçük bir kasabada yaşıyorduk. Onun evi benimkinden çok uzak değildi. Ama çoğu gün onun arka bahçemde olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Sabahları uyanıp onun kahvaltıda orada olduğunu görmek hoşuma gidiyordu.

Onun benimle ve Harper'la evde geçirdiği zamanı seviyordum.

Ve bu çok şey ifade ediyordu çünkü normalde insanların bizim alanımıza girmesinden nefret ederdim.

"Peki Chompers adlı dağ sıçanını nasıl uzak tutacağız?" diye sordu, ayakkabısının burnuyla toprağı iterek.

"Bu gece ayrıldığımızda o alanı kapatmak için bugün bir kutu yapacağım," dedi Will. "Bu onu uzak tutacak ve sonunda başka bir yere gidecektir."

"İyi fikir. Ben çıkmam lazım, ama bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Omzuna hafifçe vurdum. "Bunu fark edip düzelttiğin için teşekkürler."

"Burada neler oluyor?" Will parmağını önümde sallayarak güldü. "Charlie'nin keyfi mi yerinde?"

Gözlerimi devirdim ve Violet güldü.

"Bugün gerçekten neşeli görünüyor," dedi Violet sırıtarak. "Belki de dün Harper'ın partisinde yediği doğum günü pastasından dolayıdır."

"Evet, pasta yüzünden olmalı." Ona göz kırptım.

"Hayır, burada bir şeyler oluyor," dedi Will, yüzünde geniş bir gülümsemeyle aramızda işaret ederek. "Bir şey seziyorum."

"Peki, o zaman bu daima kış uykusuna yatan hayvanın yarattığı dağınıklığı temizlemeye başla ve kendi işine bak," dedim, sinirliymiş gibi davranmaya çalışarak ama sesimdeki mizahı gizleyemeyerek.

"Gördün mü, hâlâ çok huysuz." Violet omzuyla bana çarptı.

"Bilmiyorum. Bana oldukça mutlu görünüyor," dedi Will gülerek, ben de ona orta parmağımı gösterdim.

"Birkaç saat sonra seni arayıp durumunu kontrol edeceğim. Bunu bir likör öğle yemeğine bırakmam gerekiyor, sonra da Harper'ı McAffreys'lerden almam lazım."

"İçki öğle yemeği ne demek?" diye sordu Will.

"Alkollü öğle yemeği değil, alkollü brunch," dedi Violet gülerek. "Ben, Monny ve Blakely bunu ayda bir kez yapıyoruz. Mimosa ve lezzetli yemekler."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Will, kapıya doğru yürürken. "Kabloları ve boruları tamir et, sonra alkollü brunch yapabilirsin," dedim dışarı çıkarken.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı Violet, kamyonete bindiğimizde.

"Marmot hakkında mı?"

"Hayır. Will'in bizden şüphelenmesinden." Gözleri benimkileri aradı.

Ona dönüp baktım. "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil."

"Sadece bunun seni korkutmasını istemiyorum."

"Korkmuş gibi mi görünüyorum? Korkmuş gibi görünen sensin. Ne oluyor?"

"Ben sadece... Bilirsin... Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz." Ellerini havaya kaldırdı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Charlie. Bu konuda iyi değilim."

"Çok uzun zamandır bir ilişkim olmadı. Ben de bu konuda iyi değilim, ama aynı zamanda paniğe kapılmıyorum."

"Neden?" diye sordu, ben araba yolundan çıkıp Brown Bear Diner'a doğru ilerlerken.

"Çünkü ne olursa olsun biz arkadaşız. Çünkü dün gece harikaydı. Çünkü senden hoşlanıyorum." Boğazımı temizledim, çünkü bu benim için çok zordu.

Lokantanın otoparkına girdim ve kamyoneti park ettim. "Ben gerçekten iyi bir sevgiliyim, değil mi?" dedi. "Şaka yapıyorum. Dün gece harikaydı." "O kadar zor mu oldu?"

"O da öyle dedi!" diye gülerek cevap verdi. "Ve hayır, o kadar da zor değildi. Sadece... hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Hey. Her gün bir gün. Kızlarla biraz eğlen, hazır olduğunda Harper ve ben seni alırız."

"Buna gerek yok. Eve yürüyerek gidebilirim," dedi kemerini çözerek.

"İnatçılık yapma, Firefly. Seni alacağız. Hazır olduğunda bana mesaj at."

"Tamam. Sana mesaj atarım." Etrafına bir bakış attıktan sonra bana atlayıp beni öptü. "Beni bıraktığın için teşekkürler, Charles."

O kamyonetten inerken güldüm ve içeri girmesini izledim.

Bana ne oluyordu böyle? Aslında

keyfim yerindeydi.

Ve bunun sebebi de o küçük sarışın ukala kızdı.

Oradan ayrılıp Harper'ı almaya gittim, o da eve kadar yol boyunca doğum günü partisi hakkında durmadan konuştu.

Pembe balonlar ve pasta hakkında.

Caroline hakkında konuşmamız gerektiğini biliyordum, ama konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum.

"Partin iyi geçmiş olmasına sevindim, kızım." Onu kamyonetten indirdim ve birlikte eve girdik.

"Violet evde mi?" diye sordu.

"Montana ve Blakely ile brunch için dışarı çıktı. Biraz sonra döner."

Kanepeye oturdu ve ben de yanına oturdum.

"Dün Caroline ile olanlar hakkında seninle konuşmak istiyorum."

"Annemin sadece doğum günümde beni görmeye gelmesinden hoşlanmıyorum. O bir yabancı. Unutma, bana yabancıların tehlikeli olduğunu sen söylemiştin, baba."

Başımı salladım. "Anlıyorum, bu yüzden seninle konuşmak istedim. Sen bebekken annen gittiğinde, ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. O da senin doğum gününde yılda bir kez seni ziyarete gelme fikrini ortaya attı ve ben de bunun doğru olduğunu düşündüğüm için kabul ettim. Ortalığı karıştırmak istemedim ve her gün seninle birlikte olabildiğim için mutluydum, anlıyor musun?"

"Her zaman seninle olmak istiyorum. Sen benim en sevdiğim insansın, baba." "Sen de benim en sevdiğim insansın, Harps." Uzun saçlarını okşadım.

kulağının arkasına. "Ama annenle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ama seni mutlu edecek şeyi yapmak istiyorum."

"Bana anne gerek yok çünkü en iyi babam var." Omuzlarını silkti, gözleri duygu doluydular, bu da bana bunun onu çok üzen bir konu olduğunu gösterdi. "Caroline'ı görmek istemiyorum çünkü onu tanımıyorum ve onun bir yabancı gibi hissetmesini sevmiyorum."

"Haklısın. Ona bunun artık iyi bir fikir olmadığını söyledim. Senin de bunu istediğinden emin olmak istedim. Eğer fikrini değiştirirsen ve onu tanımak ya da görmek istersen, bana söyle, tamam mı?"

"Olur. Dün Violet ile çok eğlendim. Partimi çok özel kıldı. Bazen onun en iyi arkadaşım olabileceğini düşünüyorum." Omuz silkti ve bu konuda ne kadar beceriksiz olduğunu görünce gülümsedim.

değişiklik konuşmadaki konuşma Kızım kızım konuşma
konuşmayı konuşmayı konuşmayı bitirdi ve ben
mesajı açık ve net bir şekilde aldım.

"Evet. Violet iyi bir insan, değil mi?"

"İkinizin birbirinizi sevmiyormuş gibi davranmanızı seviyorum ama herkes sevdiğinizi biliyor." Kıkırdadı.

"Onu sevmek çok kolay."

"O senin kız arkadaşın mı, baba?" diye sordu, pembe yanakları ve dişsiz gülümsemesiyle bana gülümseyerek.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum, Harps. Biz iyi arkadaşız ve onu seviyorum," dedim, sanki ebeveynleri tarafından sorgulanan bir genç gibi hissederek.

"Bence o da senden hoşlanıyor." Kucağıma tırmandı. "Bazen o buradayken sanki bir aileymişiz gibi hissediyorum. Bu hoşuma gidiyor."

Kahretsin. Bu ilişkinin nereye varacağını bilmeden Violet'i Harper'ın hayatına sokarak işleri mahvediyor muydum?

"Arkadaşlar da ailenin bir parçası olabilir, değil mi?" diye sordum.

"Violet evine geri döndüğünde onu hala sık sık görecek miyiz sence?"

"Şey, evinin onarımı düşündüğümüzden biraz daha uzun sürecek," dedim, yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak. "Bir dağ sıçanı yeraltında biraz hasar vermiş."

Ağzı açık kaldı. "Bir dağ sıçanı Violet'in evini mi yedi?"

"Şey, onu birkaç hafta burada tutacak kadar yedi diyebilirim." Kafasının üstünü okşadım ve o kıkırdadı.

"Lily annesinin makyajını yapıyor ve ben de Noel'de bana aldığın makyaj setiyle Violet'in makyajını yapabilir miyim diye görmek istedim."

"Violet'in brunch'tan sonra ne yapacağını bilmiyorum, ama istersen benim üzerimde deneme yapabilirsin."

Ağzı açık kaldı ve ellerini çırpı. "Seni Blushing'in en yakışıklı babası yapacağım!"

"Vay canına. Ne şanslıyım."

Küçük kızım için yaptığım şey, kendimi hiç yapabileceğimi düşünmediğim bir şeydi.

Ama onun gülümsemesini görmek, bana yaşatacağı her türlü işkenceye değdi.

"Banyoda hazırlıkları yapacağım!" Ayağa fırladı.

"Ben de birazdan gelirim. Hemen birkaç işi halletmem lazım. Beş dakika ver." Telefonumu çıkardım, rehberimi kaydardım ve liseden arkadaşım Logan Hawkins'in adını buldum. Artık avukat olan Logan'ın evini geçen yıl yenilemiştim. Logan, mahkemede bir köpekbalığı gibi olduğu için ünlenmişti. Ona kısa bir mesaj attım.

Ben: Merhaba Logan. Harper'ın annesi ve velayet haklarımla ilgili hukuki danışmanlığa ihtiyacım olabilir. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin diye merak ettim.

Logan: Tabii ki. Benim işim bu. Yarın sabah bir görüşme ayarlayalım. Saat 11'de ofisimde buluşabilir miyiz?

Ben: Orada olacağım. Teşekkürler.

Logan: Tabii ki. Yarın görüşürüz.

Koridordan Harper'ın banyosuna doğru yürüdüm. "Makyajına hazır mısın, baba?"

"Her zamanki gibi hazırım, kızım."

Glitter göz farı kabına bir göz attım ve iç geçirdim.

Çünkü az önce, onu Yeni Yıl gecesi lanet olası bir disko topu gibi parlatmasına izin vermeyi kabul etmiştim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Violet

"Tamam, bayanlar. Son tur," dedi Delilah. Brown Bear Diner'ın sahibi olan Delilah, kasabada en sevdiğim insanlardan biriydi.

"Sonsuz mimosa içilen alkollü bir brunch'ın son turu nasıl olur?" diye sordum ve kahkahalarla boğulmuş bir şekilde koltuğa geri düştüm.

"Bu harika bir soru," dedi Montana, sözleri peltek peltek çıkıyordu.

"Peki neden buradaki son insanlar biziz?" diye hıçkırdı Blakely.

"Çünkü akşam yemeği bir saat sonra başlıyor. Siz bayanlar, tüm restoranın içtiğinden daha fazla mimosa içmeyi başardınız." Yaşlı kadın sırtıttı.

"Ama ayda bir kez alkollü brunch yapma konusunda beni dinlediğine memnun değil misin? Sonra alkollü brunch'ı alkollü öğle yemeğine çevirdik. Artık bütün gün süren bir olay oldu." Son şampanya ve portakal suyum bir dikişte içtim.

"Öyle. Sadece siz üçünüzün burada aptal gibi davranışlarınızı görmek için bile buna değer." Göz kırptı. "Akşam yemeğine geçiş için mutfağa dönmem gerekiyor, o yüzden bitirene kadar acele etmeyin, ama mimosa'lar bitti."

"Myles'a beni almaya gelmesi için mesaj atıyorum. İkinize de araç lazım mı?" Montana telefonuna mesaj yazarken sordu.

"Beni bırakırsan sevinirim," dedi Blakely.

Tırnağımı ısırdım. "Charlie beni almaya geleceğini söyledi. Ona mesaj atsam mı sence?"

"Dün gece o adamla üç kez seks yaptın, bence seni almasına izin vermelisin." En iyi arkadaşım gülmekten öne doğru eğildi, ben de gözlerimi devirdim.

"Bunu tüm restoranın duyacağı şekilde duyurduğun için teşekkürler." Charlie'ye işimin bittiğini, ama eve yürüyerek gitmekten memnun olduğumu belirten bir mesaj attım.

"Burada üçümüzden başka kimse yok." Blakely bir kez daha hıçkırdı. "Ve onun seninle tek seferlik bir ilişki istememesini seviyorum. Küçük Vi'miz büyüyor."

Ona bir parça pankek fırlattım. "Sadece günü gününe yaşıyoruz. Muhtemelen yarın bitmiş olacak."

"Neden bu kadar karamsarsın? Onu sevdiğini biliyorsun," dedi Blakely, kaşlarını kaldırarak.

Montana dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Onu sevmek istemiyor. Çünkü onu severse, o da onu incitebilir. Hayatında çok fazla insan tarafından hayal kırıklığına uğradı."

"Sigmund Freud, ruhumun iç işleyişini paylaştığın için teşekkür ederim." Gözlerimi devirdim. "İnsanlardan bir şeyler beklemeyi sevmiyorum. Kendime güvenmeyi tercih ediyorum."

"Seni hiç hayal kırıklığına uğratmadım, değil mi?" diye sordu en yakın arkadaşım.

"Hayır. Ama sen bir kadınsın. Ve nadir bulunan bir mücevher." Suyu alırken gülümsedim.

"Ve üniversitedeki ilk yılın boyunca bana karşı gardını indirmek için uğraştın. Herkes seni hayal kırıklığına uğratmayacak." Başını omzuma yaslayarak devam etti. "Seni çok seviyorum ve seni sevmenin ne kadar kolay olduğunu bilmeni istiyorum."

"Oh, tanrım. Biri fazla şampanya içmiş galiba," diye gülerek söyledim.

"Ben de seni hiç hayal kırıklığına uğratmadım, değil mi?" diye sordu Blakely, gözleri duygu dolu bir şekilde.

"Ağlamaya başlama. Neden ikiniz de ağlıyorsunuz? Ben üzülmedim. Ve hayır, beni hayal kırıklığına uğratmadınız. Siz ikiniz, sevdiğim ve pislik olmayan az sayıdaki insan grubuna dahilsiniz."

"Bizim gibiler çok var, Vi." Montana oturdu ve gözyaşları yüzünden süzüldü. "Senin sadece boktan bir ailen ve pislik bir kız kardeşin var. Ve eski erkek arkadaşlarınla ilgili kötü bir geçmişin. Ama onun dışında..."

"Yoksa ne olacak? Bu biraz fazla. Ve ağlamayı kes. Ortamı garip hale getiriyorsun." Myles içeri girerken, peçeteyle kızın yüzünü sildim.

"Vay canına. Biri Emoville'e gitmiş," dedi ve kız arkadaşına göz kırptı.

"Emoville. Bunu benden çaldın," diye haykırdım.

"Hey, düğün jargonuna hakimim. Ne diyebilirim ki?" Omuz silkti. "Neden ikisi de ağlıyor?"

"Ucuz şampanya ve çocukluk travması. Bilirsin, kız işleri." Kapı açıldığında başımı kaldırdım ve Harper masamıza doğru koşarak geldi.

"Vi, babamın makyajını yaptım! Onu görene kadar bekle." Kabine tırmandı ve kollarını boynuma doladı. "Seni özledim."

Beni özlemiş.

Ben de onu özlemiştim.

"Ben de seni özledim, Harps." Onu sıkıca kucakladım ve bakışlarım masaya doğru yürüyen iri yarı adamın üzerine kaydı.

Geniş omuzlar. Uzun bacaklar mesafeyi kapatıyordu. Ve o anda gördüm.

Göz kapakları mavi parıltılarla kaplıydı.

Elmacık kemiklerinde koyu bir kızarıklık vardı.

Ve saçları başının üstünde iki küçük at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Burada ne oluyor?" Myles ona şaşkın şaşkın baktı.

"Hey. Kulaklık takmışsın dostum. Harps oturuyor oturuyor orada orada diye Charlie homurdandı.

"Yani, Broadway sahnesine çıkmak üzereymiş gibi görüldüğün için seni azarlamak Harper'ı rahatsız mı ediyor?" diye sordu Myles.

"Hayır. Bir çocuğun önünde 'cehennem' diyemezsin," dedi Harper, ona başını sallayarak.

"Oh, lanet olsun. Özür dilerim. 'Cehennem'in kötü bir kelime olduğunu bilmiyordum." Omuz silkti.

"Bence 'kahretsin' daha kötü," dedi Blakely ve masa kahkahalarla çınladı.

Ama gözlerim önümde duran muhteşem adamdan hiç ayrılmadı.

Evet, son birkaç saatte içtiğimiz şampanya şişelerinden dolayı kafam güzeldi.

Evet, dün gece yaşadığım orgazmların etkisiyle hala havada uçuyordum.

Ama bunların hiçbirisi, onu izlerken ağzımın suyunun akmasının sebebi değildi.

Bunun nedeni, ışıltısı, saçları ve kızını mutlu etmek için ona makyaj yaptırmasına izin vermesiydi.

Charlie Huxley iyi bir adam.

Gerçekten iyi bir adam.

Ben pek fazla iyi adam tanımazdım ve o bana onların hala var olduğunu gösteriyordu. "Bence harika görünüyorsun," dedim, Blakely ve Montana bana bakarken bana bakıp kıkırdayarak.

"Oh, o çok kötü durumda," dedi Montana, koltuktan kayarak Myles'a sarıldı.

"Neye fena vurdun, Vi?" diye sordu Harper.

"Hiçbir şey. Onları boş ver. Sizi gördüğüme sevindim, hepsi bu."

"Bak dostum," dedi Myles, "sana yalan söylemeyeceğim. İyi bir baba olmanı seviyorum, ama bu görünüşün biraz endişe verici. Alınma Harps. Sen çok tatlısın. Dur biraz. Bunu söyleyemem. Sen tanıdığım en tatlı çocuksun. Ama baban o saçları ve tüm o parıltıyla biraz tuhaf görünüyor."

"Sırada senin makyajını yapacağım, Bay Myles," dedi Harper kıkırdayarak.

"Bence bu harika bir fikir," dedi Charlie arkadaşına bakarak.

"Anladım. Onu reddetmek imkansız." Myles, Harper'a göz kırptı ve birlikte kabinden çıktık.

"Bana mı söylüyorsun." Charlie, Harper'ın elini tuttu ve sonra en beklenmedik şeyi yaptı.

Benim elimi de tuttu.

Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve başımı kaldırıp baktığımda arkadaşlarımla bizi izleyip gülümsediğini gördüm.

Normalde bu tür bir halka açık sevgi gösterisi beni çok rahatsız ederdi. Belki de damarlarımda hala dolaşan alkolün etkisiydi.

Ya da belki de sadece elimi tutan adamdı. Ama hoşuma gitti.

Çok hoşuma gitti.

Hepimiz vedalaştık ve Charlie, Harper'ı arka koltuğa oturtup kemerini bağlamadan önce benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Eve giderken Harper bana babasının makyajını yaparken yaşadıklarını anlattı.

"Saçına at kuyruğu yaptığımda çığlık attı, Vi. Büyük bir bebek gibi davranıyordu," dedi gülerek.

"Hey, saçımı çok sert çektin," diye homurdandı, omzunun üzerinden bana bakıp sırttı.

"Belki de saç derin hassastır." Uzanıp onun at kuyruğundan birini çektim.

"Ah!" diye dramatik bir şekilde bağırdı.

"Dinle, evden bu şekilde çıktığın için seni takdir ediyorum. İşte sadık bir baba budur." Ben güldüm.

"Senin baban böyle evden çıkmaz mıydı?" diye sordu.

Soru çok masumdu, ama benim için hassas bir konuydu. "Hayır.

Babam bu tür şeyleri pek sevmezdi."

"Nasıl biridir?" diye ısrar etti.

"Herkes ailesinden bahsetmeyi sevmez, küçük kız," dedi Charlie, elini uyluklarımın üzerine koyup sıktı.

"Hayır, sorun değil. Bu konuyu konuşmaktan çekinmiyorum." Omuz silktim ve elimi onun elinin üzerine koydum. "Babam ben bebekken bizi terk etti ve şu anda aramız pek iyi değil. Ama yakın olduğum kardeşlerim var, bu yüzden aile etkinliklerinde onu görüyorum ve birkaç hafta sonra kız kardeşimin düğününe de gelecek."

"Caroline'a benziyor," dedi Harper. "Babam artık onu görmemi istemiyor. Babanı görmek seni üzüyorsa, belki de artık onu görmemelisin."

Bunu hiç düşünmemiştim. Genelde dahil edilmediğim için incinirdim. Ama bir bakıma haklıydı, onun yanında olmak beni iyi hissettirmiyordu. Kendimi istenmeyen hissettiriyordu.

Sevilmediğimi.

Ve bu kimse için sağlıklı değildi.

"Yedi yaşında bir çocuk için çok akıllısın," dedim.

"Baba! Vi beni yedi yaşında diyen ilk kişi. Artık altı yaşında değilim. Yedi yaşındayım. Ve gerçekten zekiyim. Süper zekiyim." Arabayı garaj yoluna sokup Charlie garajı açarken kıkırdadı.

Harper, benim makyajımı yapmak için makyaj malzemelerini hazırlamak istediği için içeri koştu. Eve girip Harper koridora doğru koşarken Charlie beni durdurdu. Sırtım

kapıya yaslandı ve her iki elini de yanlarıma koyarak beni sıkıştırdı.

"Baban bir pislik, Firefly."

Başımı salladım ve gülümsedim, çünkü bu adam bir şekilde duymam gereken şeyi biliyordu.

"Biliyorum. Belki Harper haklıdır. Belki de bana iyi davranmayan bir adama bu kadar yakın olmamalıyım." Çenemi kaldırdım.

"Muhtemelen onunla olan ilişkin yüzünden kendini başkalarından korumak için çok zaman harcadın. Oysa başından beri kendini korumak zorunda olduğun kişi oydu. Diğer insanlar seni hayal kırıklığına uğratmayabilir, biliyor musun?" Öne eğildi ve yanağıma öptü.

Çok tatlıydı. Garip bir şekilde samimiydi. Seksi değildi. Tutkulu değildi.

Ama bir bağ vardı. Bir anlayış. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Dinle, ben hayatım boyunca kendimi korudum, bu yüzden konuşacak durumda değilim. Ama sadece şunu söylüyorum, sen her türlü sihir gibisin, Violet Beaumont. Ve o adamın, dünyanın geri kalanına güvenmemenin sebebi olması gerektiğini düşünmüyorum. Seni hak etmeyen kişi o."

"Konuşmayı sevmeyen adama ne oldu? Son zamanlarda benim terapistim olabileceğini hissediyorum." Kıkırdadım.

"Ben bundan çok daha fazlasını istiyorum," dedi, kulağıma fısıldarken sesi boğuktu, konuşurken dudakları oradaki hassas cildi okşuyordu. "Seni burada çıplak soymak, arkaya çevirmek ve bu kapıya yaslayıp aklını başından almak istiyorum. Ama bana güvenen küçük bir kızım var, o yüzden bu biraz beklemek zorunda."

Nefesim hızlanmıştı ve o geri çekildiğinde gözlerine baktım. "Sen bir pisliksin, Charlie Huxley. Şimdi tamamen telaşlandım."

Bir adım geri çekildi ve güldü. "İyi. Seni henüz kaçırmadığımdan emin olmak istedim."

"Her gün bir gün. İlk günü atlattık ve ben hala buradayım. Ya sen?"

"Ben ve kirli düşüncelerim henüz kaçmaya hazır değiliz, Firefly." Bana sırtıttı ve ben de güldüm, çünkü mavi parıltı üzerine düşen ışıktaki pırıltıydı.

"Hazırım, Vi!" Harper koridordan koşarak gelip elimi tutarken bağırdı. Omzumun üzerinden baktım ve onun ateşli bakışlarının bizi izlediğini gördüm.

"Görüşürüz, Charles," dedim gülümseyerek.

"Elbette."

Harper'ı koridorda takip ederken kıkırdadım.

Burada olduğumda hissettiğim duyguyu seviyordum.

Onlarla birlikteyken.

Sanki buraya aitmişim

gibi.

Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

Harper'ı okula bıraktım ve terasın nasıl gittiğini görmek için Violet'in evine gittim. Dün akşam yemeğe kalmıştı, ama kısa bir süre sonra gitmişti, çünkü gerçekte hala bakmam gereken bir kızım vardı.

İkimiz de Harper'ın önünde yatıya kalmaya başlamadan önce bunun ne olduğunu anlamamız gerektiği konusunda hemfikir olduk.

Hiçbir kadın benim evimde kalmamıştı ve bunu düşüneneğimi hiç sanmıyordum.

Ama Violet farklıydı. Her şeyi tüketen biriydi.

Fırını tamir edilmesine rağmen bu sabah kahvaltıya geldi.

Gelip Harper ve bana kahvaltı hazırladı.

Dün gece birbirimize seksi mesajlar attık ve ben aklımı kaçırmak üzereydim.

Onu yatağımda istiyordum.

Yıllar boyunca birçok kez uzun süre seks yapmadan kaldım, ama şimdi Violet'le birlikte olduğum için, tek düşünebildiğim şey buydu.

"Selam patron. Bugün otelde çalışacağını sanıyordum," dedi Will, gömleğinin koluyla alnını silerken.

Jason ve Kory, iki çalışanımız, teras için tahtaları döşemeye devam ederken onlara başımla selam verdim.

"Bu sabah bir randevum var. Sadece buradaki işlerin nasıl gittiğini görmek istedim. Öğleden sonra otelde olacağım."

"O dağ sıçanı gerçekten büyük hasar vermiş. Kabloları ve boruları iyice inceledim, aşağıda çok yoğun çalışmış." Will güldü. "James bu öğleden sonra kabloları tamir etmeye gelecek, boruları da bu hafta değiştireceğiz."

"Tamam. İyİ olur. Bu sabah marmotu gördün mü?"

"Hayır. Dün gece her şeyi iyice güçlendirdim, muhtemelen bizim peşinde olduğumuzu anlamıştır."

Etrafa göz gezdirdim. Güzel bir arazisi vardı ve ağaçlar da çok uzakta değİldi. Her şeyin iyi kapatıldığından emin olmamız gerekiyordu.

"Tamam. Bunu hallettiğin için teşekkürler. Çok minnettarım."

"Sorun değİl. Zaten otelden daha çok burayı seviyorum." Omuz silkti. "Burası sessiz ve Violet uğradığında bize hep ikramlar getiriyor."

Ben burnumu çektim. "Sen çok kolay kandırılıyorsun."

"Sen kolay değİl misin?" dedi. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Hepimiz orada bir şeyler olduğunu biliyoruz."

"Kasabadaki herkes bunu konuşuyor," dedi Kory birkaç metre öteden.

"Sizin inşaatçılar olduğunuzu sanıyordum. Bir grup dedikoducu kız öğrenciyi işe aldığımı bilmiyordum."

Jason güldü. "Camdan evler, patron. Dün Brown Bear Diner'da pigtail saçlar ve parlak kıyafetler giydiğini duydum."

Bu lanet kasaba. Sır
falan yoktu.

"Evet, peki, yedi yaşında bir kızın olduğunda, ona hayır demenin ne kadar zor olduğunu bana anlatmaya gel."

"Anladığım kadarıyla, hayır diyemediğin tek kişi o değİl." Will sırttı ve ben ona parmak hareketi yaptım.

"İşine dön. Bir toplantım var, sonra öğleden sonra ihtiyacın olursa otelde olacağım."

Kısa bir mesafeyi sürerek Logan Hawkins'in hukuk bürosuna gittim.

Vardığımda asistanı beni hemen ofisine götürdü ve ben özel yapım mobilyalara hayranlıkla bakarak ıslık çaldım. "Güzel ofis."

"Evet, öncekiler emekli olmadan önce her şeyi halletmişse güzel oluyor." Gülerek bana oturmamı işaret etti. "Harper'ın annesine ne olduğunu anlat bana."

Ona anlaştığımızı anlattım, o da dikkatle dinledi, notlar aldı ve başını salladı.

Bana baktığında hiç yargılayıcı bir tavır sergilemedi.

"Tamam, endişelerini anlıyorum. Yılda bir gün ortaya çıkmak ebeveynlikten çok uzak olduğu için, açıkça çocuğunu terk etmiş. Nafaka ödememiş ve Harper'ın ihtiyaçlarına hiçbir şekilde katkıda bulunmamış," dedi, kalemını masaya vurarak. "Ama sana yalan söylemeyeceğim Charlie. Durum karmaşık."

"Nasıl yani?"

"Alaska yasaları, mahkemenin bir kişinin ebeveynlik haklarını sona erdirmesine izin vermiyor. Mahkeme, erişimi kısıtlayabilir, ama zaten erişimi yok, bu yüzden bu alışılmadık bir durum."

"Sadece kızım için doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Doğum gününde rahatsızdı, çünkü Caroline ona yabancı gibi geliyor. Ve ben bunu anlıyorum. Ben de bunu istemezdim." Elimini yüzüne sürdüm. "Ama bu durumu nasıl ele alacağımı bilmiyorum. Bence kızım, kendisine uygun olduğunda yılda bir kez ortaya çıkmamalı. Bence tüm bu yıllar boyunca barışı korumak ve Harps için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak için buna göz yumdum. Ama şimdi ortaya çıktığında garip hissediyorum. Artık bir hayatımız var ve bu hayatın hiçbir şekilde onunla ilgisi yok."

"Evet, anlıyorum. Birkaç seçeneğimiz var," dedi ve kahve fincanını alıp bir yudum aldı.

"Tamam. Dinleyelim."

"Çocuk nafakası ve geçmişe dönük nafaka için mahkeme kararı alabilir ve onu zorlayabiliriz."

Hemen sözünü kestim. "Hayır. Para istemiyorum. Ailesinin çok parası var ve bunun kimin daha fazla parası olduğu konusunda bir çekişmeye dönüşmesini istemiyorum. Çünkü kaybederim. Mesele para değil. Kızımı desteklemek ve ona iyi bir yuva sağlamak benim için her şeyden önemli. Bunu kendi başıma yapabildiğim için mutluyum. Mesele, bir kadının yılda bir kez ortaya çıkıp kendine anne demesinin duygusal etkileri. Her şey yolundaydı, ta ki yolunda gitmeyene kadar. Kızım bu durumdan rahatsız olduğu anda, bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim."

"Tamam. Yani maddi destek istemiyoruz." "İstemiyoruz," dedim kararlı bir şekilde.

Ellerini kaldırdı. "Tamam, anladım. Amaç, yılda bir kez yapılan ziyaretleri durdurmak. Bir ilişki ya da destek aramıyoruz. Yani ona baskı yapıp zorlayabiliriz."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Biliyorsun, bu çok riskli, Charlie. Çünkü eğer onu zorlarsak ve o da anne olmak isterse, başımıza büyük bir bela açabiliriz. Karşı koyabilir."

Başımı salladım. Bu düşünce midemi bulandırdı. Ama içimden bir ses, bu kadının bunu yapmayacağını söylüyordu. Herhangi bir velayet hakkı istemek için çok bencil biriydi.

"Anlıyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Ama onun ebeveyn olmakla ilgilenmediğinden oldukça eminim."

"Tamam, o zaman durumu test edebiliriz. Ziyaretleri hakkında bir itirazda bulunabiliriz, çocuğunu terk ettiğini ve duygusal veya maddi olarak yanında olmadığını belirtebiliriz. Birbirlerini tanımadıkları için ziyaretlerinin Harper'a verdiği duygusal zarardan bahsedebiliriz. Bir sürü hukuki terim kullanabilir ve ya sorumluluklarını yerine getirmesini ya da ebeveynlik haklarından vazgeçmesini önerebiliriz."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

"Alaska eyaletinde bir ebeveyn, çocuğuna karşı ebeveynlik haklarından yazılı olarak gönüllü olarak feragat edebilir ve bunu mahkeme huzurunda imzalayabilir. Dolayısıyla, onun bu fırsatı kaçırmayacağından eminseniz, bu, onun haklarından feragat etmesini sağlamak için en iyi şansınız olduğunu söyleyebilirim."

İç geçirdim. Bu, benim hiç yapmak istemediğim bir şeydi. Caroline hamile kaldığında onu pek tanıımıyordum bile. Hızlı gelişen bir ilişkiydi. Gençtik. Ama şimdiye kadar bu durumdan memnundum ve kavga çıkarmak istemiyordum. Sadece kızımın mutlu olmasını istiyordum. Ve son ziyaretimin ona verdiği zararı ve Caroline'ı görme konusundaki tutumundaki değişikliği görünce, ellerimin bağlı olduğunu hissettim.

Ama riskler vardı ve bu çok korkutucuydu.

"Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?"

"Tabii ki. Unutma, ona tebligat yapabiliriz ve o da seni görmezden gelmeyi seçebilir." Omuz silkti. "Ama onu mahkemeye de götürebiliriz, çocuğunu terk ettiğini kanıtlayabiliriz ve bu yolu deneyebiliriz."

Ancak bu, herkesi bu sürece dahil eder, bu yüzden kararlı olmalısın. Büyük bir kavga istemiyorsan, mektup en iyi seçenek gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Değilim. Sadece doğru olanı yapmak istiyorum."

"Tamam. İhtiyacın olan kadar zaman al, hazır olduğunda ben burada olacağım."

Ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve kolunu uzattı. "Sen iyi bir babasın Charlie. Harper sana sahip olduğu için şanslı."

"Asıl şanslı olan benim."

"Bakalım, onun ergenlik döneminde de böyle diyecek misin?" Kıkırdadı. "Ben ailemi gerçekten çok eziyet ettim."

"Bundan çok şüpheliyim." Sırıttım. "Bununla başa çıkmam gerekeceğini duydum. Ama benim küçük kızım her zaman farklıydı. O özel bir çocuk."

Omzuma hafifçe vurdu. "Elma ağacından uzağa düşmez dostum. Yakında konuşuruz."

Ofisinden çıkıp kamyonetime oturdum, ne yapacağımı bilemiyordum ki telefonum titredi.

Firefly: Toplantı nasıl geçti?

Ben: Bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Firefly: Neredesin?

Ben: Logan Hawkins'in hukuk bürosunun

otoparkındayım. Neden? Firefly: Olduğun yerde kal.

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum, ama yine de dediğini yaptım, çünkü hala bu durumu çözmeye çalışıyordum.

Ya kavga çıkarsa ve ben kaybedersem?

Ya ailesi bu duruma para harcayarak Harper'ı benden almaya karar verirse?

Bu bir seçenek miydi ki?

Mantiken bunun olamayacağını biliyordum. Doğduğundan beri onun tek ebeveyni bendim. Ama para güçlü bir araç olabilirdi ve bu düşünce midemi bulandırırıyordu.

Kamyonetimin yolcu tarafındaki camına bir vuruş geldi ve irkildim.

Kapının diğer tarafında Violet'i görünce kapıyı açtım.

"Merhaba. Konuşmak istediğin bir şey var gibi geldi."

"Bu sabah kız kardeşinin düğünü için çadırcılarla toplantın vardı sanıyordum?"

"Toplantı bittiğinde onlar hala orada olacaklar. Sorun yok, söz veriyorum. Ne olduğunu anlat," dedi ve bana dönerek vücudunu bana doğru çevirdi.

Ona, öğrendiğim farklı seçenekleri anlattım, benim tercih ettiğim seçenek de dahil olmak üzere — mektup, onun haklarından gönüllü olarak vazgeçmesini umarak.

"Bu en iyi seçenek gibi görünüyor. Neden tereddüt ediyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Biliyorsun, Harps doğduğu gün çok korkmuştum. Çok korkmuştum. Nasıl ebeveyn olunacağını bilmiyordum. Çoğu zaman, o an geldiğinde ne yapacağımı uyduruyorum, anlıyor musun? Öyleyse ben kimim ki birine anne olmaması gerektiğini söyleyebilirim?"

"Sen de kimsin lan?" diye sordu. "Sen Charlie Huxley'sin, işte sensin. Sen benim tanıdığım en iyi babasın. Kızının gülümsemesini görmek için saçını ve makyajını yaptıran baba. Küçük kızının istediğini bildiği için pembe krep yapmayı soran baba. Harper için her gün yanına gelen baba. Ebeveynliğin ne olduğunu biliyorsun, Charlie. Sen hashtag'sin." Gülümsedi.

"Bu hashtag ne demek?"

"Hashtag 'seni seviyorum, içtenlikle.' Sen bunu gösteriyorsun. Hissediyorsun. Ve yaşıyorsun." Elimi eline aldı. "Ve Caroline öyle değil. Kızın sana bu durumdan rahatsız olduğunu söylüyor, sen de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Sanırım onun karşı çıkacağından korkuyorsun. Egosunun devreye girip, sadece kazanmak ve kaybetmemek için Harper için savaşacağından korkuyorsun."

"Anlıyorum," dedi. "Ve böyle bir velayet davasında olabilecek tüm yasal konuları bilmiyorum. Ama iyi bir ebeveynin nasıl olduğunu biliyorum ve onu görüyorum. Caroline bir ebeveyn değil. Hatta bir arkadaş bile değil. Arayıp halini hatırlını sormuyor."

Yılda bir gün ortaya çıkıyor. Bu, anne olmak için mücadele edecek gibi görünen bir kadın değil. Ama korkmayı da anlıyorum,    nk  kaybedecek bir şeyin var."

"Kaybedecek her  eyim var," dedim, göğsümün ortasında derin bir acı hissederek.

"O zaman cevabın bu, Charles." Koltuğun diğer tarafına geçip kucağıma oturdu. Y z m n iki yanına ellerini koydu ve gözlerimi kendi gözleriyle kilitledi. "Risk çok büyük. Belki de o yılda bir kez aradığında, olayların gidişatını deği tirirsin. Harper'ın partisinde bunun olmasına izin verme. Ona nasıl olacağını anlat."

"Ama Harper onu hiç görmek istemiyor," dedim, başımı sallayarak.

"Gelecek yıl zamanı geldiğinde Harper'a, Caroline ile bazı kurallar koyduğunu açıkla. Ne zaman ziyaret edebileceğini ve ya ına uygun hediyeinin ne olduğunu. Bu konularda ona dürüst olabilirsin, biliyor musun? Senin ne kadar çaba gösterdiğini takdir edecektir. Ve eğer onu görmek istemiyorsa, onunla birlikte halka açık bir yere git, Harper ona bunu söylesin, sonra da oradan devam et. Partide reddedildiğini hissettiğinde hemen ayrıldı. İstenmediğini hissederse geri gelmeyecektir. Tam bir narsist. İçine yaramadığında gelmeyi bırakacaktır."

Bunu düşündüm ve haklı olduğunu anladım.

Risk çok yüksekti. Çok düşük bir ihtimal olsa da, geri çekilme olasılığı hala vardı.

Bunun geçip gitmesini ne kadar istesem de, en kötü senaryo beni bunu yeniden düşünmeye zorladı.

Harper hakkında konu abileceğim kimse yoktu.

Ama Violet Beaumont sadece acı verici bir şekilde çekici bulduğum bir kadın değildi.

Benimle tartı tığında beni sinirlendiren bir kadın değildi.

O, fark ettiğimden daha fazlası olmuştu.

Güvendiğim biri olmuştu.

Güvendiğim biri.

Onunla birlikte olmadığımda düşündüğüm biri.

Onunla birlikteyken istediğim biri.

"Tamam. Öyle yapacağım. Teşekkür ederim." Saçını kulağının arkasına attım, büyük avucumla boynunun yanını kapattım ve başparmağımla çenesini okşadım.

"Tamam mı? Beni gerçekten dinliyor musun?"

"Evet. Bu konuda sana katılıyorum. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama haklısın, cevap açık. Risk çok büyük. Bu durumu atlatmam lazım."

"Uyumlu Charlie'yi seviyorum."

"Buna alışma. O sık sık ortaya çıkmaz," dedim ve onu kendime çekerek dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

"Bence sen görüldüğünden çok daha yumuşaksın, Charlie Huxley." Alt dudağımlı ısırdı.

"Burada yumuşaklık falan yok, Firefly." Öne doğru eğildim, onu ne kadar istediğimi ona hissettirdim.

"Beni eve götür ve göster."

"Öyle mi? İşe dönmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Gerekir. Ama şu anda sadece seninle olmak istiyorum."

İkimizin de emniyet kemerini takmaya çalıştım, çünkü onu burada tutmak ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eve gitmek istiyordum.

O güldü. "Sen sürerken kucağında oturmayacağım." "Tamam.

Kemerini tak, Firefly. Tek duymam gereken buydu."

Park yerinden çıkarken hala gülüyordu. Onu eve yeterince hızlı götüremiyordum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Violet

Son iki hafta, ofiste çok yoğun olduğumuz ve tüm boş zamanlarımı Charlie ve Harper ile geçirdiğim için bir anda geçti.

"Monny hala toplantıda mı?" diye Blakely'e sordum. "Evet. Öğle yemeği vaktinde döneceğini söyledi."

"Ama bu sabah çok neşeli ve keyiflisin," dedi. "Hiç Vi'ye benzemiyorsun. Üvey annen ve Velveeta ile toplantın var, ama zehir saçmıyorsun."

Elimi şeker kavanozuna daldırıp bir avuç Skittles aldım.

Şampiyonların kahvaltısı.

"Cehennemden gelen Chompers adlı dağ sıçanı borularımı ve elektrik tesisatımı tahrip ettikten iki hafta sonra, bu hafta sonu nihayet evime taşıyorum ve bu çok heyecan verici."

"İyi deneme. Bütün hafta taşınacağını biliyordun. Bence bir ilişkide olmayı seviyorsun. Daha az acı çekiyorsun. Daha mutlu görünüyorsun," dedi, kafasına attığım Skittle'ı kaçırarak.

"Ben pek bir ilişki içinde değilim. Her gün değişen bir şey." Omuz silktim.

"İki haftadır 'günü gününe' yaşıyorsun, bence işler yolunda gidiyor. Bu sabah orada kahvaltı yaptın mı?"

"Evet. Onun fırını benimkinden daha iyi." Kahkahalarla güldü.

"Violet Delphinium Beaumont," dedi bana doğru yürürken ve ellerini yüzümün iki yanına koyarak, "mutlu olmakta bir sakınca yok."

Hayır. O. Yapmadı.

Benim ikinci ismimi sevmediğimi biliyordu.

Annem, babamın onu terk etmesinden dolayı açıkça acı çekiyordu, bu yüzden bana abartılı bir isim vererek işkence etti.

"Bilgin olsun, mutlu olmak genellikle ölüm öpücüğü gibidir. Ben mutlu değilim. Ben sadece... iyiyim. Şimdi, sakıncası yoksa, Velveeta ve Pissy ile buluşmam gerek."

Ben ofisime doğru yürürken o histerik bir şekilde güldü.

Haklıydı. Son zamanlarda saçma sapan bir şekilde iyi bir ruh hali içindeydim.

Charlie ile bir rutine girmiştik. Harper'ı karıştırmak istemediğimiz için onun evinde kalmıyordum.

Aslında, Harper'la ilişkimiz hakkında konuşmak istiyordu.

Tereddüt eden bendim.

Benim evime geri döndükten sonra ne olacağını kim bilebilirdi ki? Artık onların arka bahçesinde yaşamayacaktım. Ya bunun sadece bir kolaylık olduğunu fark edersek?

Harper'ın dünyasını altüst etme riskini asla göze alamazdım, o ve babası arasında her şey yolundayken.

Onu hayal kırıklığına uğratan kişi olmak istemedim.

Hayal kırıklığından bahsetmişken, bağlantıya tıkladım ve işte oradaydılar. Üçü de.

Babam. Missy. Velveteen.

"Violet, seni görmek ne güzel," dedi babam. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Seni görmek güzel." Missy her zamanki gibi beni değerlendiren gözlerle baktığı için evraklarımla oynadım.

"Düğün tam anlamıyla kapıda. Her şeyi hallettiğinden emin misin?" diye sordu.

Dostça selamlaşma buraya kadarmış.

"Bu benim işim, Missy. Seni temin ederim, her şeyi hallettik. Sadece senin, Velveteen, sana gönderdiğim iki çiçek aranjmanından birini seçmeni bekliyorum."

"Ve ben burada çıkıyorum. Sadece merhaba demek istedim," dedi babam kameraya el sallayarak. Benim yanımda her zaman biraz gergin görünürdü. Belki suçluluk ya da utançtan, kim bilir.

Missy ona el salladı ve ben de o ekrandan çıkarken hızlıca veda ettim.

"İkisini de beğendim, aranjmanları birleştirebilir miyiz?" dedi kardeşim.

"Bence bu iyi olmaz," dedi Missy, sanki benim onu desteklememi beklermiş gibi ekrana kaşlarını kaldırarak.

"Ben de ikisini de çok seviyorum ve aslında birbirlerini tamamlıyorlar." Bir sonraki sözlerimi söylemek bana acı verdiği için bir nefes alıp durakladım. "Ama Missy'ye katılıyorum, ikisini birleştirmek zor olur, çünkü tek bir düzenlemede çok fazla renk olabilir. Peki ya ikisini de kullanıp her masaya birer tane koysak? Bence çok güzel olur."

"Oh, bu fikri beğendim." Velveteen annesine baktı.

"Bence bu çok kitsch. Hepsi aynı olmalı. Bu bir ahır düğünü değil," diye tısladı Missy.

Ahır düğünlerinde birden fazla çiçek aranjmanı olur mu?

"Aslında, bu çok moda. İki düzenleme birbiriyle çok uyumlu. Bu stili en son kullanan çift Harry Simon ve Bailey Clark'tı." Gülümsememi saklamak zorunda kaldım, çünkü bunun Missy'yi kızdıracağını ve Velveteen'in ağzının suyunu akıtacağını biliyordum. Onlar, kasabamızı üne kavuşturan Hollywood'un güçlü çiftiydi. Ayrıca, kız kardeşimin burada evlenmek istemesinin nedeni de onlardı. "Düğünleri People dergisinde yer aldı, bu yüzden kimse onların resepsiyonunu zevksiz bulmaz diye düşünüyorum."

"Yapıyoruz. Her şeyi en iyi şekilde istiyorum," dedi kardeşim.

"Tamam. Konaklama için her şeyin ayarlandığından emin oldun, değil mi?" Üvey annem sordu.

"Anne. Bize hepsini hallettiğini söyledi. Düğün partisi için otel rezervasyonu yapıldı, bizim için de öyle."

Kız kardeşim nadiren benim tarafımı tutardı, bu yüzden bu fırsatı değerlendirdim.

"Sadece tekrar kontrol ediyorum. Yeni yıl için New York'ta buluştuğumuzda Violet'in otel odası rezervasyonu yapmadığını hatırlıyor musun?" Üvey annem bana keskin bir bakış attı.

"Ahh... evet. O seyahati çok iyi hatırlıyorum." Boğazımı temizledim. "Üniversitedeydim ve odamı senin ayarladığını sanıyordum, Missy. Kardeşlerimin odalarını ayarladığın için, onlarla aynı odayı paylaşacağımı düşünmüştüm."

Bu beni sevmediğim bir yere geri götürdü.

Reddedilmiş hissetme duygusu.

Uyum sağlayamamaktan.

Bu ailede bir yabancı olduğumun aşırı farkında olmaktan.

Bana bu hissi yaşatma gücüne sahip olmasından nefret ediyordum. Ne kadar kendinden emin ve özgüvenli olsam da, içimde o acıyı çok iyi hatırlayan küçük bir kız vardı.

Sanki benim argümanım mantıksızmış gibi başını salladı. "Kızlar için bir oda, erkekler için bir oda ayırttık. Onlar senden çok daha küçüktü. Sen bir yetişkindin ve kendi odanı ayırtmakla yükümlüydün. Neyse ki boş oda vardı, yoksa tüm seyahati mahvedecektin."

Evet. Pahalı otel odası kredi kartımın limitini aşmıştı.

"Öyle mi oldu?" dedi Velveteen. "O benden sadece bir yaş büyük, anne. Sorunun bu olduğunu bilmiyordum. Sana geleceğini söylemediğini sanıyordum."

Hikayede beklenmedik bir gelişme. Annen gerçek bir cadaloz, Velveteen.

"Her zaman geliyordum. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve hepimiz hayatımıza devam ettik." Missy'nin bakışlarıyla karşılaştım ve o hemen başka yere baktı. "Otel arayıp konaklamayı kendin kontrol edebilirsin."

"Bence hazırız, Violet," dedi kardeşim, bakışları artık daha yumuşaktı. "Balayına odaklanabilmem için tüm bunları hallettiğin için minnettarım."

"Bütün bunları halletmek için para alıyor. Aslında bu onun işi," dedi Missy, nefes almadan beni aşağılamadan önce. "Bu onun geçim kaynağı."

"Teşekkürler, Velveteen. Düğününüzü planlamaktan mutluluk duyuyorum. Ve evet, Missy, bu benim işim. Ortağımla sıfırdan kurduğumuz işimiz. Düğünler için de ücret alıyoruz, ama Velveteen aileden olduğu için sizin düğününüz için bu ücreti almadım. Yani, açıkça söylemek gerekirse, bu düğünü planlamak için para almıyorum."

Üvey annem, onu azarladığım için şaşırılmış görünüyordu. Normalde çekingen biri değildim, ama babam ve karısına karşı hissettiğim rahatsızlık, beni her zamankinden daha içine kapanık hale getirmişti.

Ve artık bundan

bıkmıştım. Ben bir

yetişkindim.

En iyi hayatını yaşayan başarılı bir yetişkin.

"Aile üyeleri birbirleri için bunu yapar," dedi, kızı ona şaşkın şaşkın bakarken sesi artık daha sessizdi.

"Kesinlikle katılıyorum. *Tüm çocuklarınız* için otel odası rezervasyonu yapmak gibi bir şey. Birini kendi başına bırakmak zalimce olur, değil mi?"

Gözleri büyüdü, ama konuşmadı.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Dikkatimi tekrar kız kardeşime çevirdim. "Her şey halloldu. Çiçekçiye her iki aranjman için kararını iletteceğim."

"Teşekkürler, Violet," dedi Velveteen. "Ralph'ın ailesinden sonunda haber aldın mı?"

"Evet. Senin kaldığın otelde yer bulamadılar çünkü tüm odalar doluydu, ama yakınlarda bir yer buldum ve odaları ayırttım." Zorla gülümsedim, çünkü Ralph'ın ailesini idare etmek, vahşi çakalları idare etmeye benziyordu. Tepkisel değillerdi ve nihayet onlara ulaştığımda, her zaman yakında kararlarını bana bildireceklerini söylerlerdi.

Ve haftalar geçiyordu.

Belki de düğünden memnun değillerdi.

Belki de dikkat eksikliği olan oğulları gibi, dikkat eksikliği vardı.

"Onların ihtiyaçlarının karşılandığından emin olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Missy tamamen sessizleşmişti. *Belki de onu daha sık yerine oturtmalıyım.*

"Sorun değil. Önümüzdeki iki hafta boyunca çok konuşacağımızdan eminim, bu yüzden bir şey olursa beni haberdar et, ben de aynısını yapacağım," dedim. Kafamı kaldırıp Charlie'nin kapımda durduğunu gördüm.

Heyecanımı belli etmemek için gülümsememeye çalıştım.

"Hoşça kal, Violet." Velveteen el salladı, Missy zoraki bir gülümseme attı, ben de hızlıca vedalaşıp Zoom görüşmesini sonlandırdım.

"Burada neler oluyor?" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Evde park kuralını mı ihlal ettim? Yangın alarımını mı çalıştırdım? Çiçekleri mi ezdim?"

O gülümsedi. Yakışıklı yüzünde son derece seksi bir gülümseme yayıldı. Çenesinde bir günlük sakal vardı ve mavi gözleri normalden daha koyu renkteydi. "Hayır. Seni öğle yemeğine çıkarmak istedim. Sadece sen ve ben."

"Benimle çıkmak mı istiyorsun, Charles?" dedim, kalbim onun sözleriyle hızla çarpmaya başlarken soğukkanlı davranmaya çalışarak.

Birlikte çok zaman geçiriyorduk. Genellikle üçümüz birlikteydik, ki bunu çok seviyordum.

Gerçekten baş başa kaldığımızda, birbirimizin üzerine atlıyor ve hızlıca sevişmeye çalışıyorduk.

"Seninle randevuya çıkmak istiyorum, Firefly."

"Tamam." Nefesimi tuttum. "Hadi öğle yemeğine gidelim."

Çantamı aldım ve ona doğru yürüdüm. Elini uzattı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Gerçekten elinden geleni yapıyorsun." Ben güldüm. "Benim kesin olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bu, elini tutmak istemediğim anlamına gelmez," dedi.

Montana kapıdan içeri girerken köşeyi döndüğümüzde Blakely'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bize gülümsedi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Öğle yemeğine gidiyorum." Dişlerimi dudaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Eminim öyledir." Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "İyi eğlenceler, ikiniz."

Charlie kamyonetinin yolcu kapısını açtı ve ben içeri girdim. Adam bana kızgın olsa bile her zaman bir beyefendi gibi davranırdı. Ama bugün biraz gergin görünüyordu. Sanki bir sırrı varmış gibi.

"Moose Brew'a gitmiyor muyuz?" diye sordum, o ters yöne dönünce.

"Hayır."

"Charles, beni öğleden sonra biraz eğlenmek için evine mi götüreceksin?" diye sordum, öğle yemeği randevusunu beni ofisten çıkarmak için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak ederek. Oysa beni yeterince tanıyordu, tereddüt etmeden onunla eve gizlice kaçacağımı biliyordu.

"Her zaman bu kadar sabırsız mısın?" diye gülerek sordu. "Aslında, bunun cevabını zaten biliyorum. Sen tanıdığım en

sabırsız kadınsın."

"Yine de benden uzak duramıyorsun," diye alay ettim.

"Suçluyum." Arabasını evimin garajına çekti. Orada hiç iş kamyonu yoktu, bu ilk kez oluyordu.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Bir gün erken bitirdik. Seni buraya getirip göstermek istedim."

Çok tatlıydı.

Düşünceli.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Patlayacak gibi.

Sürprizlere alışkın değildim, ama Charlie Huxley son zamanlarda büyük bir sürpriz gibi geliyordu. Bu hafta evden uzak durmam için beni ikna etmişti, çünkü işler bitene kadar görmemi istemiyordu.

İkimiz de yürüyüş yolundan yukarı çıktık ve onu kapıda durdurdum. "Neden gergin görünüyorsun? Çamaşır odasına bıraktığım yeni aydınlatma armatürünü asmadın mı?"

"Üçüncü kez değiştirdiğin mi?" Ağzının bir tarafı çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Evet. O."

"Kendin bak." Kapıyı açtı.

Ağzım açık kaldı, çünkü tüm mobilyalarım geri taşınmıştı. Bunu bu hafta sonu yapmamız gerekiyordu. Hepsini depoya koymuştum.

"Bunu ne zaman yaptın?" Orada durup, başımı yavaşça sallayarak her şeyi sindirmeye çalıştım.

"Son iki gün içinde adamlara hepsini buraya getirtmiştim. Senin nasıl düzenlediğini hatırladım ve Montana bu sabah erkenden buraya gelip her şeyi tam istediğin gibi düzenlememe yardım etti."

"Toplantısı olduğunu söyledi." Yeni zeminler, yukarıda asılı olan çiftlik evi avizesi ve birkaç hafta önce satın aldığım halı ile her şey o kadar güzel görünüyor ki, inanamayıp başımı salladım.

"Öyleydi. Benimle buluşuyordu." Güldü, ama tereddüt ettiğini duyabiliyordum.

Charlie'nin bu kadar gergin görünmesinin nedeni buydu.

"Beğenmeyeceğimden mi endişelendin?" Ona döndüm.

O da bunu inkar etmedi. "Hayır. Sadece daha önce kimse için böyle bir şey yapmamıştım. Yani, Harper dışında."

Ellerini ellerime aldım. "Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı, teşekkür ederim."

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Geri çekildiğimde, bana gülümsedi. "Hadi. Sana yeni evini göstereyim."

Başımı salladım.

Çünkü iyiymiş gibi davranmak istesem de, bu çok daha fazlasıydı.

Ben. Mutluydum.

Hayatımda ilk kez, gerçekten mutluydum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Hiç romantik bir adam olmadım. Harper'dan önce çıktığım birkaç kadın bana bunu açıkça söylemişti.

Ama ev tadilatı benim işimdi ve Violet için bunu mükemmel hale getirmek istiyordum. İlk evini almak için çok çalışmıştı ve kısa süre sonra evinin su basması onu en azından üzücü bir duruma sokmuştu.

Bu yüzden bu sabah ilk iş olarak Montana'dan yardım istedim ve ona sürpriz yapmak için birkaç saat boyunca her şeyi hazırladık.

Tüm erkekler mobilyaları doğru yerlere yerleştirmeme yardım etmek için gelmişti. Montana bize her şeyi nereye koyacağımızı ve nereye asacağımızı söyledi.

Violet, mutfak tezgahının üzerinde asılı duran avizeyi görünce "Charlie" diye fısıldadı.

Evet, fikrini birçok kez değiştirmişti ve ben de iki hafta önce ikinci avizeyi asmıştım. Ama geçen hafta bana bir antika dükkanından başka bir avize fotoğrafı gönderdi. Hayatında mutfak için daha mükemmel bir şey görmediğini söyledi. Tabii ki sinirli davranarak ona aydınlatma armatürlerini asmayı bitirdiğimizi ve onu satın almadığını söyledim. Ama ertesi sabah aşağı inip onu onun için satın aldım ve dün astım.

"Umarım bu hala mutfak için gördüğün en mükemmel avize olur, çünkü yemin ederim bir daha değiştirmeyeceğim." diye gülerek söyledim.

Bana atladı ve kollarını bana doladı. Vücudu titremeye başladı ve ağladığını fark ettim.

"Hey, bu sadece bir avize. O kadar da önemli bir şey değil. Bu mekan için mükemmel olduğuna katılıyorum."

Geri çekildi ve gözyaşlarını sildi. "Bu gerçekten çok nazik bir davranıştı. Gerçekten, gerçekten çok nazik."

"Belki de ikimiz de sandığımızdan daha nazikiz. Harper'ın doğum günü için birkaç yüz balon şişirdin."

Gülümsedi ve yanaklarını sildi. "Kesinlikle. Bilmiyorum biliyor musun, ama Denise Quigley hala o doğum günü partisinden bahsediyor."

Gülerek, "Evet, dün gece sen ve Harps'ın bunu fısıldaştığını duydum." dedim.

"Hey, Denise Quigley gerçeği biliyor. Harper Huxley kasabanın en iyi partisini verdi."

O, tüm detayları kontrol etmek için mutfak adasının etrafında dolaşırken ben başımı salladım. Bitmiş işlerin çoğunu görmüştü, ama her şey yerleştirildikten sonra burası daha çok bir ev gibi hissettiriyordu.

"Bu yeşil seriyi çok seviyorum. Pirinç donanımlar ona vintage bir hava katıyor. Hepsi bir arada çok güzel görünüyor."

"Gerçekten iyi bir gözün var. Düğün planlamakla meşgul olmasaydın, ev alıp satarak kolayca geçimini sağlayabilirdin," dedim.

"Charlie Huxley'den gelen bu sözler büyük bir iltifat. Bitirmeler konusunda ne kadar titiz olduğunu biliyorum." Yerleşik bankette durdu. "Aman Tanrım. Minderleri koymuşsun. Ne kadar güzel görünüyor!"

"Harika," dedim, ama ona bakıyordum. Bankete değil. Onu zaten yeterince görmüştüm.

O, zamanını odayı gezerek, aile odasındaki gömme dolapları hayranlıkla inceleyerek geçirdi. Aplikleri ve aydınlatma armatürlerini inceledi. Misafir odasının duvarlarındaki lambri ve o odaya seçtiği perde panelleriyle bir araya gelmiş halinden çok heyecanlandı. Çamaşır odasında durdu ve oraya taşınan aydınlatma armatürünü ve onun için yaptığım ve adaçayı yeşili boyadığım özel dolapları görünce çığlık attı. Banyodaki lambriyi ne kadar sevdiğini hatırlattı, çünkü bulduğu vintage lavaboya mükemmel uyuyordu ve biz de lavaboya bir lavabo eklemiştik.

Evi kolaylıkla bir dergide yer alabilirdi. Detaylı, şık ve çok özgündü.

Tasarımın her santimetresine kalbini koymuştu ve bu belliydi.

Tüm değişikliklerden rahatsız olan pislik bendim, ama sonunda her şeyde haklı olduğu ortaya çıktı.

"Tamam, son olarak yatak odamı görecekiz." Göz kırptı, bu da beni güldürdü.

Kollarımı ona doladım ve kapıya doğru yürürken onu göğsüme yasladım.

"Aç şunu."

Kapıyı itti ve güldü. "Bu da ne böyle?"

"Balon perisi seni mahalleye hoş geldin demek için gelmiş olmalı."

"Charlie," dedi, kollarımdan kurtulup birkaç balonu tekmeledi ve biraz daha güldü. "Burada en az üç yüz balon olmalı."

"İki yüz doksan sekiz," dedim kuru bir şekilde. "İki tanesi yolda patladı."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Sabaha kadar bu lanet şeyleri şişirmek için saat üç'e kadar uyumadım. Sen de yatmadan önce bana müstehcen mesajlar attın, ben de bu işlerle uğraşırken cinsel tatminsizlik çekmek zorunda kaldım. Parmaklarındaki yaralar konusunda şaka yapmıyormuşsun. Bu kadar çok balonu bağlamak çok zahmetli bir iş." Ellerimi uzatarak ona kabarcıkları gösterdim. "Bu lanet balonlardan daha az acı veren özel duvar sistemleri yaptım."

Parmaklarını ellerimin üzerinde gezdirerek beni her şekilde rahatlattı. "Balonlar şaka değil. O peri'nin cildi kalın olmalı, değil mi?"

"Onları senden ve Harper'dan saklamak zorunda kaldım, bu yüzden gece yarısı kamyonete yükledim."

"Kötü bir mavi toplar vakası ile." Yüzünde aptalca bir gülümseme vardı.

"Yaşayacağım. Seni böyle gülümserken görmek buna değer. Senin için de

"Sen sürprizlerle dolusun, Charles." Diye iç geçirdi. "Ve bence bu mavi testis durumunu düzeltmel

"Sen sürprizlerle dolusun, Charles." Diye iç geçirdi. "Ve bence bu mavi toplar durumunu düzeltmeliyiz."

Ben cevap veremedim, birkaç yüz yeşil ve şeftali rengi balonun ortasında dizlerinin üzerine çöktü.

"Hiçbir şeyi düzeltmene gerek yok." Onu dizlerinin üzerine çökmüş görünce sesim zaten sertleşmişti. "Ben iyiyim."

Ama o, benim kadar çok istediği gibi, ateşli bakışlarla bana bakarken, kemerimi çözüyor ve kot pantolonumun fermuarını açıyordu.

Saniyeler içinde külotumu indirdi ve zaten taş gibi sertleşmiş olan sikim serbest kaldı.

"Siktir," diye homurdandım, o dilini ucunda gezdirip eliyle tabanını kavrayarak birkaç kez okşarken.

Bana son bir kez baktıktan sonra dudaklarını etrafıma doladı ve beni içine aldı.

Her santimetresi muhteşemdi.

Beni daha derine alırken dudakları penisimin üzerinde yukarı aşağı kayıyordu. Siktir. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ucumuz boğazının arkasına çarptığında dili etrafında dönüyordu.

Her hareketinde inleyip inlerken ellerim saçlarına dolandı.

Daha sert.

Daha hızlı.

Kalçalarım ağzına doğru ittiğinde gözlerim kapandı ve o da her itişime karşılık verdi.

Bir saniye daha dayanamayacağımı hissedince saçlarını çektim.

Oradaydım.

Orada, lanet olasıca orada.

"Violet," diye uyardım, ama o devam etti.

Boğazımdan bir ses çıktı, sınırimi aştım ve hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldım.

Ve o orada kaldı. Son

damlasına kadar aldı.

Nefesim hızlı ve zorluydu, nefesim yavaşlayana kadar saçlarını yüzünden çekip attım.

O geri çekildi ve benim sikim onun dudaklarından ayrılırken bir patlama sesi çıktı. Elinin tersiyle ağzını sildi ve bana gülümsedi, yemin ederim daha seksi bir şey görmemiştim.

"Bu harikaydı," dedim, sesim boğuktu.

"Mavi toplar gitti mi?"

"Çözümü buldun, bebeğim." Gülümsedim ve onu ayağa kaldırdım.

"Bütün bunları yaptığın için teşekkürler," dedi, ben de kendimi toparlayıp

kot pantolonumu iliklediğimde.

Onu itfaiyeci tarzında omzuma attım ve onu hazırlıksız yakaladım. Onu yatağa attım ve üstüne çöktüm. "Ben karşılığını vermeden bunu yapamazsın."

"Sen benim evimi yeniden inşa ettin ve beni geri taşıydın. Bence biz eşit sayılırız, Charles," diye mırıldandı.

"Yakınından bile geçmez. Bu eteği kaldır. Hemen," diye emrettim ve ayaklarından botlarını çıkarıp yere attım. Eteği yukarı çekmişti, ben de eğilip tek hamlede dantel parçayı yırttım.

O nefesini tuttu. "Az önce külotumu yırttın mı?"

"Tabii ki yırttım." Ona gülümsedim. "Senin dudakların arasında benim sikimi defalarca alıp vermeyi izledim. Ben yüzümü bu bacakların arasına gömüp sen dudaklarımın üzerinde boşalana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Az konuşan bir adam için, doğru sözleri söylüyorsun."

"Külotu değiştireceğim. Bacaklarını aç bana, bebeğim."

O da dediğimi yaptı, göğsü inip kalkıyordu. Ben çoktan tekrar çelik gibi sertleşmişim. Onu her santimini yalamadan önce bir uçtan diğer uca yaladım. O benim altımda kıvranırken ben yalayıp emiyordum.

"Charlie, Charlie," diye nefes nefese saçımı çekiştirirken.

Neye ihtiyacı olduğunu çok iyi bildiğimden dilimi içeri soktum. Öfkeyle bana karşı direndi.

Uylukları beni sıkıca kavradı.

Ağzından bir inilti çıktı ve vücudu titredi.

Ve ben onun bana verdiği her damlayı yalarken, o da sınırın ötesine geçti.

Yeterince doyamıyordum.

Başımı kaldırıp ona gülümsedim, yanına tırmandım ve onu göğsüme çektim.

"Sen gerçekten sarılmayı seven birisin, değil mi?"

"Bunu sık sık yapamıyorum, çünkü sen benim yatağında hiç uyumuyorsun," dedim, çünkü ona sataşmayı seviyordum. Ama gerçekte, daha fazlasını istiyordum

daha fazlasını istiyordum.

Dirseklerine dayanarak bana baktı. "Yatağında olmamı istiyor musun, Charlie Huxley?"

"Evet."

"Harper okuldayken mi?" diye sordu.

"Hayır. Harper'a çıkmaya başladığımızı söyleme zamanı geldi bence." Saçlarını kulağının arkasına ittim.

"Neden?"

"Çünkü sana deli gibi aşığım. Ve bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Bu benim için normal bir şey değil. Ama sırf korktuğum için iyi bir şeyden kaçmayacağım. Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Belki ben de sana deli oluyorum," dedi gülümseyerek.

"O zaman onunla konuşalım, böylece gizlice görüşmek zorunda kalmayız.

Benim de flört etmem yasak değil, biliyorsun. Ben yetişkin bir adamım."

O güldü. "Benden sıkılırsan, Harper'ı bırakmayacağım."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum. "Senden bıkmayacağım, Violet. Bu benim tarzım değil. Bunu istiyorum. Uzun zamandır bunu istememiştim. Ama şimdi istiyorum. Ve senin buna güvenmeni istiyorum. Bana güvenmeni. Hislerine güvenmeni."

Gözleri duygu dolu bir şekilde ıslanmıştı. Elini kalbine koydu. "Çok fazla şey hissediyorum ve bu beni korkutuyor."

"Biliyorum. Ama söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Bir şeye güvenmelisin, Firefly. Herkes seni incitmeyecek." Daha önce hiç bir kadınla böyle konuşmamıştım, ama daha önce hiç böyle bir kadınla bağ kurmamıştım.

İtiraf etmek istediğimizden daha fazla birbirimize

benziyorduk. İkimiz de çok temkinliydik.

Ama kendimi ondan korumak istemedim.

Bana, hissedebileceğimi bilmediğim şeyler hissettirdi.

"Bana zarar vermek istemediğini biliyorum, Charlie," diye fısıldadı.

"Ben de sana ya da Harper'a zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"O zaman kaçma. Bizi incitecek tek şey bu. Burada kal."

Bana baktı. "Tamam. Burada kalacağım."

"Öyleyse, bunu yapıyoruz." Onu tekrar göğsüme doğru çektim.

"Sadece otuz beş avize değişikliği ve dört yüz balon gerekti,

ve sonunda kalmayı kabul etti."

Vücutu kahkahalarla titredi.

"Çok komiksin," dedi.

"Pissy ve Velveeta ile görüşmenin nasıl gittiğini anlat," dedim. Başını kaldırdı. "Vay canına. Sen kesinlikle Violet'in tarafındasın."

"Kesinlikle, kadın."

Göğsüme geri uzandı ve bana telefon görüşmesini anlattı. Aile tatili planlandığında Missy'nin New York'taki otel odası hakkında yaptığı yorumdan bahsetti, ama diğer kardeşlerinin masrafları karşılanırken kendisinin masraflarını kendisinin ödemesi bekleniyordu. Ona davranışlarından çok rahatsız oldum.

Ona bunu yaptıkları için onlardan nefret ettim.

Stoik ve cesur genç Violet'i, kalkanı onu koruyacakmış gibi davranırken hayal edebiliyordum, ama o gece muhtemelen eve gidip yalnız başına ağladığını biliyordum.

Onun adına öfkelen dim.

"Ona her şeyin nasıl gittiğini hatırlatmak iyi geldi," dedi Violet.

"Sen genelde kendini tutan biri değilsin. Ailenin neyi farklı?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Sanırım çocukken, kendimi uyumsuz hissediyordum ve bunun muhtemelen benim yaptığım bir şeyden kaynaklandığını düşünüyordum. Bilmiyorum. Babamın beni reddettiğini, bende bir sorun olduğu için düşündüm." Diye iç geçirdi. "Ama şimdi büyüdüğüm için bunun benimle bir ilgisi olmadığını anlıyorum. O gittiğinde ben daha bebektim. Ve doğduğum için kesinlikle özür dilemeyeceğim."

"Kesinlikle. Sanırım üvey annen, onun senden önce bir ailesi olduğu için kızgın. Ama ben, başka biriyle tanıştım diye Harper'a sırtımı dönmeyi hayal bile edemiyorum. Beni kızımdan uzaklaştıracak hiçbir şey yok," dedim.

O da başını salladı. "Evet. Senin bir baba olarak davranışlarını görmek gerçekten gözlerimi açtı. O bu durumda kurban değil. O benim için bir adım atmayan zayıf bir adam. Buna saygı duymuyorum. Ve berbat bir şeyin yürümesi için çaba sarf etmeme gerek yok. Ne için mücadele ediyorum ki? Beni kabul edebilirler ya da terk edebilirler. Hayatta kalmak için babamın sevgisine ihtiyacım yok. Onsuz uzun süre hayatta kaldım."

hayatta kalmak için babamın sevgisine ihtiyacım yok. Onsuz uzun süre hayatta kaldım."

"İnan bana, kaybeden o."

"Zor olan kısım, sevdiğim kardeşlerimin olması. Onların babam ve Missy ile farklı bir ilişkileri var, bu da işleri biraz daha karmaşık hale getiriyor."

"Anlıyorum. Ama neye tahammül edeceğin konusunda sınırlar koyabilirsin," dedim.

gölümsedi. " inanamıyorum bu şeyleri konuşuyoruz. Özellikle orgazmdan sonra.

Gülerek, "Bunu benimle paylaştığına sevindim" dedim.

"Çok fazla, Charles. Ama artık onlar hakkında konuşmayacağız, çünkü bugün mutlu bir gün. Özellikle de bu muhteşem sürprizden sonra." Derin bir nefes aldı. "O yüzden ya şimdi beni doyurursun ya da kalkıp seni bir aygır gibi sürerim."

"İkisini de yapabilir miyim?" diye sordum.

"İyi cevap." Üzerime çıkarken güldü.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve ona nasıl hissettiğimi söylemek için dilimin ucundaydı.

Violet Beaumont'a aşığım.

Ama henüz ona söylemenin zamanı değildi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Violet

"Bugün, siz ikiniz mekanda planlar yaparken Missy Beaumont'tan on iki telefon aldım." Blakely dudaklarını büzdü. "O gerçekten zor bir kadın, Vi."

Ben güldüm. "Oh, inan bana. Bu sözümü destekleyen yıllarca süren terapim var."

"O çok sabırsız. Otel rezervasyonunu dört kez kontrol edip etmediğini sordu. Kontrol ettiğini söyledim. Ne sorunu var?" diye homurdandı, ki bu nadir bir durumdu çünkü Blakely asla kötü bir ruh hali içinde olmazdı. Ama Missy'nin ne kadar zor birisi olabileceğini benden daha iyi kimse bilmiyordu.

"Bu onun karakterinde var," dedim, sesim hafif ve etkilenmemiş gibiydi. İçimde bir şey değişmişti ve aileme farklı tepki veriyordum.

Telefon çaldı ve Blakely inledi. Montana cevap vermeyi teklif etti, ama ben tezgahın üzerinden uzanıp telefonu aldım.

"The Blushing Bride. Ben Violet, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Missy. Sonunda işe gelmeye karar verdiğinize sevindim. Cep telefonunuzu da birkaç kez aradım. Kızım birkaç gün sonra evlenecek ve sizin yanıt vermenizi istiyorum."

Masaya yaslandım. "Sabah yediden beri işteyim. Kız kardeşimin düğününü planlamaya çalışıyorum, bu yüzden mekanı belirlemek için müteahhitlerle çalışırken telefonum kapalı. Ne istiyorsun, Missy?"

"Otelin onaylandığını bilmem gerekiyor," diye tısladı.

"Son görüşmemizde otelin onaylandığını söylemiştim. Blakely de bugün her aradığınızda otelin onaylandığını söyledi. Burada işleri hazırlamakla meşgulüz. Ben düğün organizatörü değilim, seyahat acentesi değilim. Otel kendiniz arayın ve lütfen saçma sorularla ofisi aramayı bırakın. Yapacak çok işimiz var

" dedim, tırnaklarıma bakarak düğünden önce manikür yaptırmam gerektiğini fark ettim.

"Bu işleri senin hallettiğini sanıyordum?"

"Sen aileden olduğun için bunu senin için yapma nezaketini gösterdim. Ama normalde seyahat düzenlemeleriyle ilgilenmiyoruz ve müşterilerimize her şeyin halledildiğini söyledikten sonra bizi rahatsız etmelerine izin vermiyoruz. Yani bu gel-gitler artık sona eriyor. Velveteen ve ben her gün iletişim halindeyiz. Cevaplanmamış bir sorunuz yoksa, bana e-posta gönderin, mümkün olduğunda size geri döneceğim." Montana ve Blakely bana şaşkın şaşkın bakarken, ben Skittles'a uzandım.

"Peki. Otel kendim arayacağım."

"Harika. Eminim çok sevinirler. İyi günler." Telefonu kapattım.

Kahretsin. Bu çok iyi geldi.

"Yani, senin bu yönüne alışkınım, ama ailenin yanında değil. Artık zamanı gelmişti." Montana kollarını boynuma doladı. "Seninle gurur duyuyorum, Vi."

Ben de kendimle gurur duyuyordum.

"Teşekkürler. Eğer tekrar ararsa, sesli mesajıma yönlendireceğini söyle." Birkaç Skittles daha aldım. "Tamam, bu düğün için hazırlık yapmak için yapacak çok işimiz var. Çiçekçinin hazırladığı örnekleri görmek için oraya gidiyorum, sonra da Ralph'ın seçtiği DJ ile Zoom toplantım var."

"DJ Daddy O mu?" diye sordu Blakely. "Onun kardeşlik kulübünden, değil mi?"

"Evet. Örnekler istedim ama paylaşacak hiçbir şeyi yoktu," dedim. "Bunun onun ilk düğünü olduğunu hissediyorum. Ralph ve Velveteen'e endişelerimi ilettim ama onlar plana sadık kalmak istiyorlar."

"Burada çok fazla tehlike işareti var," diye inledi Montana. "Masalar ve masa örtülerinin teslimatını takip edeceğim ve pastanın hazır olduğundan emin olmak için pastaneye uğrayacağım."

"Ben catering ekibini arayıp kontrol edeceğim," dedi Blakely. "Ve saç ve makyaj ekibiyle de teyit edeceğim."

"Lanet olsun. Biz iyiyiz. İyi yağlanmış bir makine gibiyiz." Göz kırptım, çantamı aldım ve kapıdan çıktım.

Clifford caddenin karşısındaki çimlerde uzanmış, güneşin ışınlarını üzerine alıyordu ve ben gülümsedim. Burasının evim gibi hissettireceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi çimlerde uzanan dev bir geyik bile bana normal geliyordu.

Burayı çok sevdim.

Blushing, Alaska, evim gibi geliyordu.

Blushing Blooms'a doğru yola çıktım.

"Violet, seni gördüğüme çok sevindim. Az önce Missy ile konuştum. O senin annen mi?" diye sordu Charlotte ve sesindeki tereddütten emin olabiliyordum.

"Hayır. Babamla evli." Boğazımı temizledim. "Neden seni arıyor?"

"Çiçek aranjmanlarının rengini değiştirmek istediklerini söyledi." Sesi titriyordu ve paniklediği belliydi. "Stokta istediği renkler yok. Büyük gün çok yaklaştı. Ekibimi hazırladım, cuma öğleden sonra bunları hazırlayıp cumartesi sabahı ilk iş olarak sana teslim edecekler."

İnledim. Missy her zaman başımın belası olmuştu, ama kızının düğünü de eklenince, dayanılmaz hale gelmişti. "Hiçbir şeyi değiştirmiyoruz. Buraya gelmekten açıkça endişeleniyor, çünkü bütün gün ofisimizi arıyor."

"Normalde ona sizin aracılığıyla halletmesi gerektiğini söyledim, ama o bir aile üyesi olduğu için nasıl davranacağımı bilemedim."

Hayatıma hoş geldin.

"Şu anda planladığımız şeylerden memnunuz," dedim ve o da beni arkadaki buzdolabına götürerek yeni gelen tüm çiçekleri gösterdi.

"Dediğim gibi, her şey hazır ve kullanıma hazır." Omuz silkti.

Beyaz ortanca ve şeftali rengi ranunculus, tüm yeşilliklerle karışarak çok güzel olacaktı. İkinci aranjman, şeftali rengi güller ve beyaz gardenyalar ile aynı yeşilliklerden oluşuyordu ve birbirlerini mükemmel şekilde tamamlayacaktı.

"Bu çok güzel olacak. Ama merak ediyorum, aranjmanı neyle değiştirmek istedi?" diye sordum.

"Kırmızı güller ve mor laleler."

"Ama düğünün renkleri şeftali ve adaçayı yeşili."

"Evet. Bu yüzden biraz şaşırdım," dedi, bu da beni güldürdü.

İç geçirdim. "Tamam. Ondan başka bir arama gelirse, beni aramasını söyleyin. Karışıklık için üzgünüm."

"Bu işi yapan bir azizsin, biliyor musun? Dünyadaki tüm gelin canavarlarıyla nasıl başa çıktığını bilmiyorum," dedi Charlotte gülerek. "Ve bu durumda gelin canavarının annesi en kötüsü olabilir."

Gülerek cevap verdim. "Haksız değilsin. Bu iş bizi kesinlikle tetikte tutuyor. Ama ben de seviyorum."

"Geçen hafta sonu lokantadan çıkarken seni, Charlie'yi ve Harper'ı gördüm. O adamın gülümsediğini görmek güzeldi. Ona yaptığın şeyi yapmaya devam et." Göz kırptı.

Normalde onu düzeltirdim. Bir şey olmadığını inkar ederdim. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söyledim.

Ama bunu yapmadım.

Göğsüm gururla şişti ve gülümsedim. "Sanırım son zamanlarda ikimiz de çok gülümsüyoruz."

Bu doğrudu.

Artık olayları fazla düşünmüyordum.

Sadece yaşıyordum ve bu gerçekten çok güzeldi.

El sallayarak veda ettim ve ofise geri dönerken telefonuma baktım ve DJ Daddy O ile buluşmam için hala bir saatim olduğunu gördüm. Charlie'yi görmek için otele uğramaya karar verdim. Sık sık böyle yapardık, sadece merhaba demek için uğrardık.

"Selam Will," dedim içeri girip Will'in boyadığı geniş girişi incelerken. "Artık günlerini burada geçireceksin."

"Evet. Senin evini tercih ederdim. Orası çok daha sessizdi ve kimse bize buraya ikramlar getirmiyor," dedi.

Ben güldüm. "Sana hala ikramlar getirebilirim."

"Ev nasıl? Kunduzdan iz var mı?" diye sordu.

"Ev mükemmel. Çok beğendim. Her ayrıntı onu benim evim gibi hissettiriyor. Ve Chompers adlı dağ sıçanı birkaç kez Nest kameramda etrafta dolaşırken yakalandı, ama sen o terası o kadar iyi güçlendirdin ki, gidecek hiçbir yeri kalmadı," dedim, sert davranarak, ama gerçekte onun evini kaybetmesine üzülüyordum. Beni kızdırsa bile. Bu yüzden onun için ağaçların yanına meyve, sebze ve küçük bir su kabı koyuyordum.

Will resim yapmayı bırakıp bana sıırttı. "Gerçekten mi? Charlie bana o piçi beslediğini söyledi."

"Charles tam bir hain!" Ellerimi havaya kaldırdım.

Will başını sallayarak histerik bir şekilde gülüyordu. "Hey, haberi getiren kişiyi suçlama."

"Peki. Kaynağa gideceğim. Nerede o?"

"Bilmiyorum. En son gördüğümde ofise doğru gidiyordu," dedi.

Yer yavaş yavaş şekilleniyordu ve bu büyük bir projeydi. Köşeyi dönüp resepsiyonun olduğu yere geldim, tüm yer hala inşaat halindeydi. Resepsiyonun arkasında bir ofis vardı, bunu biliyordum çünkü Charlie geçen hafta ona öğle yemeğini götürdüğümde beni oraya çekmişti ve dolapta gündüz vakti hızlı bir seks yapmıştık.

Boyamaya hazırlanıyorlardı, bu yüzden ofise bakan pencere kağıtla kaplanmıştı. Sesler duydum ve bunlardan birinin kadın sesi olduğunu fark edince donakaldım.

Durup, kapının aralığından bakmak için başımı yeterince uzattım.

Kapı neden neredeyse kapalıydı?

Sırtları bana dönüktü ve birbirlerine yakın oturuyorlardı. Kadın başını hafifçe çevirdi ve profilini gördüm. Uzun siyah saçları ve Charlie'ye bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Ve lanet olsun, Charlie de dönüp ona gülümsedi. "Bu konuda gerçekten iyi hissediyorum, Charlie." Elini onun omzuna koydu omzuna koydu ve kalbim sıkıştı.

Sonra aralarındaki masanın üzerinde duran çiçekleri gördüm.

Büyük bir pembe gül buketi.

Tanrım. Bana deli gibi aşıkmiş gibi davranırken, gün ışığında bu kadına kur mu yapıyordu?

"Ben de öyle. Geldiğin için çok mutluyum, böylece bu sorunu çözebildik. Artık ilerleyebiliriz."

Charlie ve benim erkeğimin etrafında bayılan seksi esmer kadını siktir et.

Bunu beklemeliydim.

Öfkeyle döndüm ve solumdaki merdivene çarptım. Yüksek bir gıcırta sesi çıktı ama umursamadım. Zaten hareket halindeydim.

Neden buraya gelmişim ki?

"Hey, Firefly." Charlie'nin sesi arkamdan geldi ve ona dönmek için hızla döndüm.

"Hey, Firefly mi?" diye bağırdım. "Hayır. Hayır, Charles!" Ve tekrar hareket etmeye başladım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ama tabii ki zarif bir çıkış yapamadım. Koruyucu örtüye takılıp düştüm, kolum aşırı tepki verdi ve tezgahdan bir kutu boyayı düşürdüm.

Kapak açıldığında beyaz sıvının akıp gittiğini gördüm.

Ama durmadım.

Will, yanından koşarak geçerken bana iyi olup olmadığımı sorarak bağıırıyordu ama ben kapıya doğru koştum.

Ofisime yeterince hızlı dönemediğim için neredeyse caddede koştum. Kendimi iyi hissetmiyordum.

Kalbim deli gibi atıyordu. Boğazımda bir yumru vardı.

Hiç kimse önünde ağlamamıştım.

Charlie'nin önünde kendimi kaybettim.

Charlie, deli gibi aşık olduğum adam.

Charlie, bana çok iyi davranan adam.

Ama hayatım boyunca beni önemsemesi gereken insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmıştım.

Hiçbir zaman hissetmediğim güvensizlik bir anda zihnimi kapladı.

Beni terk edecek. Başka birini buldu. Daha iyi birini.

Charlie Huxley beni incitme gücüne sahipti ve bu tek başına yeterince korkutucuydu.

Kapıyı açtım ve Blakely telefonda konuşuyordu. Beni gördüğünde gözlerinin büyüdüğünü fark ettim.

Endişesini görebiliyordum, ama başımı salladım ve koridordan hızla geçerek ofisime girdim ve kapıyı çarptım.

Ağlamayacağım.

Bir erkek için ağlamayacağım.

Kesinlikle hayır.

İlk gözyaşı damladı ve alt dudağım titredi.

Ofisimin kapısı açıldı ve Charlie Huxley orada duruyordu. O lanet olası pembe gülleri elinde tutuyordu.

Ne yaptı, ondan mı aldı?

"Çık dışarı!" diye bağırdım.

O sıırttı. "Kıskandın mı, Firefly?"

"Bana öyle demeyi kes. Ona ne diyorsun? Uğur böceği mi? Seksi pantolon mu?" O çiçekleri masama koyup sanki her şey çok komikmiş gibi bana gülümserken, ben burnumu çektim.

Buketi aldım ve kafasına fırlattım.

Tabii ki yakaladı, çünkü adamın el-göz koordinasyonu olağanüstü iyiydi.

"Bu kadar iyi bir ruh halinde olmasaydım, bu kadar saçma davranmana çok kızardım," dedi ve çiçekleri masama geri koydu.

"Sinirlenir miydin? Beni kapısı kapalı, rahat bir dolapta bir adama çiçek verip birbirimize yapışmış halde görmüyor musun!" diye bağırdım.

"Orası bir dolap değil, ofis ve kapı da kapalı değildi. Ama biraz mahremiyete ihtiyacımız vardı, bu yüzden kapıyı aralık bıraktım." Dudakları hafifçe seğıirdi, sonra köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

Bunu gerçekten komik mi buluyordu?

"Eminim öyledir. Ona taktığın takma adı duymak için sabırsızlanıyorum." Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım.

"Ona 'Logan' diyorum, çünkü adı bu. Logan Hawkins, Harper'ın velayet davasında bana yardım eden avukat."

Nefesim kesildi. "Logan Hawkins bir kadın mı?"

Neden sesim şimdi daha çok ciyıklama gibi geliyordu?

"Evet. Ve benim iyi bir arkadaşım olan Jonas Hawkins ile evli," dedi.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Her zamanki gibi aşırı tepki vermiştim.

"Oh. Şey, çok hoş birine benziyor. Bu çiçekler benim için mi?" Çiçeklerin yarısı dökülmüş olsa da buketi aldım, ama farkında değilmiş gibi davranarak burnuma götürdüm ve boş yere paniğe kapıldığımı gizlemeye çalıştım.

"Neden oradan öfkeyle çıktın? Ne yaptığımı sandın?"

"Senin bir ilişkin olduğunu sandım." İç geçirdim ve ezilmiş çiçekleri masanın üzerine koydum. "Hayır. Mantıken, senin tarzın olmadığını biliyordum. Oradan fırlayıp çıkarken bile."

"İlişkimizi neredeyse hiç kabul etmeyenin sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bu ilişkiyi kamuoyuna açıklamak isteyen benim. İlişkimizi daha ileriye götürmek isteyen benim. Yine de beni aldattığımı mı düşünüyorsun? Lanet olsun Violet. Ne istediğine bir karar ver," diye tısladı.

Nefesimi bıraktım. "İnsanlara çıkıyoruz dediğim için. Aslında bununla gurur duyuyorum. Sadece aşırı tepki verdim."

Anlayışlı bir bakış arayarak gözlerine baktım.

Ve Charlie Huxley söz konusu olduğunda her zamanki gibi, anladığını gördüm. Adam beni anlıyordu.

YİRMİ ALTI.

Charlie

Bu kadın beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu.

Ama bu beni ona daha da çekiyordu.

Çünkü onu anlıyordum. Onun tutkusunu anlıyordum. Korkusunu. Kendini koruma ihtiyacını.

Ve lanet olsun, bir durumu yanlış yorumladığını ne kadar çabuk fark edip uyum sağlayabildiğini seviyordum.

"Neden aşırı tepki verdiğini söyle bana." Masasının etrafından dolaşıp önüne eğildim ve ellerine uzandım.

Gözlerimi kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı. "Seni orada onunla gördüm ve çok korktum. Onu istediğini sandım. İyi bir şeyin kötüye gideceğini düşünmeye o kadar alışmışım ki."

"Peki, senin ısrar ettiğin gibi ciddi bir ilişkimiz yoksa bunun ne önemi var? Neden bu kadar heyecanlandın? Çoğu zaman bana tahammül edemiyorsun, değil mi?" diye ısrar ettim.

Bu saçmalık sona ermeli. Ben tamamen bu işin içindeydim. Onun da tamamen bu işin içinde olduğunu biliyordum.

Son birkaç gün harikaydı. Harper bizim çıktığımızı biliyordu. Ama Violet hala çekiniyordu.

"Sana tahammül edebilirim, Charles." Gözleri yaşardı. "Sana tahammül etmekten daha fazlasını yapabilirim."

"Öyle mi? Çünkü ben çekinmeyi bıraktım. Başka kimseyi istemiyorum. Seni ve sadece seni istiyorum. Az önce olay çıkarmış ve bir galon boyayı devirmiş olsan bile. Hala seni istiyorum."

O başını salladı ve yavaşça nefesini bıraktı. "Charlie."

"Evet?" Onun ciddi olması beni güldürdü, çünkü bu onun karakterine uymuyordu.

"Seni seviyorum, Charlie Huxley. Ve bunu daha önce hiçbir erkeğe söylemedim. Ama seni seviyorum." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Gerçekten seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Firefly. Uzun zamandır seviyorum." Başparmağımın ucuyla gözyaşlarını sildim.

"O zaman neden ilk sen söylemedin?" Ellerini gömleğime geçirdi.

"Çünkü kaçacağını düşündüm."

"Neden böyle düşünesin ki?" diye alaycı bir şekilde gülerek sordu.

"Seni Logan'la gördüm ve en kötüsünü düşündüm. Sonra göğsüme keskin bir acı saplandı. Seni kaybettiğimden korktum. Seni daha yeni bulmuştum, biliyorsun değil mi?"

Onu sandalyesinden kaldırıp oturdum, sonra kucağıma çektim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni uzun zamandır bekledim, Violet Delphinium Beaumont."

"Montana'ya sana ikinci adımı söylediği için işkence edeceğim," dedim gülerek.

"Ehliyetine baktım. Oldukça uzun bir isim." "Sen de öyle," dedi gülümseyerek.

"Ne pis bir çiçek."

"Senin sevdiğin pis küçük bir çiçek."

"Seviyorum. Ve bu kelimeleri hafife almıyorum. Benim için bir anlamı var," dedim.

"Hashtag 'seni seviyorum, ciddiğim.'" Gülümsedi.

Sözleri kalbimin tam ortasına saplandı. Onun ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim sözler. İnanmadığını ısrarla söylediği sözler. Ve şimdi burada, kendini ortaya koyuyordu.

Benim için.

Benimle.

"Artık resmi olarak bir hashtag'iz, Firefly," dedim ve ona daha sıkı sarıldım.

"Bekle. Logan neden oradaydı ve neden bana çiçek getirdin? Ve neden iki buket vardı?"

"Sen çok gözlemci bir kadınsın." diye gülerek cevap verdi. "Caroline bana ulaştı. Blushing'e yaptığı ziyaretten dolayı üzgündü, bu yüzden eve döndüğünde nişanlısına bundan bahsetti. Nişanlısı, Harper'ın yılda bir kez gelmesinin adil olmadığını kabul etti. Ayrıca, benim ona çocuk nafakası için dava açmamı riske atmak istemiyor, ki ben bunu asla yapmam, ama nişanlısı görünüşe göre bu konuda endişeli."

"Tabii ki endişelenirler." Violet gözlerini devirdi. "Bu insanların cesareti yok mu?"

"Her neyse, ailesi, tanımadıkları bir çocuğun üniversite masraflarını üstlenmek istemediği için olaya müdahil oldu." Kafamı salladım. "Sanki kızımı onlara bırakacakmışım gibi. Asla olmaz. Ne kadar paraları olursa olsun umurumda değil."

"Katılıyorum. Onlara gitmesine izin vermektense, çıplak dolaşır ve sahip olduğum her şeyi satarım," dedi.

"Buna katılabilirim." Kulak memesini ısırdım. "Peki ne dedi? Çözüm ne?"

"Ebeveynlik haklarından vazgeçmek istiyor. Bu yasalara uygun ve dürüst bir şekilde yapılmalı, ama tüm taraflar hemfikir olduğu için sorun yok. Logan'ı aradım, o da Caroline ve aile avukatıyla konuştu. Caroline ofisime uğrayıp bana durumu anlattı. Caroline'ın babasının yargıç bir arkadaşı var ve önümüzdeki hafta bu konuyu denetleyecek. Kısa süre sonra her şey kesinleşecek ve evrakları gönderecekler."

Violet ellerini boynuma doladı. "Bu harika. Bu anı mahvettiğim için çok üzgünüm."

"Hayır. Logan arayıp benimle konuşmak için yolda olduğunu söylediğinde, ben zaten senin ve Harps için çiçek almaya gitmiştim, bu yüzden aceleyle otele geri döndüm. Ama bu hayatımın en güzel günü olabilir." Omuzlarımı silktim ve saçlarını kulağının arkasına ittim.

"Evet. Harps'ın tek velayetini aldın. Bundan daha iyisi olamaz." Yüzünde bir gülümseme yayıldı, bu da göğsümü sızlattı.

"Kızımın tek velayetini aldım ve sen bana beni sevdiğini söyledin. Bugünü bir zafer olarak nitelendirebilirim."

"Sen de beni sevdiğini söyledin."

"Söyledim."

"Bu hafta sonu kayınvalidenle tanışana kadar bekle. O sözleri söylediğine pişman olabilirsin," dedi gülerek.

"Ben kolay kolay korkmam. Ben sabit biriyim. O yüzden buna alışsan iyi olur." Gülümsedi. "Tamam."

Arkamda kapatmadığım açık kapıdan bir vuruş geldi. "Böldüğüm için çok üzgünüm," dedi Blakely. "Ama DJ Daddy O aradı, Zoom toplantının zamanı geldi ve birazdan happy hour'a gidecek, bu yüzden toplantını bir an önce başlatması gerekiyor."

Violet inledi. "Kahretsin. Onu unutmuşum. Zoom'a girmem lazım."

Ayağa kalktım ve onu sandalyeye oturttum. "İşten sonra görüşürüz."
Ayağa kalktı ve bana atlayarak sertçe öptü. "Seni seviyorum, Charles."
Kahretsin. Bu sözler hoşuma
gitmişti. "Ben de seni
seviyorum."

"Aman Tanrım. Ne kadar romantik," dedi Blakely, kapıda durup bizi
izlerken.

Kapıya doğru yürüdüm ve ona göz kırptım. "Hashtag 'bayılmalar'."
Blakely güldü ve ben işime geri dönerken yüzünü yelpazeledi.

"Yani Caroline artık doğum günlerime gelmeyecek mi?" diye sordu
Harper, ağzı makarna dolu halde. Yüzündeki rahatlamayı
görebiliyordum ve annesinin doğru olanı seçtiği için minnettardım.

Ebeveyn olarak yarı yolda kalamazsınız.

Bu ya hep ya hiç işiydi ve annesi hiçbir zaman tam olarak bu işe kendini
adamamıştı.

Ama bana gelip baba olma seçeneği sunduğu için ona her zaman
minnettar olacağım.

"Doğru. Evlenecek ve kendi hayatını kuracak. Çünkü burada kendi
başımıza iyi bir hayatımız var," dedim.

Violet, kızım çatalıyla makarnasını çevirirken ona gülümsüyordu.

"Violet evine geri dönmüş olsa da, onu her gün görebildiğim için
mutluyum," dedi kızım.

"Bugün babanıza bir şey söyledim. Ama aslında bunu önce sana
söylediğimi bilmiyor," dedi Violet.

"Ona ne söyledin?"

"Onu sevdiğimi söyledim. Ama önce sana sevdiğimi söyledim." Kız
arkadaşım kıkırdadı.

"Ama bana seni sevdiğini söylediğinde, babamı sevdiğini biliyordum. O
da o zaman seni seviyordu." Harper sandalyesinden kalkıp

Violet'in kucağına tırmandı. "Sen sadece en iyi arkadaşım değilsin, Vi. Sen benim ailemsin. Biz gerçek bir aileyiz."

Bunu doğru yapmak için çok endişelenmişim. Harper'ı bu işe dahil ederken dikkatli olmak konusunda.

Ama Violet arka bahçemize taşındığı andan itibaren o da bu sürece dahil olmuştu.

Kahvaltılardan, uzun sohbetlerden ve balon kemerlerinden.

O ve ben duygularımızı anlayacak kadar akıllı olmadan önce, o bu ailenin bir parçasıydı.

Kızımın kimseden korunmaya ihtiyacı yoktu.

İnsanların en iyi yanlarını görürdü.

Sevgiye açıktı.

Sadece dönüp yanımdaki sandalyede birbirlerine sarılan iki kızımı izledim.

Mutlu olmak böyle bir şeydi.

İhtiyacım olan her şey bu mutfakta vardı.

Ve onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Violet

Sabah, yağmur bulutlarının gökyüzünü kapladığı gri bir gün olarak başlamıştı.

Pissy Missy'nin Blushing, Alaska'ya kasvet ve karamsarlığı beraberinde getirdiğine emindim.

Ama son iki gün, Paris, Huntington ve Brenton burada olduğu için katlanılabilir geçmişti. Charlie ve Harper ile tanışmışlardı ve dün gece Charlie küçük kızını eve götürüp yatırmadan önce hepimiz geç saatlere kadar oturup sohbet etmiştik.

Missy'nin onların benimle kalmasına izin vermesine gerçekten şaşırmıştım. Onlar yetişkin olsalar da, Missy her zaman yaptıkları her şeyi kontrol etmeye çalışan aşırı koruyucu bir anne olmuştu. Kardeşlerim misafir odasında kaldı ve Paris benimle yattı.

Babamı da burayı görmesi için davet etmiştim, ama karısı karşılaştığı herkese emirler yağdırırken ona eşlik etmek zorunda hissettiği için reddetti.

İlk evimi görmekle ilgilenmediğinde içimi bir hüznün kapladı. Kendi başıma satın aldığım evi. İstedğim her şeyi yapabilmek için yenilediğim evi.

Ama bu duygu geldiği gibi çabucak geçti.

İnsanların size kim olduklarını gösterdiklerini fark ettim. Ben sadece babama inanmamayı seçmiştim.

O büyük bir pislik olabilir, ama tutarlı bir pislik.

Artık ne yapacağını merak etmeme gerek yoktu, çünkü cevabı zaten biliyordum.

Bunu bana defalarca göstermişti.

Ve tıpkı Harper'ın annesinin ona yabancı olması gibi, babam da bana her zaman yabancı olmuştu.

Tabii ki kardeşlerim bu yer hakkında çok heyecanlanmıştı ve geçen geceki prova yemeğinde bu konu hakkında durmadan konuşmalarını dinlemek benim için sorun değildi.

Babam beni tebrik etti ve her zamanki gibi, benim yanımda olduğuunda her zaman yaptığı gibi bana aynı eski suçlu bakışı attı.

Ama bu onun yüküydü, benim değil.

Ve artık işleri düzeltmeye çalışmam gerekmediğine göre, her şey çok daha kolaydı.

Kardeşlerim Blushing şehir merkezini keşfetmeye gittikten sonra buraya geri dönüp hazırlanırken, ben bütün gün mekanın içindeydim.

Blushing Inn, ihtiyaçlarımıza göre tasarladığımız büyüleyici bir düğün mekanıydı. Açık hava alanı inanılmazdı, su manzarası ve üç yüz kişiye kadar düğünleri ağırlayabilecek geniş bir alana sahipti.

Gelin ve düğün konuklarının saç ve makyajlarını yaptırabilecekleri bir alanın yanı sıra, damat ve sağdıçlarının giyinip törenin başlamasını beklerken kokteyl içebilecekleri çok havalı bir oda da vardı.

Velveteen beni düğün törenine davet etmemişti, bu da beni şaşırtmadı. Sonuçta ben düğün organizatörüydüüm, bu yüzden her şeyin sorunsuz geçmesi için meşgul olacaktım. Ama gerçek şu ki, biz yakın değildik, bu yüzden bunu beklemiyordum.

Paris bu duruma çok kızmıştı, en azından teklifte bulunması gerektiğini düşünüyordu ve eğer düğün planlamasıyla çok meşgul olursam, reddedebilirdim.

Ama bugün tam da olmak istediğim yerdeydim.

Kaosu denetlemekle meşguldüm.

Çünkü Velveteen ve annesiyle birlikte odada durmuştum ve gerginlik o kadar yoğundu ki, oradan bir an önce çıkmak istedim.

"Beni de yanına al," diye yalvardı Paris, gülerek beni koridora kadar takip etti.

"Geri dön ve işini yap." Kapıyı işaret ettim, gülümsememi saklamaya çalışmadım.

"Of. Görevinin bitmesini ve benimle kokteyl içmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Resepsiyonda mesain bitince geleceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Charlie ve Harper da burada olacaklar, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Buraya gelecekler." Missy kapıyı açıp Paris'e geri dönmesi için homurdandığında ona bir öpücük gönderdim.

Diğer nedimler pembe kadife kanepelerde sessizce oturmuş şampanyalarını yudumluyorlardı.

O oda iyi bir düğün havası vermiyordu, ama orada olanları kontrol edemiyordum.

Köşeyi döndüğümde Montana'nın babası Daniel'ı mutfakta ekibiyle birlikte her şeyi hazırlarken buldum. O, kasabanın en iyi aşçısıydı ve düğünlerimizin çoğunda yemekleri o hazırlıyordu.

"Kokusu çok güzel," dedim ve devasa mutfak adasındaki tepsilerden bir havuç çubuğu aldım.

"Evet. Çok lezzetli olacak." Öne eğildi ve sesini alçaltarak bir sonraki cümleyi söyledi. "Dostum, senin üvey annen iş botumu onun çorbasına batırmak istememe neden oluyor."

Yüksek sesle güldüm. Daniel Kingsley iyi bir adamdı. Nazik bir adamdı.

"Lütfen botlarını çıkarma." Bir havuç daha almadan önce göz kırptım. Montana kulaklığımdan 911'i aradığında oturma odasına doğru yürüyordum. Blakely de görüşmede vardı.

Yürürken bir elimi kulağıma götürdüm. "Buradayım. Ne oldu?"

"Uhhhh... Lütfen dışarı çık. Törenin yapılacağı yerin solundayım."

"Yağmur yağdığını söyleme," dedim. Tören için havanın iyi olması gerekiyordu. Yağmur yağarsa ve bazı değişiklikler yapmamız gerekirse diye, konukları kurduğumuz başka bir çadır alanına taşımak için yedek bir planımız vardı. Töreni çadıra taşımaya karar vermiştim, ama kız kardeşim ve annesi bu fikri reddetmişti.

Velveteen çadır altında evlenmek istemiyordu. Uzakta suyun olduğu açık yeşil alanı seviyordu. Açık havada evlenmenin daha güzel olacağına katılıyordum, ama yağmurda sıırıslıklam olmanın felaket olacağını da biliyordum.

"Yola çıkıyorum," dedi Blakely ve sanki koşuyormuş gibi ses çıkardı.

Köşeyi döndüğümde ağzım açık kaldı. Ralph'ın kardeşi Robby Parker çimlerde baygın ve çırılçıplak yatıyordu.

Montana, Blakely arkamdan koşarak gelirken, bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Oh." Gülmemek için ellerimle ağzımı kapattım. "Oh" mu? Adam kıpırdamıyor ki. Montana ellerini havaya kaldırdı.

havaya attı. "Adını bağırdım ve bu sopayla birkaç kez dürttüm."

"Öldü mü?" diye sordu Blakely, tam da Robby'nin yüksek sesle horlamaya başladığı sırada. "Bu, hala hayatta olduğunun iyi bir işareti," dedim gülerek.

"Yani, her şeyi ortaya koyuyor," dedi Montana gülerek. "Onun... aleti ortada dururken onu hareket ettiremeyiz."

"Bence bu küçük bir penis," dedi Blakely sırıtarak.

Resepsiyon çadırının yanına göz attım ve hazırlıkların yapıldığı arabada bir yığın keten peçete gördüm. Hemen oraya koştum, bir peçete aldım ve Robby'nin "küçük johnson"unun üzerine attım.

Sonra başının yanına eğildim ve kulağına bağırdım. "Robby Parker, uyan artık."

"Anne! Bana hortumu tutma," diye homurdandı, sonra bir gözünü açtı ve öfkeli bakışlarımla karşılaştı.

"Ben senin annen değilim, Robby. Ama bugün kız kardeşimin düğün günü ve sen hemen çıplak kıcını kaldırıp giyinmeye gideceksin, yoksa sana hortumu tutmaktan hiç çekinmeyeceğime yemin ederim."

Robby oturdu ve kasıklarındaki keten peçeteye baktı. Sanki bu tamamen normalmiş gibi gülümsedi. "Ralph bana senin eğlenceli kız kardeş olduğunu söylemişti."

"O sana, benim de ailenin en şiddetli üyesi olduğumu ve sana fiziksel güç kullanmaktan çekinmeyeceğimi söylemeliydi. Kıpırda biraz dostum. Misafirler bir saat içinde gelecek." Her birimize bakarak, ayağa kalkarken garip bir şekilde göz kırptı. Görölmesi gereken her şeyi görmüş olsak da, hepimiz ona sırtımızı döndük.

ama doğru olanın bu olduğunu düşündük.

Yavaşça döndüğümüzde, uzun boylu, çilli Robby'nin beyaz kıcında çok büyük bir dövmeyle ana eve doğru yürüdüğünü gördük.

"Bu gece dolunay var," diye fısıldadı Blakely. "Kıcına ne yazmış bu adam?"

Dudaklarımdan yüksek bir kahkaha kaçtı. "Huntington, Robby'nin Ralph'ın bekarlığa veda partisinde dövme yaptırdığını söyledi."

"Ne yazıyor?"

"Sparkle," dedim kuru bir sesle, onların bana bakmasını bekleyerek. "Striptizcinin adı buydu ve bizim Robby o gece Sparkle Moonlight'a sıırıslıklam aşık oldu."

"Hayırrrrr," dediler ikisi de aynı anda.

"İlk görüşte aşk olduğunu söyledi. Ve o da onlarla birlikte otele geldi ve geceyi Robby ile geçirdi."

"Gerçekten mi? Şimdi çıkıyorlar mı?" diye sordu Blakely.

"Hayır. Kız birkaç adamı soydu. Kredi kartlarını, birkaç saati çaldı, hatta Ralph'ın cep telefonunu alıp, bekarlığa veda partisinden çektiği fotoğraflarla onlara şantaj yapmaya çalıştı."

Dün gece kardeşlerimden tüm hikayeyi dinlemiştim. "Bu çok vahşi," dedi Montana.

"Ralph'ın cep telefonundaki konumunu kapatmadığı için onu yakaladılar, böylece Ralph onu bulabildi."

"Onu nerede buldular?" diye sordu Blakely.

"Çalıştığı striptiz kulübünde. O aptallar bunu ilk önce denemeyi akıllarına bile getirmediler." Gözlerimi devirdim. "Robby'nin cüzdanındaki parayla bagel ve Starbucks'ta harcadığı para ve Robby'nin onuru dışında her şeyi geri aldılar."

Yine kahkahalar.

"Tamam. Bir kriz atlattık. Hadi düğün için hazırlanalım," dedi Montana, uzaktan gök gürültüsü duyulurken.

"Töreni gerçekten çadır alanına taşımayacak mı?" diye sordu Blakely, başını sallayarak. "Yağmur geliyor."

"Hayır. Onu ikna etmeye çalıştım ama çok inatçı. Bir kez daha deneyeceğim, ikna edebilirsem seni ararım. Sadece tüm sandalyeleri çadır alanına taşımamız gerekecek."

"Anladık," dediler hep birlikte ve hepimiz kendi işlerimize gittik. Görev çağırıyordu.

Düğünden önceki son saat her zaman zorluklarla doluydu.

Ama bu düğün, en olaylı düğün olarak tarihe geçecekti.

Konuklar gelmeye başladı. Velveteen sandalyeleri içeri taşımayı reddettiği için, konuklar dışarıdaki yerlerine yönlendirildi. Sandalyelerin üzerinde kara bir bulut asılı olduğu gerçeği umurunda değildi; düğünü dışarıda yapmaya kararlıydı.

"Bunu açık havada yapamayız, Vi," dedi Montana kulaklığıma. "Dinle, denedim. Bugün onun günü. Sandalyelerin çadırın içine taşınmasını reddetti. Şansını deneyeceğini söyledi." Gelinin süitinde durup düğün partisini sıraya sokmak için durdum, Montana ise damadın arkadaşlarını almaya gitti. "Oyun zamanı, bayanlar," dedim.

Paris bana, işlerin sarpa sarmaya başladığını anlatan bir bakış attı.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

"Violet, sana ihtiyacım var!" Missy banyodan bağırdı. "Helen anneanne ishal olmuş."

Helen, Missy'nin annesiydi ve Şeytan'ın çocuğunu doğurmak için fazla tatlı bir kadındı. Onunla birkaç tatil geçirmiştım ve bana karşı her zaman nazikti.

"Sıraya girin ve hazır olun," dedim, Velveteen ve nedimelerini kapıya yönlendirirken, ben de aceleyle tuvalete gittim.

Tatlı büyükanne Helen, sanki bundan zevk alıyormuş gibi tuvalette oturmuş gülümsüyordu, bu da beni güldürdü.

"Bu sana komik mi geliyor?" diye Missy bana tısladı.

"Yani, senin dengesiz görünmen dışında her şey yolunda görünüyor," dedim ve dikkatimi tuvaletteki yaşlı kadına çevirdim. "İşin bitti mi?"

"Sanırım öğle yemeğinde yediğim makarna ve peynir yüzünden oldu. Herkes kaka yapar. Kızım çok abartıyor," dedi Helen anneanne, ayağa kalkmaya çalışırken.

"Üzgünüm anne," dedi Missy, sesinde alaycı bir ton vardı. "Şimdi oturman gerekiyor ve bununla uğraşacak vaktim yok. Tuvaleti saatler önce kullanmalıydın. Tam gitme vaktinde değil."

"Saatler önce gitmem gerekmiyordu," dedi, başını sallayarak. Ona yardım etmek için koluna uzandım.

"Çekil. Onu bu şekilde kaldırmak gerekiyor." Missy beni kenara itti ve annesinin ayak bileklerini tutacakmış gibi eğildi.

O anda bir yırtılma sesi duydum.

Ardından cam kırılma sesi gibi bir çığlık duyuldu.

Missy'nin elbisesi kışından ikiye ayrılmıştı, pahalı saten kumaş mükemmel bir çizgi oluşturmuştu.

Helen büyükanne kendi başına ayağa kalkmaya çalıştı ve tezgaha tutundu. Ben onun yürüteçini tuttum ve Missy aynaya dönüp hasarı kontrol ederken onu kenara çekmeye çalıştım.

"Elbisem mahvoldu. Mahvoldu!" diye bağırdı.

"Yere yatmamalıydın. Planın neydi? Beni omzuna mı kaldıracaktın?" diye sordu Helen büyükanne.

"Onu buradan çıkarın!" diye bağırdı Missy. Ben de banyo kapısını açtım ve kulaklığımı kullanarak Blakely'den Helen anneanne, Velveteen ve nedimleri almaya gelmesini istedim.

Sonraki on dakikayı, Missy'nin elbisesini kemer çantamda sakladığım iğne ve iplikle dikerek geçirdim. O ise annesinden şikayet ediyordu. Ben cevap vermedim. Sadece işimi yaptım.

"Bu iş görür. Şalın var, bu gece onu üstüne sarabilirsin. Yakından bakmazsan fark edilmez."

"Aynaya baktığımda görebiliyorum." Omzunun üzerinden kışına bakarken kaşlarını çattı.

Ama ne kadar öfkeli bir kaltak olduğunu görebiliyor musun?

Onu görmezden geldim ve Montana'nın, gelinin annesinin (MOB) koridorda eşlik edilme zamanının geldiğini söylediğini dinledim.

"Seni çağırıyorlar, Missy." Onu kapıdan dışarı çıkardım ve o, Ralph'ın annesi Peggy Parker ile birlikte koridorda yürüyecek olan yer göstericilere doğru hızla koştu.

"Benimle yürü ve arkamda kal, Violet," dedi Missy, sesi artık daha yumuşaktı. "Belki biri yırtığı görür diye."

Ben başımı salladım. Benim görevim bunu olabildiğince sorunsuz hale getirmektir.

Montana, nedimler, Velveteen ve babamı köşedeki bir odaya almıştı.

Ona yakında orada olacağımı söyledim.

Birbirlerini zar zor selamlayan Missy ve Peggy'nin arkasından gittim.

Dışarı çıktık, yağmur bulutları o kadar koyu renkti ki, gerçekte olduğundan çok daha geç saatteymiş gibi görünüyordu.

Doğa tanrılarına, yağmurun kırk dakika daha yağmamasını için sessizce dua ettim.

Bakışlarım kalabalığa kaydı ve arkada oturan Charlie ve Harper'ı gördüm. Lacivert bir takım elbise giymişti ve yemin ederim nefesim kesildi.

Bakışlarımız buluştu.

Ve o anda her şey altüst oldu.

"Kolumu bırak," diye Missy, yanındaki kadına homurdandı. Kadın, düşmemek için aniden Missy'ye yapışmıştı.

"Arı soktu beni."

Arı. Beni. Soktu.

Lanet olası bir arı, yağmuru yenip, kasvetli bulutların altında MOG'u sokmuştu.

Onun boğazını tuttuğunu ve düşmeye başladığını izledim.

Düşmesini engellemek için kollarını tuttum ve onunla birlikte yere yığıldım.

"O arılara alerjisi var!" diye bağırdı Ralph.

Tabii ki arılara alerjisi var.

Ve güneş ışığı hiç yokken ne tür bir arı dışarıda dolaşır ki?

"EpiPen taşıyor mu?" diye bağırdım, kadın nefes almakta zorlanırken sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak.

"Evet." Robby histerik bir şekilde koştu ve kısa süre sonra annesinin yanına, yere oturdu.

Kadın öksürüyor ve boğazını tutuyordu.

"Çantası yoksa, onu alt tarafında tutar," dedi Robby.

O gerçekten "alt takım" mı dedi?

Önemli değildi. Kadın iyi değildi. Hızlı düşünmem gerekiyordu.

Birine 911'i aramasını söyledim ve elimi elbisesinin içine soktum ve tahmin ettiğim gibi, külotlu çorabına bir EpiPen sıkıştırmıştı.

Bu benim ilk deneyimim ya da ilk alerjik reaksiyonum değildi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kalemi bacağına batırdım ve hepimiz onun etrafında toplandık. Bekledik.

Eli boynundan düştü ve bana bakarak, boğuk bir sesle "Teşekkür ederim" dedi.

"Tabii ki."

Düğün berbat bir şov olabilir, ama ben bir kadının hayatını kurtarmıştım. Montana bir tarafımda dururken, Charlie arkama geçti. "911'i aradım. Şu anda geliyorlar," dedi.

Velveteen, Peggy Parker'ı kontrol etmek için koşarak geldi. Peggy artık oturuyordu, ama elbisesi hala uyluklarının etrafında toplanmıştı.

"Ralph düğün şarkısı çalınmadan önce seni elbisenle gördü," diye bağırdı Missy. "Evlilik artık mahvoldu."

Ben iç geçirdim ve her şeyin yolunda olduğunu kız kardeşime temin ediyordum ki, sağlık görevlileri bize doğru koşarak geldiler.

Ve o anda doğa tanrıları bize orta parmaklarını göstermeye karar verdi ve bulutlar cehennemden gelen yağmur fırtınasını serbest bıraktı.

Evliliğin mahvolup mahvolmadığından emin değildim, ama düğün kesinlikle dibe vurmuştu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

Önümdeki manzaraya benzer bir şey hiç görmemiştim.

Violet, arı sokmasına alerjik reaksiyon gösteren damadın annesinin yanında diz çökmüştü.

En son ne zaman arı gördüğümü hatırlamıyordum, ama bu karanlık, bulutlu öğleden sonra bir arı içeri girmiş ve kadın yere düşmüştü.

Ve sonra, tüm sağanak yağışlar törenin üzerine yağmaya başladı.

Yağmur şiddetli ve hızlı yağıyordu.

İnsanlar çılgınca koşarak çadıra sığındılar. Ama ben Violet'in yanında kaldım, Harper bir kolunu bacağıma doladı, diğer koluyla Violet'in elini tuttu.

Sanki uçümüz kırılmazmışız gibi. Son zamanlarda böyle hissediyordum.

Thomas, birlikte büyüdüğüm bir sağlık görevlisi, sedyeyi götürürken yağmur üzerimize yağıyordu. Blakely, düğünü devam ettirmekte ısrar eden damadın annesiyle birlikte ambulansa binmeyi kabul etmişti.

Onlar uzaklaştıktan sonra, Violet bana dönüp baktı ve başını salladı. Saçları sırılsıklamdı, elbisesi vücuduna yapışmış, yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

"O kadının hayatını kurtardın, Firefly," dedim.

O gülmeye başladı ve bir kez başladı mı, duramadı.

Ve tabii ki bu, Violet'i ayağa kaldırırken Harper'ı da histerik bir şekilde güldürdü, çünkü ikisini de çadırın içine alıp yağmurdan kurtarmam gerektiğini biliyordum.

"İyi misin?" diye sordum ve ona sarılmadan önce Harper'ı kaldırıp kalçama oturtum.

"Töreni çadırın içine taşımak istemedi. Yağmur yağacağını bilmesine rağmen yine de bunu yapmadı." Başını salladı, tekrar geriye doğru eğdi ve yağmurun güzel yüzüne düşmesine izin verdi. "Sonra damadın annesi anafilaktik şoka girdi. Bunu uydurmuş olamam."

"Kendi gözlerimle görmeseydim, muhtemelen inanmazdım. Hadi ikinizi de çadırın içine alalım, olur mu?"

"Yarışalım," dedi Violet ve çadıra doğru koşmaya başladı. Harper, onu kovaladığımızda kahkahalara boğuldu.

Montana, hizmet için tuttukları birkaç garsonla birlikte oradaydı ve konukların kurulanabilmesi için havlu dağıttılar. Bu kadar çok havluyu nereden bulduğunu bilmiyordum, ama bu kadınlar düğün düzenlerken sürprizlerle doluydu.

Violet, Velveteen ve Ralph ile her iki ailenin de yanına gitmeden önce kısa bir süre sohbet ettiler. Ralph'ın babası hastaneye gidip karısını kontrol etmek istediği için düğünün hemen yapılmasına karar verildi. Sandalyeleri yerinden kaldırmak için zaman harcamak istemediler; sadece hızlıca yeminlerini edip resmiyete dökmek istediler.

Herkes kapalı alanda duruyordu, yağmur ağır kanvasın üzerine yağıyordu ve onlar benim şimdiye kadar duyduğum en hızlı evlilik yeminlerini ediyorlardı. Düğün adabı konusunda pek uzman sayılmazdım, ama bu alışılmadık derecede hızlı görünüyordu.

Bu benim tarzım bir düğündü.

Violet ve Montana, konukları resepsiyonun düzenlendiği mülkün diğer tarafına taşırken yağmurun kısa süreliğine dinmesinden çok mutlu oldular.

İçeri girdiğimizde Harper nefesini tuttu, çünkü yukarıda birkaç kristal avize asılıydı ve her yöne baktığınızda çiçekler ve mumlarla süslenmiş beyaz masa örtüleri ile kaplı masalar vardı.

Tören gelinin istediği gibi olmamış olabilir, ama bu oda sanki bir dergide görünecek gibi görünüyordu.

"Baba, bir gün evlendiğimde, böyle parlak ışıklar olabilir mi?" diye sordu Harper. "Oh, ve tüm çiçekler. Ama ben pembe çiçekler istiyorum. Açık pembe. Ve koyu pembe."

"Pinkalicious düğünü mü istiyorsun?" diye takıldım. "Ve evet, ne istersen alabilirsin, Harps."

Violet, yağmurdan ıslanan saçlarını ve makyajını düzeltmek için kız kardeşine yardım etmek üzere içeri girmişti, çünkü yakında büyük girişlerini yapacaklardı.

Benji'nin barın başında olduğu yere doğru yürüdük. Harper'a, küçük bir kızın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla kirazla dolu bir kola hazırladı, bu da onu gülümsetti. Bana bir bira açtı ve uzattı.

"Bir tören için çok fazla drama oldu, değil mi?" diye gülerек dedi.

"Evet. Ama Violet'in bana söylediğine göre, bu normal bir durum."

O da başını salladı. "Anlıyorum. Umarım resepsiyon dramasız geçer."

"Evet, bu çok iyi olur. Birazdan seni kontrol etmeye geleceğim. Biz masamızı bulmaya gidiyoruz." Parmak eklemlerimle ahşap bar tezgahına vurdum ve kızımı isim etiketlerimizin olduğu yere götürdüm.

Aile masasına oturtulduğumuzu görünce şaşırdım, ama Huntington ve Brenton da oradaydı ve onlar havalı tiplerdi, bu yüzden mutlu oldum.

"Sanırım sizinle birlikte oturacağız," dedim, bakışlarım yanlarında oturan babalarına kaydı. Onunla henüz tanışmamıştım, ama Velveteen'i çadırdaki geçici koridorda yürüdüğü için kim olduğunu anlamıştım.

"Evet. Neyse ki Velveteen bizi düğün konuklarının yanına oturtmadı," dedi Huntington ve babası ona bir bakış attı.

Yerlerimize otururken güldüm.

Babası elini uzattı. "Ben William Beaumont. Sen Violet'in erkek arkadaşı mısın?"

Harper, Violet'in kardeşlerinin oturduğu yere gitti ve onlar bir deste kart çıkardılar ve ona sihirbazlık numarasını görmek isteyip istemediğini sordular.

"Evet. Ben Charlie Huxley. Bu da kızım Harper." Elini sıktım. Onunla tanıştığıma memnun olduğumu söylemek dilimin ucundaydı, ama bu adama yalan söylemeyecektim.

Sevdiğim kadına çok kötü davranmıştı ve ben bunu kabul edemezdim.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu bana, sanki o ve Violet sıradan tanıdıklarmış gibi.

"Onu sevmek için yeterince uzun bir süre, ki bu nefes almak kadar kolaydı," dedim, sesim sert çıkmıştı.

Bu adam ayrıntıları hak etmiyordu.

Violet onunla daha fazlasını paylaşmak isterse, bu ondan gelirdi.

Adam, onun yeni evini görmek için birkaç dakikasını bile ayırmamıştı.

Bana göre bu adam bencil bir piçti ve ben yeni bir arkadaş aramıyordum.

O başını salladı. "Annesiyle tanıştın mı? O kadın tam bir baş belası."

Bu adamın cesareti yok mu yok.

"Sanırım bir tipin var," dedim ve bu sözleri kendi başına analiz etmesi için onu yalnız bıraktım.

Karısı öfkeyle yanımıza gelirken bana sorgulayan bir bakış attı. Bana, Harper'a ve sonra kocasına baktı. "Bu Violet'in randevusu mu?"

"Evet. Onun erkek arkadaşı ve kızı."

"Peki," dedi, bana dönerek. "Kız arkadaşın sorunsuz bir düğün sözü vermişti, ama bu hiç de öyle olmadı. Arı sokmaları ve yağmur vardı. Kimse bu düğünü sorunsuz olarak nitelendiremez herhalde."

Gözlerimi kısarak baktım. "Yağmuru kontrol edebilen bir düğün organizatörü tanımıyorum. Belki de törenin çadırın içine alınması konusunda onun tavsiyesine daha önce kulak verseydi, sağanak yağmurun yol açtığı büyük kaosu önleyebilirdiniz. Arı sokması konusunda ise, umarım yeni damadınızın annesinin hayatını kurtardığı için kızınıza teşekkür etmişsinizdir. Bu kadar hızlı tepki verdiği için övgüye değer."

Missy, sanki kimse ona karşı çıkmaya alışkın değilmiş gibi gözlerini genişletti.

Kocasını salladı. "EpiPen'i tereddüt etmeden uyguladığı için etkileyiciydi."

"Evet, Vi çok cesur biridir." Huntington kolundan bir kart çıkardı ve Harper nefesini tutarken masaya vurdu.

"O her zaman işini yapan biri olmuştur," dedi Brenton. "Annem ve babam gittikten sonra benim üniversite yurduna geldiğini ve odamı kampüsün en havalı odasına dönüştürdüğünü hatırlıyor musun?" dedi Huntington, anne babasına bakarak.

Missy'nin omuzları gerildi ve bana baktı. Ben de başımı salladım. "Benim kızıma benziyor."

DJ, konuşması gevelediği için birkaç kokteyl içmiş gibi görünüyordu, hoparlör sisteminden bir duyuru yaparken o boğazını temizledi.

"DJ Daddy O geldi, millet!" diye bağırdı ve ben de neyse ki sihirbazlık numarasına odaklanmış olan kızıma baktım. "Düğün partisini tanıtmaya hazırlanıyoruz ve size şunu söyleyeyim, salonda çok seksi kızlar var."

"Az önce ne dedi?" Missy kocasına şaşkın şaşkın baktı. "Bu adamın buraya gelmesine kim izin verdi? Violet mi seçti? Buralı olmalı, değil mi?"

"O, damadının eski üniversite arkadaşı," dedim, Violet'in babası bilmediğini söylemeden önce, çünkü bu onun her zamanki tepkisi gibi görünüyordu. Omuz silkip, hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. "Violet onaylamadı, ama nihayetinde karar yeni evlilere ait."

Violet, onunla Zoom görüşmesi yaptıktan sonra, bu ahmağın mikrofonu eline almasından duyduğu endişeleri paylaşmıştı.

"Oh," dedi Missy ve adam düğün partisini duyurmaya başladığında çenesini kaldırdı.

Müzik çalmaya başladı ve herkesten ayağa kalkmasını istedi. Harper yanıma geldi, ben de onu kucağıma alıp görebilmesi için kalçama oturttum.

Violet ve Montana kenarda durup, isimleri anons edildiğinde her çiftin dans pistine çıkmasını izlediler.

"Baba, müzik çok yüksek," diye Harper kulağıma bağırdı.

Ben gülümsedim. "Evet. Sanırım parti başladı."

Missy kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kocaman bir kaş çatmış haliyle duruyordu.

"Hepinize güzel bir sürprizimiz var," diye bağırdı DJ Drinks a Lot. "Bakın, partiye yetişen kim var. Mama Parker *geri* döndü!"

"O olaydan sonra odasına gitmesi gerekirdi," diye Missy, masamızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu.

Ama oğulları, izleyen diğer insanlar gibi ellerini havaya kaldırıp zıplıyorlardı.

Damadın annesi ve babası dans edip tezahürat yaparak çadıra girdi ve kalabalık çılgına döndü.

Belki de işler yoluna giriyordu, çünkü herkes artık iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Kurumuşlardı ve şimdi kokteyl yudumlarırken gülümsüyorlardı.

Violet yüzünde rahatlama ifadesiyle bana baktı, ben de ona göz kırptım ve bira şişemi kaldırarak ona kadeh kaldırdım.

Kızım bir rock yıldızıydı.

DJ herkese büyük an için ellerini havaya kaldırmalarını söylediğinde gülümsedi. Kızım ellerini havaya kaldırdı ve Huntington ile Brenton ona high-five yaptılar.

"Akşamın yıldızlarının zamanı geldi. Ralph 'Mad Dog' Parker ve gelini, Smooth as Velveteen Parker!" diye bağırdı.

Ralph, elinde iki şişe şampanya ile gelininin yanından fırlayarak neredeyse onu yere düşürüyordu. Smokin ceketini çıkarmış, gömleğinin düğmeleri karnının ortasına kadar açılmıştı ve sanki bahar tatilindeki bir üniversite öğrencisi gibi başını sallıyordu.

Velveteen, Ralph dans pistine eğilip iki şişeyi de ahşaba vururken, sanki bu harika bir fikirmiş gibi, onun yanına yaklaşırken oldukça sinirli görünüyordu.

Ne yazık ki, şişeler kırıldı ve sıvı yere döküldü.

Velveteen kaydı ve düşerken çığlık attı. Birkaç nedimesi ona yardım etmek için koştu ve hepsi onunla birlikte yere düştü.

Ralph hiç tereddüt etmedi, elinde iki kırık şişe parçasıyla zıplamaya devam etti. Kalabalık,

tezahürat ve dans etmeyi bıraktı.

Violet ve Montana harekete geçmişti. Violet'in DJ'e bağırdığını gördüm ve ses seviyesi düşürüldü.

Missy kızına doğru koştu, sonra dönüp kocasına gelip ona yardım etmesini bağırdı.

Violet, Velveteen'i ayağa kaldırdı, ellerini peçeteyle sardı ve onu çadırdan dışarı çıkardı.

Montana diğer iki kadına da ayağa kalkmaları için yardım etti ve onları da dışarı çıkardı.

Harper, Huntington ve Brenton'ın sihirbazlık numaralarını tekrar izlemek için geri dönmüştü ve bu sefer bir kart seçip destenin ortasına koydu.

Garsonlar çoktan zemini temizlemeye başlamışlardı ve Ralph ile ahmak kardeşi hiç vakit kaybetmeden bara gidip, ellerindeki shot bardaklarıyla yüksek sesle tezahürat yapmaya başlamışlardı.

Missy, William ve Paris masaya geri döndüler ve Violet'in kız kardeşi yanıma oturdu, sesini alçaltarak konuştu. "Ne felaket, değil mi?"

"Orada ne oldu? Bir sürü kırık cam gördüm," diye sordum.

"Velveteen elini ve baldırını kesti. Kocasını bu gece kontrolden çıkırdı," dedi, başını sallayarak ve gülümseyerek. "Ama her zamanki gibi, Violet günü kurtardı. Kesik giysisine bulaşmasın diye sardı ve tamamen histerik hale gelmeden onu oradan çıkardı."

"Acı çektiği için mi ağlıyor?"

"Sanırım utanıyor. Bilmiyorum," dedi Paris şarabını yudumlarken. "Belki de hayatının geri kalanını çocuk gibi bir adamla geçirmek zorunda olduğunu fark etti."

"Violet, Ralph'ın o şişeleri resepsiyona taşımasına izin vermemeliydi." Missy omzunun üzerinden bize bakarak, konuşmamızı dinlediğini belli etti.

"Biliyor musun anne?" Paris, Missy kızına dönüp bakarken dedi. "Her şey için Violet'i suçlamaktan yorulmadın mı? Çünkü ben bunu duymaktan yorulmum. Bu düğünün kurtarılmasının tek sebebi o. Ralph'ın annesi hayatta olduğu için şanslı

ve bu tamamen Vi sayesinde. Velveteen, törenin çadırda yapılmasını rica ettiğinde Violet'i dinlemedi. Sen de öyle. Öyleyse, kızının özel gününde ona destek olan birini suçlamayı bırak. Hepimiz, babanın seninle tanışmadan önce başka bir kadından çocuğu olduğu için onu sevmediğini biliyoruz, ama hadi ama, yeter artık. Aslında bu çok korkunç."

Masa sessizdi ve William koltuğunda kıpırdanıyordu. Ne zayıf bir adam.

"Katılıyorum. Vi en iyisi," dedi Huntington.

"Evet, anne. Hepimiz bunu konuşuyoruz. Ona davranışın oldukça korkunç," diye Brenton da katıldı ve sonra annesinin öfkesinden korkmuş gibi hızla masaya bakmaya başladı.

"Bu tavır da ne böyle? Şimdi de kardeşlerinin beynini yıkadın. William, çocuklarına bir şey söyle." Kocasına sert bir bakış attı.

"Bence annen de Velveteen'in benim ilk çocuğum olmasını isterdi." Omuz silkti. "Ondan önce bir hayatım olması onun için zor."

Missy ona şaşkın şaşkın baktı. "Bu doğru değil."

Herkes ona bakakaldı. Ben de dahil.

Oyun bitti, Pissy Missy.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Violet

"İyi misin?" Velveteen'in ellerini temizledikten ve avuç içlerine şeffaf bandajlar yapıştırdıktan sonra ona sordum, böylece bu gece çekilecek fotoğraflarda görünmeyeceklerdi.

Montana, nedimleri resepsiyona geri götürmüştü, ama Velveteen'in ellerinde birkaç kesik ve kayıp düştüğü sol bacağına iki kesik vardı.

O pislik Ralph'a haddini bildirecektim. O başını salladı.

"Üzgünüm."

"Hey, bu senin hatan değildi," dedim, ayağa kalkarak bandaj kutusunu sandalyenin yanındaki masaya koydum.

"Sana her zaman bu kadar kötü davrandığım için özür dilerim." Omuz silkti. "New York'taki otel odasından bahsederken, olanları bilmiyordum, Vi. Annem bize senin bizimle aynı odada kalmak istemediğini söylemişti."

"Dinle, bu senin suçun değil ve bugün senin düğün günün. Annenin beni neden sevmediğini derinlemesine tartışmamıza gerek yok."

Kıkırdadım. "Lütfen, kocam beni kontrol etmeye bile gelmedi. Ben hiç aceleyle geri dönmek için. Bu gece üniversite yıllarını yaşıyor ve evlenme teklif ettiğinde kiminle evlendiğimi biliyordum. Sadece ikimiz baş başa olduğumuzda iyi biridir. Parti başladığında ise durum değişir." Gülümsedi ve bandaj kutusunun yanındaki masanın üzerinde duran tekila şişesini işaret etti. "Bir yudum alabilir miyim?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kız kardeşim her zaman biraz gergindi ve bu onun karakterine uymuyordu. Ona şişeyi uzattım ve o da bana vermeden önce uzun bir yudum aldı.

Kafamı salladım. "Düğünü yönetmem gerekiyor. İster inan ister inanma, bu benim için önemli bir düğün. Kız kardeşimin özel günü."

O bir nefes daha çekerken, ben de yanındaki sandalyeye oturdum. "Annem sana bu kadar acımasız davranırken neden gelmeye devam ettin?"

"Çünkü kardeşlerimi tanımak istedim. Ailem çok kalabalık değil. Annem de pek kolay bir insan değil," diye gülerek cevap verdim. "Sanırım sadece bir yere ait olmak istedim."

"Kahretsin. Sana çok kötü davrandım." Şişeden bir yudum daha aldı ve bu konuşmayı gerçekten yaptığımıza inanamıyordum.

Düğün gününde.

"Biz çocuktuk Velveteen. Çok küçük yaşta birbirimize düşman edildik." Omuz silktilim.

Gerçek şu ki, o bana karşı kıskırtılmıştı.

Ben her zaman tek başıma uçuyordum.

"Buraya ait olduğunu hissetmeni istiyorum." Elimi tuttu.

"Biliyor musun, sonunda uyum sağladım. Yani, buraya, Blushing'e uyum sağladım. Charlie ve Harper'a uyum sağladım. Montana ve Blakely'ye uyum sağladım. Burası benim evim. Hayatımın çoğunu asla işe yaramayacak bir şeyi zorlamaya çalışarak geçirdim. Artık bunu yapmak zorunda değilim. Sonunda evimi bulduğumda çabalamak zorunda kalmadım. Benim insanları buldum," dedim ve tek bir gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Bu gözyaşı üzüntüden akmiyordu.

Bu gözyaşı, mutlu olduğum için akıyordu.

"Annem ve babam bazen çok pislik olabiliyorlar. Bizi birleştirebilirlerdi." Öğrenerek başını salladı. "Senin bu kadar havalı olmana hep kızmışımdır. Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyormuşsun gibi, ben ise çok umursuyordum."

Ben güldüm. "Umursadım. Sadece bunu saklamakta daha iyiyim." "Belki bizim için henüz çok geç değildir," dedi. "Daha çılgın şeyler de oldu."

O güldü. "Evet, benim aptal kocamın dans pistinde iki şişe şampanyayı kırıp, düğünümüze çılgın bir DJ getirmesini gibi mi?"

"Yani, sen mihraba yürürken kayınvaliden de anafilaktik şoka girmişti."

"O da vardı, ardından sağanak yağmur yağdı," dedi kapı aralanıp Paris başını içeri soktuğunda.

"Oh. Burada ne oluyor?" Odaya girdi ve şişeyi alıp uzun bir yudum aldı.

"Sadece kardeşçe bir bağ kurma," dedi Velveteen.

"Nihayet." Gülümsedi. "Herkes yemek yemek istiyor ama annem gelini beklemeleri konusunda ısrarcı. Ralph sarhoş oluyor, ona yemek yedirsen iyi olur."

Velveteen başını salladı. "Tamam. Akşam yemeğinden sonra dans pistinde kız kardeşler dansı yapalım mı?"

"Kesinlikle," dedim ve evden çıkıp çadıra geri döndük.

İkisi içeri girdi ve ben de onlarla masada buluşacağımı söyledim, ama önce Montana ve Blakely ile konuşmam gerekiyordu.

"Bu, şimdiye kadar düzenlediğimiz en çılgın düğün olacak," dedi Montana, çadırın girişinde toplanmışken sesini alçaltarak.

"Eh, ambulansla seksi bir sağlık görevlisiyle yolculuk yaptım ve o da numaramı istedi. Yani bu, şimdiye kadarki en sevdiğim düğün oldu." Blakely kıkırdadı.

"Çok şey oldu. Bunu kendi başınıza halledebileceğinizden emin misiniz? Sizi yüzüstü bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum, ama Charles ve Harps'ı ailemle yalnız bırakmak istemiyorum." Odanın diğer tarafına baktım ve Charlie'nin Paris'in az önce söylediği şeye gülüyordu. Harper şimdi kardeşlerimin arasında oturuyordu ve çok rahat görünüyorlardı.

"O masada garip görünen tek kişiler üvey annen ve baban. Onlar başından beri oraya ait değillermiş gibi görünüyorlar," dedi Montana.

"Missy, ambulansa binmemi engellemeye cesaret etti," diye öfkeleni Blakely. "Bana geride kalıp hava durumunu kontrol etmem gerektiğini söyledi. O kadın tamamen çıldırmış."

"Evet. Yağmur için beni azarladı, sanki bulutların sonunda yağmaya başlaması benim suçummuş gibi." Montana güldü.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Dedi ki, 'Bu saçma yağmurla töreni mahvettiğiniz için kendinizden utanmalısınız bayanlar. '" Montana gözlerini devirdi. "Ben de 'Otur yerine, huysuz Missy' dedim. O kadın tanıdığım en büyük yağmur bulutu."

Üçümüz birlikte güldük, sonra yemekler servis edildiği için masama geçmem için ısrar ettiler.

"Sizi seviyorum çocuklar," dedim.

"Seni çok seviyoruz." Montana yanağıma öpücük kondurdu. "Git, o seksi erkeğinle akşam yemeğini ye."

"Evet. O takım elbisesiyle çok seksi görünüyor," diye ekledi Blakely gülümseyerek.

Masaya doğru yürüdüm ve Charlie'nin diğer tarafındaki sandalyeye oturdum. O sandalyemi kendine doğru çekti ve herkesin önünde beni öptü. "Seni özledim, Firefly."

Sadece onun duyabileceği kadar yaklaştım. "Ben de seni özledim."

Harper ve benim önüme filetolar kondu, Charlie ise somon yedi. Herkes yemeğin ne kadar güzel görüldüğünden bahsediyordu.

Neyse ki DJ Crazy Ass akşam yemeği için sessizleşmişti ve biz de sohbet edebildik.

Kardeşlerim Charlie'ye işiyle ilgili her şeyi soruyorlardı ve Paris, benim evimde ne kadar harika bir iş çıkardığını anlatıp duruyordu.

"Hepsi kız kardeşinin eseri. Bütün değişikliklerle bana işkence etti," dedi gülerek. "Ama sonunda, tasarım konusundaki zevki sayesinde evim dergi kapaklarına layık bir hale geldi."

"Yarın gelip görmek istiyorum," dedi babam, herkesi şaşırtarak, çünkü ben oturduğumdan beri ilk kez konuşuyordu.

"Sabah hediyeleri dağıtacağız, öğleden sonra da öğle yemeği planımız var," dedi Missy, bifteklerini keserken.

"Öğle yemeğini atlamamın bir sakıncası yok. Violet'in yeni evini görmek istiyorum. Size uygun bir zaman var mı?" diye sordu, dikkatini bana çevirerek, Missy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Öğleden sonra boşum, hepiniz gelebilirsiniz."

"Biz orada kalıyoruz ve Velveteen ile Ralph'ın tost makinesini açmasını izlemek istemiyorum, o yüzden geldiğinizde ben de orada olacağım," dedi Huntington, Harper'a göz kırparak.

"Evet anne, Ralph sabah uyanıp hediyeleri açmayacak," dedi Paris. "Vi'nin evinde uyuyacağım ve hep birlikte lokantada kahvaltı yapabiliriz. Blushing'in merkezini çok seviyorum. Çok şirin bir yer."

Missy'nin bakışları benimkilerle buluştu ve paniğini görebiliyordum.

Neden onun üzülmesine önem verdim ki? Bana karşı her zaman çok kötü davranmıştı.

"Ben de varım. Charlie ve Harper'a bu gece orada kalacağıma söz verdim, ama sabahleyin lokantada sizinle buluşuruz. Siz de bize katılabilirsiniz," dedim Missy ve babama bakarak. "Evet!" Harper yumruğunu havaya kaldırdı. "Brown Bear Diner'da en iyi krepleri var. Sonra hep birlikte Vi'nin evine gidebiliriz. Belki Chompers'ı görürüz. O, Vi'nin ağaçlarında yaşıyor."

"Bu hoşuma gider. Orada buluşuruz," dedi babam. "Sonra da senin evine gideriz."

"Chompers nedir?" diye sordu Missy, sanki yarınki planları konusunda kimseyle tartışmayacakmış gibi omuzlarını gevşeterek.

"O bir dağ sıçanı," dedi Charlie ve sonra onlara tadilat sırasında evime verdiği tüm zararları anlattı.

Gülüp konuştuk ve ilk kez kendimi bir yabancı gibi hissetmedim.

Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettim.

Akşam yemeğini bitirdik ve Harper kardeşlerimle hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Onu dans pistine çıkarmışlardı ve bize sürekli el sallıyordu. Charlie ve ben birkaç kez dans ettik, ama bir süre etrafta dolaşıp insanlarla sohbet ettik. O benim öncülüğümü takip etti ve her seferinde ona iyi olup olmadığını sorduğumda aynı şeyi söyledi.

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim, Firefly."

Pasta servis edildiğinde masaya geri döndük. Ralph, beklediğim gibi pastayı Velveteen'in yüzüne çarpmayarak beni şaşırttı. Bunun yerine, bandajlı avucunu incelediğini ve oraya bir öpücük kondurduğunu fark ettim. O adamın yaptığı en şefkatli şeydi. Sonra onu kucağına çekti ve bir parça pasta paylaştı.

Bu, belki de aralarının düzeleceğine dair umut verdi bana.

Çünkü Velveteen bana kötü davrandığında bile, ki hayatımın çoğu böyleydi, onu hala seviyordum.

Ve bu gece, ilerleme kaydettiğimizi hissettim. Bizim için uygun olan yeni bir normal bulabileceğimizi hissettim.

Ama her halükarda, ben iyi olacaktım.

Charlie yorgun Harper'ı resepsiyondan taşıdı ve Paris, Huntington ve Brenton'ı benim evime bıraktık, sonra kısa bir mesafe gidip onun evine vardık.

Tatlı Harper kamyonetin arkasında uykuya daldı, onu içeri taşıdık, pijamalarını giydirdik ve yatağına yatırdık. Onun odasından çıkarken, küçük sesi bizi çağırırdı.

"Baba, Vi," diye fısıldadı ve ikimiz de kapıda dururken arkamıza döndük.

"Evet, bebeğim," dedi Charlie, ben de yatağına geri dönüp yanına oturdum.

"Bu gece çok eğlendim," dedi.

"Ben de." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum.

"Babamı seviyorum ve seni de seviyorum. Ama en çok da bir aile gibi hissetmemizi seviyorum. Gerçek bir aile gibi," dedi ve gözlerini kapattı.

Elimi kalbimin üzerine koydum, çünkü onun sözleri beni o kadar derinden etkilemişti ki, konuşmak zordu.

Çünkü biz gerçek bir aileydik.

OTUZUNCU BÖLÜM

Charlie

Harper, Violet'e benim hiç ilgimi çekmeyen okul dedikodularını anlatırken güldüm, ama lanet olsun, bu ikisinin birbirini anlamasını çok seviyordum.

Violet çoğu gece bizim evde kalıyordu ve artık burada uyumadığında, onsuz uyumakta zorlanıyordum.

Başka bir insana bağımlı olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydım.

Violet Beaumont bir bakıma beni hayata geri döndürmüştü.

Küçük kızım için yaşıyordum ve bu asla değişmeyecekti, ama artık geleceğe farklı bir gözle bakıyordum. Hiç istemeyeceğimi düşündüğüm şeyler istiyordum.

"Davey her gün öğle yemeğinde kurabiyesinin yarısını sana veriyorsa, sana kesinlikle aşık," dedi Violet portakal suyunu alırken.

"Dur, dur, dur... O daha yedi yaşında. Davey'nin gitmesi lazım," dedim ve ikisi de güldü.

"Denise Quigley'in bir erkek arkadaşı var," dedi Harper.

"Onun için ne mutlu. Sen üniversiteye kadar kimseyle çıkmayacaksın."

"Oh, tanrım." Violet başını salladı ve eliyle gülüşünü sakladı. "İyi şanslar."

"Baba." Harper bana yedi yaşında ama otuz gibi davranıyordu. "Harps." Onun ses tonunu taklit ettim.

"Erkek arkadaş istemiyorum. Sınıfımdaki erkekler çok sinir bozucu."

"Aferin kızım. Erkekler baş belasıdır."

Violet gözlerini devirdi. "Sen de bir zamanlar erkek oldun." "Doğru. Ve ben de kötüydüm."

Daha fazla kahkaha.

Bu bizim yeni normalimizdi ve ben bunu çok seviyordum.

"Babamın çok fazla kuralı var," diye söylendi Harper.

"Erkeklerden uzak dur. Yabancılarla konuşma. Babanı dinle." Başka ne var, Harps?" diye sordum.

"Şeytan yok." Sanki ne diyeceğini bilmem gerekiyormuş gibi başını bana doğru eğdi.

Lanet olası şeytan.

Son altı aydır bu kaydıraktan bahsedildiğini duyuyordum.

"Sürekli şeytandan bahsediyorsunuz. Neden bu kadar abartıyorsunuz anlamıyorum. Alt tarafı bir kaydırak değil mi?" Violet ikimizin arasında bakarak sordu.

"Blushing'deki en havalı kaydırak. Denise Quigley'nin annesi ona kaymasına izin verdi."

Denise Quigley'den bahsedilmesinden gerçekten bıkmıştım. Annesi onun her isteğini yerine getiriyordu ve ben yedi yaşındaki bir çocuğun bir şeyin yaşına uygun olup olmadığına karar vermesine izin vermeyecektim.

"Yaş veya kilo şartı var mı?" diye sordu kız arkadaşım.

"Hayır. Kimse kontrol etmiyor," dedim. "Ama bu kaydırak çok eskidir. Çocuklar için çok dik ve çocukların bu kaydırakta çok çılgınca davrandıklarını gördüm. On yaşına geldiğinde tekrar düşüneceğim. Henüz çok küçük."

Onu güvende tutmak benim görevimdi.

"Yani sadece bir kaydırak mı?" Violet güldü.

"Büyük bir kaydırak. Büyük çocuklar için bir kaydırak." Her birine baktım.

"Sonunda iki tekerlekli bisiklete binmeme izin verdi," dedi Harper öfkeyle. "Lily beş yaşından beri iki tekerlekli bisiklete biniyor. Ve annesine şeytana binebilir mi diye soruyor."

"Bu tavrını bırak, Harps. Başkaları yapıyor diye biz de yapmayız," dedim.

"Başkaları yapıyor diye yapmak istemiyorum baba. Bence bu çok havalı ve yapabileceğimi biliyorum. Sen benden çok daha gençken yapmıştın. Bayan McAffrey bile bana öyle söyledi."

Jeanne'i bir dahaki görüşmemizde ona fikrimi söyleyeceğim.

"Senin yaşındayken beni koruyan bir ailem yoktu. Bu yüzden, evet, akıllıca olmayan şeyler yaptım. Önlenebilecekken aptalca şeyler yaparak kendimi incittim. Benim görevim seni güvende tutmak. Hikayenin sonu."

Kızım kaşlarını çattı ve Violet ikimizin arasında bakışlarını gezdirdikten sonra dikkatini kızıma çevirdi. "Hey, sana göz kulak olan bir baban olduğu için çok şanslısın. Benim bana göz kulak olan kimse yoktu."

Çocukken, ebeveynleri kendileriyle ilgilenen çocukları çok kıskanırdım." Violet elini tutup sıkı.

Harper iç geçirdi. "Biliyorum. Ama ben bebek değilim."

"Senin bebek olduğunu düşünmüyorum," dedim, ona "bebeğim" demekten kendimi alıkoyarak. "Bence sen çok güçlü ve yeteneklisin. Ve iki tekerlekli bisikletinde çok başarılısın. Hadi ama. Birbirimize asla kızgın kalmayacağımıza dair bir anlaşmamız var. Gel bana sarıl."

Belki de güvenlik konusunda bazen biraz mantıksız davranıyorum.

Kızımın yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı, ayağa kalktı ve kucağıma tırmandı. "Seni tüm seni seviyorum."

"Seni gökyüzündeki tüm kuşlardan daha çok seviyorum," dedim.

Violet ayağa kalktı ve kollarını bize doladı. "Seni tüm pembe balonlardan daha çok seviyorum."

Harper kahkahalarla güldü ve ben kızımı yere indirirken Violet'e göz kırptım.

"Tamam, seni okula erken bırakmam lazım, Harps. Otelde peyzajcıyla buluşmam gerekiyor." Ayağa kalktım ve kahvaltı tabaklarını aldım.

"Ah, bugün erken gitmek istemiyorum çünkü Lily'nin dişçi randevusu var, bu yüzden okuldan önce oynamak için orada olmayacak."

"Seni götürebilirim. Bir saat sonra işime gitmem gerekmiyor," dedi Violet. Daha önce birkaç kez benimle birlikte Harper'ı okula bırakıp almaya gitmişti. Ama bunu tek başına hiç yapmamıştı.

"Yaşasın!" Harper elini kaldırıp kız arkadaşımınla tokalaştı.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet, tabii ki. Yolumun üzerinde. Hem böylece Davey'i de gözlemleyebilirim," dedi ve ben gözlerimi devirdim.

"Kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz." Harper'ın yanağına bir öpücük kondurdum, sonra Violet'i geriye doğru eğip onu öptüm.

Anahtarlarımı ve güneş gözlüklerimi alıp kapıdan çıkarken, o da popoma bir şaplak attı.

Kamyonetime bindiğimde, dikiz aynasını ayarlarken kendi yansımamı gördüm.

Yüzümde aptalca bir gülümseme vardı.

Bu yeni normal durum bana kesinlikle uyuyordu.

"Bakın kim gelmiş? Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Myles, Benji ise yüksek sesle gülüyordu.

Moose Brew'da bir şeyler içmek için onunla buluşmuştum ve uzun zaman geçmişti, bu yüzden bana sataşacağını biliyordum.

"Hey, sen de her zaman gelmiyorsun."

"Sadece sana zorluk çıkarıyorum. Senin adına mutluyum kardeşim." Omzuma vurdu.

"Sizi ikinizi de gülünç derecede mutlu olduğunuz için siktir edin." Benji, yüzünde şeytani bir gülümsemeye önüme bir bira koydu ve bir müşteri onu çağırdığında uzaklaştı.

"Ee, nasıl gidiyor? Violet neredeyse senin evinde yaşıyor diye duydum." Viskiinden bir yudum aldı.

"Evet, sık sık geliyor. Bizim de onun evine gelmemizi istiyor ama Harper'ın eşyaları benim evimde olduğu için benim evim daha kolay. Bu yüzden Harper'ın okulu olmadığı hafta sonları onun evinde kalıyoruz."

"İşe yaradığına sevindim. O senin misafir evine ilk taşındığında ikinizin birbirinizi öldüreceğinden endişelenmiştim." O sırtıttı.

"Evet. Birkaç kez kıl payı kurtulduk. Beni zorlamayı ve bana sataşmayı seviyor, ama işe yarıyor, anlarsın ya?"

"Evet. Biliyorum. Anlıyorum," dedi. "Peki bunu resmileştirip ona taşınmasını isteyecek misin?"

"Tabii ki, bugün resmiyete dökerdim," dedim. "Ama Violet'in kendi zamanında hareket etmesi gerekiyor. Oldukça temkinli ve ihtiyatlı biri, onu korkutmak istemem."

"Bunu bilemem. Seninle farklı davranıyor. Montana da bunu fark ediyor. Sen de onunla farklı davranıyorsun. Bazen bazı şeyler doğru gelir ve bunu sorgulamayı bırakman gerekir."

"Nasıl farklıyız?" diye sordum.

"Birincisi, eskiden gülümsemeyi bilmediğini sanıyordum, ama meğer sen sadece mutsuz bir herifmişsin." Kıkırdadı. "Ve Violet senin ve Harper'ın yanında hep şapşal gibi davranıyor, ki bu onun için nadir bir şey. Bu iyi bir şey. İkiniz için de mutluyum. Onu korkutmayacaksın. O da en az senin kadar bu işin içinde."

"Bu hiç beklemediğim bir şeydi, biliyor musun? Bir ilişki kurmak isteyeceğim birini bulacağımı hiç beklemiyordum." Omuz silktim. "Yani, o ve Harper bu gece beni evden kovdular resmen. Birlikte yüz maskesi, cilt bakımı gibi saçma sapan şeyler yapıyorlar ve bu çok sevimli. Violet buraya çok yakışıyor, sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi."

Myles gülümsedi. "Senin adına sevindim dostum. İlk başta çok korkutucu geliyor ama bir kez tadını çıkarmaya başladığında hiç de korkutucu olmuyor."

"Demek düğünü iple çekiyorsun. Her şeyi o mu planlıyor?"

"Evet, bu onun isteği. Beni bilirsın, ben bugün adliyeye gidip onunla evlenip resmiyete dökmek isterdim. Ama o arkadaşlarımızın ve ailemizin de orada olmasını istiyor, ben de sorun etmiyorum. O mutlu olduğu sürece kimlerin orada olduğu umurumda değil."

"Sen tam bir kadın kölesisin." Kafamı geriye atıp güldüm.

"İnkâr etmiyorum. Ama o çocuklardan bahsediyor ve ben de bunu istediğimi biliyorum, sadece..."

"Bu konuda iyi olamayacağından mı endişeleniyorsun?" diye sordum, Myles'ın ne hissettiğini çok iyi bilerek.

"Evet. Yani, Montana gibi bir anneye sahip olmak her çocuk için büyük şans. Bunu biliyorum. Ama benim babam oldukça berbat bir adamdı ve ben kimseyi mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Dostum, baban tam bir pislik."

"Ben de pislik olabilirim."

"Sen farklı bir tür pisliksin." Devam etmeden önce, beni azarlamasını engellemek için elimi kaldırdım. "Sen baskıcı, aşırı koruyucu bir pislik olabilirsin. Bu farklı bir şey. Sen derin bir sevgi besliyorsun. Baban gibi bencil bir pislik değilsin. Harper doğduğunda ben de tüm bunlarla mücadele ettim. İlk birkaç ay boyunca her gün kendimden şüphe ettim. Ama sana şimdiye kadar öğrendiğim ve bana çok yararı olan bir sırrı söyleyeyim. O çocuğun yanında olup onu sevdiğin sürece, her şey yolunda gidecek. Tek batırabileceğin şey, yanında olmamak. Her gün yanında olup, elinden gelen en iyi şekilde onu sevdiğin sürece, her şey yolunda gidecek."

"Bunu halledebilirim. Sadece hiçbir şeyde başarısız olmayı sevmiyorum. Kazanmayı seviyorum. Rock yıldızı bir baba olmak istiyorum," dedi ve Benji ona baktığında bir bardak daha içmek için kadehini kaldırdı.

Ben güldüm. "Tabii ki rock yıldızı bir baba olmak istiyorsun. Henüz çocuğun bile yok, ama şimdiden en iyisi olmak için rekabet ediyorsun."

"Sen çok etkileyicisin, özellikle de o küçük örgülü saçlarını taktığında." Gülmemek için eliyle ağzını kapattı. "Ve o mavi parıltıydı, değil mi?"

"Aynen öyle, pislik. Sen de aynısını yapacaksın. Hatta, şimdi sana üç kız çocuğu diliyorum."

Gülmeden önce yüzünü düzeltti. "Harper gibi bir kızım olsaydı, bana ne yapmak isterse yapmasına izin verirdim. Sen standartsın, Charlie. Senin yarısı kadar baba olabilirsem, kazanmış olurum."

Benji içeceklerimizi masaya koyarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neler oluyor burada? Durum ciddi görünüyor."

"Sanırım bu melankolik piç kurusu bana iltifat etti ve ben bunu sindirmeye çalışıyorum." Sırıttım.

"Bu kasabada Charlie'nin çok iyi bir baba olduğu gerçeğine kimse itiraz etmez," dedi Myles.

"Buna katılıyorum. Ve şimdi neredeyse evli sayılır ve hayallerini yaşıyor," dedi Benji.

Gözlerimi devirdim ve sinirliymiş gibi davrandım, ama yüzümde yayılan gülümsemeyi saklayamadım.

Çünkü hayallerimi yaşıyordum. Aşırı duygusal bir herif olmuştum ve bunu inkar etmiyordum bile.

Ve kızlarıma kavuşmak için sabırsızlanıyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Violet

Charlie geç saatlere kadar çalışıyordu ve ben bugün işten erken çıkmıştım, bu yüzden Harper'ı okuldan almaktan mutluluk duyuyordum. Jeanne bana mesaj atmıştı ve hava çok güzel olduğu için kızları dondurma yemeye götürecektik.

Rosewood River İlköğretim Okulu'na vardığımda Jeanne çoktan oradaydı ve mutlu görünmüyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Kızlar hala sınıftan çantalarını alıyorlardı.

"Sorun Denise Quigley. Sınıfta birkaç çocuk bu hafta şeytana dönüştüğü için kızlara 'bebekler' diyor." Başını salladı ve aynı anda gözlerini devirdi.

"Bu kaydırak neyin nesi?" diye gülerek sordum. "Sürekli duyuyorum. Charlie, kaymak için on yaşında olmak gerektiğini söyledi. O kadar büyük mü?"

Ağzından yüksek bir kahkaha çıktı. "Hayır. Charlie ve ben anaokulundayken o lanet şeyden kaymıştık. Sadece eski ve kenarları çok yüksek değil, ama Lily'yi tutabilmek için onunla birlikte kaymayı düşünüyordum."

Denise'in annesi, oğlu sınıfın içine girip çıkarken birkaç metre uzakta duruyordu ve telefonla konuşuyordu. Bayan Wharton, ben geldiğimden beri ikinci kez onu dışarı çıkarırken mutlu görünmüyordu.

Harper ve Lily yüzlerinde somurtkan bir ifadeyle dışarı çıktılar ve Denise de onların peşinden aceleyle çıktı.

"Siz ikiniz gerçekten gidemiyor musunuz? Kaydıraktan korktuğunuza inanamıyorum," dedi ve ben ellerimi yumruk yaptım.

"Korkmuyorum, sadece babamın kuralı bu, yapamam," dedi Harper, ellerini beline koyup başını dik tutarak.

Aferin kızım.

"Annem istersem gidebileceğimi söyledi ve ben hiç korkmuyorum." Lily Denise'e sert bir bakış attı.

"Oraya gitsen bile, aşağı inemeyecek kadar bebek gibisin."

"Sen kendine bak ve kendi işine bak, olur mu?" Jeanne, Lily'nin sırt çantasını Denise'den alırken ona böyle dedi.

"Zavallı Harper gitmeyen tek kişi," dedi Denise, dilini çıkardıktan sonra gülerek. "Belki de sana 'korkak bebek Huxley' demeliyiz."

"Denise, git kardeşine yardım et. Yine kaldırımları yalıyor." Eğilip Harper'ı kucakladım. Charlie'den bu konuyu okulla konuşmasını isteyecektim. Denise açıkça Harper'a zorbalık yapıyordu ve okulun bu işe karışması gerekiyordu. "Selam Harps. Günün nasıl geçti?"

"Sorun yoktu. Lily ve Jeanne ile birlikte iblisin yanına gidip Lily'nin yenilgisini izleyip sonra dondurma yiyebilir miyiz?" Birkaç kez gözlerini kırptı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Harper pek sık üzülmezdi, bu yüzden zor bir gün geçirdiğini anladım.

"Tabii ki gidebiliriz. Hadi bu kaydırağı bir inceleyelim ve Lily'yi destekleyelim," dedim, sırt çantasını omzuma takıp elini tuttum.

Lily ve Harper bize günün tüm dramını anlatıyorlardı. Denise'in birkaç çocuğu alay ettiği ve Bianca'nın, Denise herkese Bianca'nın kaydırağın merdiveninden yukarı çıktığını ama aşağı inemeyecek kadar gergin olduğu için merdivenle geri indiğini söyledikten sonra mide ağrısıyla eve gittiği.

Denise Quigley bir zorba idi ve ben zorbalarla sorunum vardı.

Öğretmenin bu noktada durumun farkında olduğunu varsayıyorum, ancak Charlie'nin bu durumu görüşmek için randevu almasını ve nasıl bir çözüm bulacaklarını öğrenmesini ısrarla talep edecektim.

"Harper, Denise'e Bianca'yı rahat bırakmasını söyledi, bu yüzden Denise Harps'a çok kötü davrandı," dedi Lily. "Ve Denise kırmızı kart görmek zorunda kaldı, bu da kötü davrandığı için teneffüste dışarıda kalması gerektiği anlamına geliyor."

"Sana ne dedi?" diye sordum.

Harper'ın en yakın arkadaşına, sanki onu tekrar etmesini istemiyormuş gibi, çok hafifçe başını salladığını fark ettim.

"Önemli bir şey değildi. Bana bebek dedi," dedi Harper.

Köşeyi döndüğümüzde, önümdeki manzaraya gülerek baktım. Burası, çocukken kaydıgım eski bir oyun parkı kaydırağıydı. Yanlarında yüksek duvarlar ve altında yumuşak dolgu malzemesi bulunan yeni ve şık kaydıraklar gibi değildi. Kesinlikle daha önce görmediğim bir şey değildi. Parkta, eskiden takla attığım türden, yanları zincir bağlantılı ve altları siyah kauçuk olan eski salıncaklar vardı. Bir atlıkarınca ve daha iyi günler görmüş gibi görünen tahta bir tahterevalli vardı. Birkaç çocuğun kaydıraftan kaymasını izledim, biraz dikti ve yanları yeni yenilenmiş parklardaki kaydıraklara göre daha alçaktı, ama dikkatli kayarsanız hiç sorun olmazdı.

Birkaç çocuk, sanki kendilerine anlatılan efsanevi bir canavar gibi ona bakakaldı. Bir çocuk tepenin üzerinde durmuş, aşağı inmeden önce annesine fotoğrafını çekmesini söylüyordu. Yamaç kesinlikle dikti ve çocuk aşağı uçarak geldi, sonra top gibi kıvrılıp yerde yuvarlandıktan sonra durdu.

"Oh, bakın beni izlemeye kim gelmiş," dedi Denise arkamızdan yaklaşıırken. "Bunu birçok kez yaptım. Benim için çok kolay."

Bizi geçip merdivenleri tırmandı ve ben de kardeşinin tahterevalliye binmeye çalıştığını gördüm, ancak birkaç kıymık batmadan binmek imkansız görünüyordu.

Kızın annesine el salladım ve sonra tahterevalliye işaret ederek onun orada olduğunu fark etmesini sağladım, ama o bana sırtını dönüp telefonla konuşmaya devam etti.

"Kimle bu kadar uzun konuşuyor?" diye homurdandım.

"Hiçbir fikrim yok. Ama biri şeytan, diğeri ölüm testeresinde," dedi Jeanne.

Gülerek, bu parkın burada büyümüş yerli halk arasında oldukça ünlü olduğunu söyledim.

"Harper! Lily! Bana bakın! Ben koca bir bebek değilim!" Denise tepesinden bağırdı, sonra oturdu ve itti. Son çocuktan daha hızlı indi ve içgüdülerim onu düşmesini engellemek için kaydırağın altına koşmamı sağladı.

Bana çarptı ve ben geriye düştüm ve onun yere sertçe çarpmasını önlemek için kollarımı ona doladım.

Ayağa kalktı ve güldü. "Bunu yapmana gerek yoktu. Belki Harper'ın yardıma ihtiyacı vardır, ama benim yok."

"Rica ederim," diye tısladım, ayağa kalkıp kot pantolonumu silkeledim.

"Hadi anne," dedi Lily, Jeanne'in elini tutup kaydırağın arkasına doğru yürüdü.

"Lily aşağı iniyor, sen inmiyorsun," dedi küçük yaramaz, önümüze geçip gülerek alay etti. "Zavallı Harper Huxley."

"Hey, uzaklaş, Quigley," dedim.

"Onu aşağı indiremezsin çünkü sen gerçek bir anne bile değilsin. Sen sadece onun arkadaşısın. Sadece gerçek bir anne onunla kaydıraftan aşağı inebilir." Sırıttı.

Bu çocuk yedi yaşında ama sanki on yedi yaşında gibi.

Kötü kız el kitabını tek başına yazabilirdi.

Ve bu kaydırak saçma sapan bir şekilde yapılmıştı, çünkü gördüğüm en yüksek kaydırak bile değildi — kaydırak uzmanı olduğumdan değil tabii, ama bu o kadar da önemli bir şey değildi.

"Sen kendi anneni bulmaya ne dersin?" diye homurdandım ve kolumu Harper'ın omzuna doladım.

Eğilip kulağına fısıldadım, "O sadece kıskanıyor." Harper, Lily ve Jeanne'in durduğu şeytana bakarak başını salladı.

Onları görmek için gözlerimi kısarak baktım ve Lily kesinlikle tereddüt ediyordu. Annesinin bacaklarının arasına oturdu ve onlar da aşağı doğru kaymaya başladılar. Harper, onların aşağı inmesini izlerken elimi sıktı. Jeanne, Lily'nin arkasında olduğu için o kadar hızlı hareket edemiyordu ve aşağıda biraz sendelediler, ama Jeanne onları kolayca düzeltebildi.

Birkaç çocuk daha geldi ve tepeye doğru yola çıktı. "Nasıl geçti?" diye sordu Harper, Lily'ye.

"İyiydi. O kadar da eğlenceli değildi," dedi en iyi arkadaşı, sesini alçaltarak.

Sınıflarından birkaç çocuk gelip Lily'yi tebrik etmek için yanlarına geldi.

"Aşağı inecek misin?" diye sordu Davey, Harper'a. "Babam izin vermiyor," dedi.

"Violet onun gerçek annesi değil, bu yüzden onu aŗaęı indiremez. O sadece bir bakıcı gibi," dedi Denise, Harper'ın yanına yaklaŗarak, küçük bir takipçi gibi.

Harper onu geri itti, bu beni ŗok etti.

Harper'ın kimseye fiziksel ŗiddet uyguladığını hiç grmemiŗtim.

"Git buradan. Violet gerçek bir anne. O, senin annenin her zaman yaptığı gibi telefonda değil!" diye bağırdı.

"Hey, hey, hey." Elini tutup onu uzaklaŗtırdım. "Harps, ona tepki gsteremezsin. O da bunu istiyor."

Gözlerinden yaŗlar süzülüyordu, ben de onunla göz hizasına gelmek için eğildim ve kollarımı ona doladım.

"Bütün gün bunu söylüyor. Senin gerçek bir anne olmadığını. Benim sadece büyük, zgn bir bebek olduğumu." Burnunu ekti.

Denise Quigley'e tekme atma isteği duydum, ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Yine de bu isteğimden vazgeemedim.

"O sadece mutsuz. Sen zgn değilsin ve sen bir bebek değilsin."

"Bazen gerçek bir anne gibi hissediyorsun, Vi," dedi Harper, sözleri ağzından çıkar çıkmaz sesi titredi.

Bu küçük kız söz konusu olduğunda kendimi gerçek bir anne gibi hissediyorum.

"Seni bir anne gibi seviyorum, Harps. nemli olan da bu. Denise Quigley limon yutsun," dedim ve Harper birkaç kez daha burnunu çekerek kahkahalarla titredi.

İki ocuk daha tek tek, sorunsuz bir ŗekilde kaydıraftan aŗaęı inerken, ben de kaydırağa baktım.

Jeanne az önce Lily ile birlikte kaymıŗtı. "Biliyorum."

"Denise Quigley'in ne dŗndę umurumuzda değil, Harps. Biz ne hissettiğimizi biliyoruz. Kim olduğumuzu biliyoruz. Onun kendi sorunları var. O yüzden bugün biraz eğlenelim ve Denise'i görmezden gelelim, tamam mı?"

"Tamam. Bu fikir hoŗuma gitti." Son gzyaŗlarını sildikten sonra gülümsedi.

"Belki Harper ve ben birlikte kaydıraftan kayabiliriz," dedi Lily. "Senin evinin yanındaki Blushing Park'taki kaydıraftan daha büyük bile değil. Sadece sarı ve güzel değil." Lily kıkırdadı.

"Lily ile birlikte kayabilir miyim, Vi?" diye sordu Harper, bana tüm güveniyle.

"Sana bir şey sorayım," dedim, saçını kulağının arkasına iterek. "Şeytan kaydırağından kaymak istiyorsun çünkü bunu yapmak istiyorsun mu, yoksa Denise'in bununla dalga geçmesini istemediğin için mi?"

Çünkü yedi yaşındaki bir zorbanın ne yapacağımıza karar vermesine izin vermeyeceğiz.

"Denise'in ne düşündüğü umurumda değil. O zaten çok kötü birisi." Harper, beni neredeyse öldürecek kadar tatlı bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sadece babama büyük bir kız olduğumu göstermek istiyorum."

Jeanne başını salladı ve güldü. "Hiç de fena değildi. Endişelenseydim sana söylerdim."

"Bir dakika izin ver, tamam mı?" dedim ve cep telefonumu çıkardım. Charlie'nin numarasını çevirdim. Onunla bunu yapmama izin vermesini istiyordum. Telefonu açmadı ve öğleden sonra toplantıda olduğunu biliyordum. Bir mesaj attım.

Ben: Selam. Seni seviyorum, Harps, Lily ve Jeanne ile parkta oturuyorum. Jeanne az önce Lily ile şeytanın içinden geçti. Harper bunu gerçekten yapmak istiyor. Onunla birlikte gitsem olur mu?

Charles: O lanet kaydıraktan nefret ediyorum. Tehlikeli.

Ben: Benimle birlikte olacak ve ben yetişkin bir kadını. Onu koruyacağıma söz veriyorum. Bana güveniyor musun?

Charles: Sana güvendiğimi biliyorsun Firefly. Güvenmediğim şey o lanet olası kaydırak.

Ben: Onu tutarken kaydırakta ne olabilir ki? Hadi ama Charles. Mantıksız davranıyorsun. Onunla birlikte kaymama izin ver.

Charles: Tamam. Ama ikinizin gidip dondurma alıp yüksek kaydıraklardan uzak durmanızı tercih ederim.

Ben: Bunu evet olarak kabul ediyorum. Onun benimle güvende olduğunu bildiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Charles: Seni seviyorum. Kızımı koru, Violet.

Telefonumu çantama koyup Jeanne'e uzattım.

"Seninle birlikte kaymaya ne dersin?" diye sordum Harper'a. "Evet!" Heyecanla alkışladı.

"Hadi Harps. Yapıyoruz." Bizi şahin gibi izleyen Denise'e baktım.

"Git, Harper!" diye bağırdı Lily.

El ele tutuşarak merdivenin arkasına doğru yürüdük.

Tabii ki Denise arkamızdan koşarak geldi, çünkü etrafındaki herkesi alay etmekten başka yapacak daha iyi bir işi yoktu.

Arkamı döndüm ve ona sert bir bakış attım. Tek kelime etmedim. Sadece ona o bakışı attım.

Bugün olmaz, Şeytan.

Harper önden gitti, ben de onun arkasından.

Denise hemen arkamdaydı ve şimdi arkamızda birkaç erkek çocuğun sesini de duyuyordum.

Onun büyük laflarıyla kalabalığı kendine çekme yeteneği vardı.

"Onlara aldırma. Ben yanıdayım," dedim, sadece Harper'ın duyabileceği şekilde.

"Hiç korkmuyorum, Vi," dedi.

Zirveye vardığımızda, Harper ve ben ikimiz de güldük, çünkü o kadar da büyük bir şey değildi. Diğer kaydıraklar gibiydi, sadece kenarları alçak ve zemini sert değildi.

"Hazır mısın?" diye sordum, o oturmak için koltuğa uzanırken.

"Hala fikrini değiştirebilirsin, Harper!" diye bağırdı Denise. "Bütün bebekler böyle yapar!"

Arkamı döndüm ve ona sert bir bakış attım.

Tanrım, bu çocuk sinirlerimi bozuyor.

"Hadi yapalım şunu, Vi." Harper bana gülümsedi, gözleri heyecandan parlıyordu.

Oturmak için eğildim ve onu bacaklarımın arasına yerleştirirken, sırtıma sert bir tekme geldi ve öne doğru kaydık.

Denise sırtıma düştü — belli ki beni tekmelemiş ve dengesini kaybetmişti — ve ben öne doğru düştüm.

Harper'ı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Her iki kolumu da ona doladım, bacaklarından biri kaydıraktan sarkıyordu ve ben onu içeri çekmek için çılgınca uğraşıyordum. Yarı yan dönmüştüm. Denise

tüm ağırlığını sırtıma vermişti ve hızla ilerliyorduk. Harper sırtını göğsüme dayamış, sanki bu hayatında yaptığı en güzel şeymiş gibi kıkırdayıp çığlık atıyordu.

Arkamda bir çocuğun güldüğünü duyabiliyordum ve Denise'in arkasına daha fazla çocuğun atladığını fark ettim.

Aşağıya yaklaşırken elimden geldiğince Harper'ı sardım ve sert bir sesle yere çarptık.

Kızımı korumak için deli gibi uğraştım.

Kızım.

Jeanne ve diğer iki anne, Denise ve iki büyük çocuk üzerimize düşerken bizi ayırmaya çalışıyordu. Herkesi kaldırdık ve Harper yüksek sesle ağlamaya başladı.

Sırt üstü yatmış, kolunu tutuyor ve ağlıyordu. "İyi misin?"

Çılgınca yüzüne ve başına dokundum.

Gözlerinden yaşlar akarken başını salladı. "Kolum ve boynum ağrıyor, Vi."

Kolunun büküldüğünü görebiliyordum ve boynunu hiç hareket ettiremiyordu, iyi olmadığını biliyordum. Kolu açıkça kırılmıştı. "Ambulans çağır," dedim Jeanne'e ve o zaten telefonu elinde tutuyordu.

Burada arabam yoktu ve onu hareket ettirmekten korkuyordum.

"Üzgünüm, üstünüze düştüm," dedi Denise, iki büyük çocuk koşarak uzaklaşırken burnunu çekerek.

Başımı kaldırıp annesinin bizi izlediğini gördüm ve o anda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. "Gel de lanet olası çocuğunu al, Quigley!"

O da telefon görüşmesini bitirip koşarak yanımıza geldi.

Ben sadece Harper'ın başında oturup yüzünü okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım ve ona defalarca iyi olacağını söyledim. Neyse ki ambulans birkaç dakika içinde geldi ve ben de onlara olanları anlattım, bu sırada ben de ağlıyordum. Onlar onu muayene ettiler ve hızla sedyeye yatırıp boynunu sabitlediler. Onu ambulansa bindirirken elini tuttum. Jeanne oraya geleceğini söyledi ve ben de ondan Charlie'yi aramasını istedim.

Hastaneye giderken Harper'a "Çok üzgünüm" diye fısıldadım.

"Önemli değil, Vi. Başardık. İblisi yendik." Yüzünü buruşturdu ve acı çektiği belliydi.

"İyi olacak mı?" diye sordum ve sağlık görevlisinin bakışları yumuşadı.

"Evet, iyi olacak. Sanırım kolu ve belki de bileği kırılmış, ama hastanede onu iyileştirecekler," diye beni teselli etti. "Sadece boynunu kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak isteyecekler. Şu an için durumunu stabilize ettim."

Panik içinde başımı salladım. Muhtemelen kolu kırılmıştı. Belki de iki yerinden.

Ya boynu kırılmışsa?

İçeriye aceleyle girerken kendimi tutmaya çalıştım.

Hemşire lobide beklememi önerdi, ama ben histerik bir haldeydim ve Harper üzüldü, bu yüzden onunla kalmama izin verdiler.

Hastane yatağında yatarken, elim elinde, hıçkırarak ağlıyordu. "Ben buradayım Harps. Baban da yolda, tamam mı?" dedim, sesim titriyordu.

Jeanne'in Charlie'yi aradığını ve muhtemelen şu anda Lily ile birlikte bekleme odasında olduğunu biliyordum.

"Benimle kalacak mısın?" diye sordu

boğuk bir sesle. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"O nerede?" Charlie'nin öfkeli ve sert sesi arkamdan geldi.

Odaya fırtına gibi girdi ve yüzündeki ifade kalbimi sıkıştırdı.

Bunu bana asla affetmeyecekti.

Yatağının yanına koştu ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görünce kalbinin parçalandığını görebiliyordum. "İyisin, kızım."

"Kolum ağrıyor, baba." Sesi yumuşak ve titriyordu.

"Biliyorum. Ama sen çok güçlüsün, Harps. Seni iyileştireceğiz."

Henüz bana bakmamıştı ki, doktor içeri girip kendini tanıttı. Dr. Jenkins ne olduğunu sordu ve ben de

Onu korumaya çalışırken beceriksizce davrandım ve kaydırağın dibinde, arkamızda biriken birkaç çocukla birlikte yere akıldık.

"Onu korumaya çalıştım," dedim, sesim titriyordu. "Yere çarptığımızda ona baskı yapmadım, ama arkamda olan daha iri bir ocuk sırtımın üzerinden geçip onun üzerine düştü."

"Tamam. Kazalar olur. O iyi olacak. Kolunu ve bileğini röntgenle çekeceğiz, tomografi yapıp boynunu ve omurgasını kontrol edeceğiz. Her şey yolunda görünürse, büyük olasılıkla bugün eve gidecek."

İki hemşire odaya girip röntgen çekmeye hazır olduklarını söylediler.

"Onlar da benimle gelebilir mi?" diye sızlandı Harper.

"Bir kişinin bizimle gelmesine izin verebiliriz," dedi hemşire, Charlie ile bana bakarak.

"Ben onun babasıyım. Onunla birlikte gideceğim," dedi, hala bana bakmadan. Ben başımı salladım. "Ben bekleme odasında bekleyeceğim."

Harper'ın alnına bir öpücük kondurdum ve Charlie'nin beni izlediğini fark ettim. O içeri girdiğinden beri ilk kez gözlerimiz buluştu ve keşke bakmasaydım dedim.

Çünkü orada gördüğüm hayal kırıklığı beni paramparça etti. Ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Charlie

Son birkaç saat içinde sakinleşmiştim, ama kızımın ağır yaralandığı korkusu beni neredeyse felç ediyordu.

Jeanne arayıp Harper'ın ambulansla hastaneye kaldırıldığını söyledi.

Yemin ederim, nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Hiç böyle bir panik hissetmemiştim.

Hepsi o lanet olası şeytan kaydırağı yüzündendi.

Harper'ın kaymaya yaşı yetmediğini bildiğim kaydırak.

Ve şimdi buradaydık ve kırık koluna alçı yapılıyordu.

Dirsek ile eli birbirine bağlayan radius kemiği kırılmıştı.

Neyse ki boynu iyiydi ve bileği kırılmamış, sadece burkulmuştu.

Saatlerdir buradaydık.

Harper, röntgen çekimleri ve alçıya alınması arasında bir süre uykuya dalmıştı. Ben de onunla birlikte burada kalmıştım.

Violet birkaç kez mesaj attı ve ben de ona Harper'ın iyi olduğunu ve odaya gelebileceğini söyledim, ama o bekleme odasında kaldı.

İkimiz de açıkça korkunç bir durumu sindirmeye çalışıyorduk.

Harper'ın o lanet olası ölüm kaydırağına binmek için çok küçük olduğunu biliyordum ve evet dediğim için kendime kızgındım, hatta Violet'e sorduğu için bile kızgındım.

Belki de Harper'ın acı içinde ağlamasını görmek beni çaresiz hissettirdiği için herkese ve her şeye kızgındım.

Benim görevim onu korumaktı, ama bugün bunu yapmamıştım.

"Tamam, işimiz bitti. Çok havalı görünüyor, değil mi?" diye ortopedi teknisyeni kızıma sordu.

Harper şimdi gülümsüyordu. Kolunda pembe bir alçı vardı ve rahatsızlığını gidermek için küçük vücuduna ağır kesici ilaçlar veriliyordu.

"Çok havalı. Violet görene kadar bekle. Ve pembe, baba. Pinkalicious pembe alçı takardı," dedi Harper yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Gözleri daha önce döktüğü gözyaşlarından dolayı hala şişmişti, ama şimdi çok daha iyi hissediyordu, bu çok açıktı.

"Evet. Çok güzel, Harps. Ama bir süreliğine kaydırağa binmek yok," dedim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Olayla ilgili duyduğum kadarıyla, kaydırağı suçlayamazsın," dedi teknisyen. "Sorun, çocukların onun üzerine düşmesiymiş gibi görünüyor."

Başımı salladım, ama o kaydıraftan kaymasaydı bunların hiçbirisi olmazdı.

Hemşire içeri girip bana imzalamam için bazı belgeler verdi ve ben onu taşımayı teklif etmeme rağmen, onu tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarmakta ısrar ettiler.

Lobiye çıktığımızda, Violet bir sandalyede oturuyordu, yanında Montana ve Myles vardı. Jeanne, Tim ve Lily de oradaydı, hatta Benji ve Will bile gelmişti. Hepsi nasıl oldu da hastaneye gelmeleri gerektiğini bildiler?

Gözlerim Violet'inkilerle buluştu ve onun olduğunu anladım.

Tüm arkadaşlarımı aramıştı. Ailem gibi hissettiğim insanları. Herkes aceleyle ayağa kalktı ve alçısını görmek için yanına geldi.

"Oh, Denise Quigley pembe alçıya çok sevinecek." Lily en iyi arkadaşının koluna baktı.

"Ve bugün ikimiz de şeytanın eline düştük," dedi kızım.

Jeanne, bir grup çocuğun Violet'in arkasına atladığını duyunca çılgına döndüğümde bana kısa bir özetini anlattı, ki bu tam da o lanet parkta nefret ettiğim şeydi.

Herkes sırayla Harper'a sarıldı ve ona ne kadar cesur olduğunu söyledi.

Gözlerim Violet'inkilerle buluştu. Gözleri şişmişti ve saatlerce akan gözyaşları yanaklarında izler bırakmıştı.

Onu teselli etmek istedim, ama bana zar zor bakabiliyordu.

"Başardık Violet. İblisi yendik," dedi Harper, sesi gururla doluydu.

"Boynu iyi mi?" diye sordu Violet, sesi küçük ve titriyordu.

"Evet, boynu iyi. Kolundaki radius kemiği kırılmış ve bileği burkulmuş," dedim, sesim düz, çünkü çok yorgundum.

Bizi arabaya götürmek için sabırla bekleyen hemşireye baktım.

"Kamyonetimi ön tarafa çekebilir misin, Will?" diye sordum ve ona anahtarları attım. O da başını salladı ve kapıdan dışarı koştu. "Hepiniz eve gidip biraz dinlenmelisiniz. Ben Harper'ı eve götürüp temizleyip besleyeceğim, umarım birkaç saat uyuyabilir."

Herkes vedalaştı ve Violet eğilip kızımın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Seni çok seviyorum, Harper Huxley." Sözleri hıçkırıklarla kesildi. "Çok üzgünüm."

"Gerçek bir anne olduğun için teşekkürler, Vi. Bugün ikimiz de cesurduk." Bunların gerçek bir anne olmakla ne alakası vardı ki?

Kızımın o kaydırdan kaymasının onun için çok önemli olduğunu anladım. Ve alçısını yapan teknisyen haklıydı, kaydırak kazanın nedeni değildi. Diğer çocuklar sorumsuz davrandıkları için yaralanmıştı, ama çocuklar böyle yapar, değil mi?

Ben de eskiden öyleydim. Bunu bilmeliydim.

Violet bana baktı, güzel yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Bu senin hatan değildi," dedim, etrafta seyirciler varken bu konuyu tartışmak istemiyordum. "Evde konuşalım."

Birkaç adım geri attı. "Uzun bir gün oldu. Bu gece Montana ve Myles'la eve gideceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı?"

Sesi titriyordu ve ben onun kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum.

Bir parçam onu hemen kollarımın arasına almak istiyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum.

Ama Will koşarak geldi ve kamyonetin ön kapıda olduğunu söyledi, hemşire de tekerlekli sandalyeyi itmeye başladı.

Ben de sadece başımı salladım ve kapıdan çıktım, çünkü şu anda bir baba olmam gerekiyordu.

Bugün kızımı bir kez hayal kırıklığına uğratmışım ve bunu kanıtlayan alçı vardı.

Harper'ı dikkatlice araba koltuğuna oturttuk ve kısa mesafeli yolu eve kadar sürdüm.

"Violet bu akşam gelmeyecek mi?" diye sordu Harper, onu arabadan indirirken.

"Bu gece gelmeyecek. Bence herkesin biraz uykuya ihtiyacı var."

Onu eve taşıdım, doğruca banyoya götürdüm ve küvetteki suyu açtım. Düşme sonucu kirlenmişti ve onu temizlemek istedim.

Akşam yemeği için fırına atabileceğim, buzdolabında ne var diye kafamı yordum, çünkü şu anda bundan fazlasını yapabilecek durumda değildim. Her zamanki kadar su kullanmadık ve o, alçıya alınmış kolunu yukarıda ve kenarda tutarken, ben onu çabucak temizleyip yıkadım. Onu kurulayıp pijamalarını giydirdikten sonra uzun saçlarını taradım.

Kapı zili çaldı, ben de ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Selam Charlie," dedi Freddy Taylor. O, Brown Bear Diner'da komi olarak çalışan bir lise öğrencisiydi. "Violet sana ve Harper'a akşam yemeği sipariş etti ve bize getirip bırakmamızı istedi. Harper'ın kazasını duyduğumuz için hepimiz çok üzüldük. O iyi mi?" diye sordu ve bana yemek poşetini uzattı.

Kahretsin. Violet neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Neye ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Ama kendisi getirmedi, bu da beni şaşırttı.

O, formalitelere önem veren biri değildi.

Ama bugün zor bir gündü ve onun çoktan geri çekildiğini biliyordum. Kendi hatası olmayan bir şey için kendini suçluyordu.

Ama yine de bizi düşünmüştü. Akşam yemeğini göndermişti çünkü bizim için burada olmanın yolu buydu.

Kızım köşeyi döndüğünde yemeği paketinden çıkardım ve o sandalyesine tırmandı.

"Violet akşam yemeği gönderdi," dedim.

Hastanede onunla konuşmalıydım. Kızıma da kazalar yaşadığımı söylemeliydim. Bunun onun suçu olmadığını açıkça belirtmeliydim. Çocuklarla ilgili bazı şeylerin bizim kontrolümüz dışında olduğunu.

"Violet'i seviyorum. Onun gerçek bir anne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Harper, omuzlarına sarkan uzun saçları hala ıslaktı.

Tavuk parmaklarını patates kızartmasıyla birlikte tabağa koydum ve ayrı bir kapta bulunan brüksel lahanası ve brokoliye gülümsedim, çünkü Violet her zaman Harper'ın daha fazla sebze yemesini sağlamaya çalışırdı. Onları da tabağına ekledim ve önüne koydum.

Bana biftek, soğan halkaları ve salata göndermişti. Kızım çok düşünceliydi.

Kızımın karşısına oturdum. "Bununla ne demek istiyorsun? Gerçek anne nedir ve neden bu konu sürekli gündeme geliyor?"

"Jeanne, Lily'yi kaydırdan aşağı indirdi, ben ve Violet ise Lily'yi izleyecektik. Denise Quigley bana sürekli bebek diyordu, Violet ise ona beni rahat bırakmasını söyledi." Bir ara verdi ve tavuk parmağını ısırdı, ben de bir parça biftek kestim ve onun bitirmesini bekledim. "Sonra Denise, Violet'in gerçek bir anne olmadığını, sadece bir bakıcı olduğunu ve beni kaydırağa götüremeyeceğini söyledi. Ama o gerçek bir anne. Beni seviyor ve ben de onu seviyorum. Biz bir aileyiz, değil mi baba?"

Başımı salladım. Violet'in o küçük pisliğin Harper'ı alay etmesini dinlemek zorunda kalmasının ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum.

Violet kızımı seviyordu.

Bunu biliyordum.

"Yani Denise senin yapamayacağını düşündüğü için sen ve Violet o kaydırdan kaydınız mı?" diye sordum.

"Hayır. Denise yüzünden kaydırdan kaymak istemedim. Onu sevmiyorum bile, baba. Vi'ye de öyle söyledim. Sana bebek olmadığımı göstermek için kaydırdan kaymak istedim. Lily de benimle birlikte kaymak istedi. Ama Violet benimle birlikte olmak istedi. Ve çok eğlenceliydi, baba. Yani, bütün o çocuklar üstüme düşene kadar." Kıkırdadı. "Ama Violet hepsini sırtına aldı ve beni korumak için elinden geleni yaptı. Violet bizimle olduğunda, bir aile gibi hissediyoruz, değil mi?"

"Biz bir aileyiz, küçük kızım." Suyumu bir yudum içtim. "Eğlenceli miydi? Kaydırdan korkmadın mı?"

"Hayır. Çünkü Vi yanımdaydı. Bütün yol boyunca beni tuttu. O çocuklar onun arkasından kaydırağa atladılar. Beklemeleri gerekiyordu, ama Vi'nin sırtına atladılar. Ama o beni tuttu ve kendimi güvende hissettirdi, baba. Bu yüzden o gerçek bir anne. Kendimi güvende hissettiriyor."

Hay aksi.

Yedi yaşındaki kızım benden daha akıllıydı.

"Vi ile olmak, seninle olmak gibi, baba."

Başımı salladım ama cevap vermedim. Çünkü o Violet'e güveniyordu, ben de öyle. Akşam yemeğini bitirdik ve ona *Pinkalicious*'ı okudum, şanslıyız ki günün yorgunluğuyla uykuya dalmıştı. Ona, gece yarısı acı içinde uyanmasından korktuğum için yatak odasının zemininde uyuyacağımı söyledim

ve ona yakın olmak istedim.

O uyuduktan sonra, evi kilitlemek için dışarı çıktım.

Telefonumu aldım ve Violet'e akşam yemeği gönderdiği için teşekkür etmek için mesaj atmak istedim.

Ondan epeyce mesaj gelmişti.

Firefly: Çok üzgünüm Charlie. Her şeyi mahvettim.

Firefly: Harper nasıl? Ağrısı var mı? Alçıyla nasıl banyo yapacak?

Firefly: Alçı ne kadar süre kalacak?

Firefly: Bir daha benimle konuşmak istememenizi anlıyorum.

Firefly: Seni seviyorum. Bu konuda iyi olmadığımı söylemiştim.

Her şeyi mahvedeceğimi biliyordum. Ben böyleyim. Ama Harper'ı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemezdim ve kendimi affedip affetmeyeceğimi bilmiyorum.

Ben: Özür dilenecek bir şey yok. Hastanede söylemeliydim, ama çok korkmuştum. Çocukların incinmesini engelleyemeyiz, Violet. Onu korumak için elinden geleni yaptın. Orada olmasaydın çok daha kötü olurdu. Vücudunla onu korudun.

Firefly: Hayır. Bu benim suçum. Bana güvenmeni istemiştim. Onu koruyacağıma söz vermiştim. Ama bunu yapamadım.

Telefonumu aldım ve numarayı çevirdim. İlk çalınıştta açtı ve konuşmadan önce hıçkırıklarını duydum.

"Çok üzgünüm," diye ağladı.

"Violet, sakin olmalısın. O iyi. Biz iyiyiz. O bir çocuk ve bazen yaralanabilir," dedim.

"Hayır, Charlie. Ben bu işlerde iyi değilim. Bu yüzden herkes beni terk ediyor. Çünkü her şeyi mahvediyorum. Ve şimdi kızının kolu kırıldı ve alçıya alındı." Nefes alamıyormuş gibi nefes nefeseydi.

Onu böyle görmek beni çok üzüyordu.

Harper'ı uyandıramadım ve onu oraya götüremedim.

"Buraya gel, bebeğim," dedim. "Sana kızgın değilim. Bu herkesin başına gelebilirdi. Eve gel."

"Charlie, bu benim hatam," diye ağladı. "Sanırım bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

Gözlerimi kapattım ve başımın arkasını ovuşturdum.

Bu onun her zamanki davranışydı. Her şeyi mahvettiğini düşünüyordu ve geri çekilecekti.

"Kaçma, Firefly. Herkes iyi," dedim, onu sakinleştirmek için çaresizce.

"Harper iyi değil. Sen iyi değilsin. Ben iyi değilim."

"Bu aşk, Violet. Mükemmel değil. Karmaşık. Ve inişler çıkışlar yaşayacağız. Hatalar yapacağız. Ama biz bir aileyiz ve kaçmayız," dedim. "Seni terk etmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Harper nasıl?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Harper iyi. Alçısını çok seviyor. Banyo yaptı ve gönderdiğin yemeği çok beğendi. Şu anda derin uykuda."

"Bana kızgın mı?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Hayır. Aslında bana senin gerçek bir anne olduğunu söyledi. Ona güven hissi veriyorsun, bu yüzden o kaydırdıktan aşağı indi. Çünkü seninle birlikteydi. Ona eksik olan şey sensin, Firefly."

Birkaç kez burnunu çekti ve nefesini tekrar almaya çalıştığını duydum.

"Sabah bana bir mesaj atıp nasıl olduğunu haber verir misin?"

"Tabii ki. Neden buraya gelip burada yatmıyorsun? Burası senin evin," dedim. "Seni seviyorum."

"Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum, Charlie Huxley. İyi geceler."

Telefonu kapattı ve göğsüm sıkıştı. Çünkü bu son gibi geldi.

Sanki sadece gecelik veda etmiyordu, sanki bize veda ediyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Violet

Montana dün gece geç saatlerde beni kontrol etmek için aradıktan sonra gelmişti ve endişeden deliye döndüğümü fark etti. Geceyi benimle geçirdi ve burada olduğu için ona minnettardım.

Mutfığa çıktığımda bana "Sonunda uyudun mu?" diye sordu.

Bana bir fincan kahve doldurup uzattı.

"Evet, biraz uyudum. Seni bu kadar geç saatlere kadar uyutmadığım için çok üzgünüm."

"Kes şunu, Vi. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. Sen her zaman benim yanımda oldun. Yardım istemek senin için zor olduğunu biliyorum, ama ben senin yanında olmak istiyorum." Yanımdaki bar taburesine oturdu.

"Teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldun. Dün gece bavullarımı toplayıp ülkeyi terk etmek istedim." Kıkırdadım. "Neden her işimi batırdığımda gitmek istediğimi bilmiyorum."

"Öncelikle, kendine çok fazla yükleniyorsun. Sen bir hata yapmadın. Onu kaydırdan aşağı indirdin. Onun yanındaydın. Arkandan atlayan ve onun üzerine yuvarlanan birkaç çılgın çocuğun olmasını engelleyemezdin," dedi, inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

"Charlie, o kaydırdan kaymak için çok küçük olduğunu biliyordu ve onu güvende tutacağıma söz veren bendim," diye hatırlattım ona.

"Sen bunu onun için yapmak istedin, çünkü o lanet kaydırdan kaymak için can atıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, şeytan haksız yere suçlanıyor. Bu kaza kaydırakla hiçbir ilgisi yok. Onun üzerine düşen bir grup yaramaz çocuk yüzünden oldu. Sen bunu engelleyemezdin, Charlie de engelleyemezdi." Kahvesinden bir yudum almak için durakladı. "Çocuğu olan bir erkekle ilişki kuracaksan, Harper'ın hayatına çok dahil olacaksın. Bu yüzden bazen bazı şeyler olacak. Charlie'nin başına da gelecek. Kimse mükemmel değildir, Vi."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildim. "Bana bak. Artık sürekli ağlıyorum. Bu yüzden ilişkilerde iyi değilim. Bu benim için çok fazla. Hata yapma ihtimali çok fazla, anlıyor musun? Harper alçıya alındı, Monny. Benim yüzümden."

"Harper alçıya alındı çünkü o bir çocuk ve bazen çocuklar yaralanır. Onu elinden geldiğince korudun. O kaydıraktan aşağı inerken ona tutundun ve üstüne bir sürü çocuk yığıldığı için sırtında morluklar oluştu. 911'i aradın. Onu hastaneye götürdün. Onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Çünkü onu seviyorsun." Ellerimi tuttu. "Ve şimdi daha çok ağlıyorsun çünkü gerçekten bir şeyler hissediyorsun. İlişkilerde iyi olmadığını düşünüyorsun çünkü hayatındaki insanlar tarafından hayal kırıklığına uğramaya çok alışkınsın. Sana yanlış bir şey yapmışsın gibi hissettirdiler. Ve bu senin zihnine derinlemesine kazındı, ama bu doğru değil, Vi. Sen harikasın. Charlie bunu biliyor. Harper bunu biliyor. Seni seven herkes bunu biliyor. Bunu bilmeyen tek kişi sensin."

İç geçirdim. Yorgundum.

Hayatımdan daha çok sevdiğim küçük kızın incinmesine izin verdiğimi ve sonsuza kadar sürecektir gibi hissettiğim adamı hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek, çok ağır ve yorucuydu.

"Aşk konusunda kaderimde yazılmış bir felaket var galiba." Omuz silktim. "Yani, babam ben doğmadan önce beni terk etti. Beni daha görmeden, bir ayağı kapıda çıkıp gitti. Sonra annem, hayatı boyunca sevdiği tek adamı kaçırdığım için beni suçladı. Missy'den bahsetmeye bile gerek yok." Gözyaşlarım akmaya devam ederken başımı salladım.

"Tamam, bunu biraz inceleyelim, olur mu?" Bana anlamlı bir bakış attı. "Baban hamile karısını terk etti. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bir ilişkisi oldu ve başka bir kadına aşık oldu. Doğmamış bebeğini terk etti ve bir daha geriye bakmadı. Bu, onun karakteri hakkında çok şey söylüyor, senin karakterin hakkında ise hiçbir şey."

"O gerçekten bencil bir piç, değil mi?" Kahvemi yudumlarken onun devam etmesini bekledim.

"Annen kalbi kırılmıştı. Hepimiz bunu yaşamışızdır. Ama sonra tek çocuğunu doğurdu ve kendi mutsuzluğunun suçunu bebeğine yükledi. Belli ki senin gelmeden çok önce

Eğer o, annen hamileyken onu terk etmeye razı olduysa, senin doğmandan çok önce ilişkilerinde bazı sorunlar vardı. Ve annenin içkiye yönelip hayatının çoğunda tam bir pislik olmayı seçmesi, yine onun seçimi, onun karakteri. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Yanağından akan gözyaşını sildi. "Karakterin ne diyor biliyor musun?"

"Babanın yaştın küçük olduğu için kaymamalısın dediği kaydıraktan kayalım mı?" dedim, sesim alaycı bir tonda.

"Hayır, Vi. Senin önemsedini söylüyor. Seni hak etmeyen insanlara sadık kalıyorsun. Velveteen'in düğün gününde oradaydın, oysa o hayatın boyunca sana tam bir pislik gibi davrandı. Annen sana hiç minnettar olmasa da ona maddi olarak yardım ediyorsun. Çünkü senin kalbin çok büyük." Birkaç kez burnunu çekti.

"Harika. Şimdi seni ağlattım. Şu anda çok moral bozucuyum," diye boğuk bir sesle söyledim.

O gülümsedi. "Kes şunu. Beni dinle. Charlie ve Harper'ı seviyorsun. Bundan kaçma. Bu iyi bir şey. İkisine de nasıl aşık olduğunu gördüm ve bu çok güzeldi. Onun sana bakışı. Onun sana bakışı. Senin onlara bakışın. Bu nadir ve özel bir şey. Ama aynı zamanda kırılgan ve elbette hatalar yapacaksın. Herkes yapar. Tanrım, Myles beni terk edip evine döndü. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Ama o bunu anladı. Ve bizim birbirimize ait olduğumuzu fark ettiği için onu daha da çok seviyorum. Kaçma, Vi. Sadece ortalıkta olmaya devam et, tamam mı?"

"Korkuyorum," diye fısıldadım. Ve tüm bunların özünde yatan şey buydu.

Korku.

"Neden korkuyorsun?"

"En çok sevdiğim iki kişiyi hayal kırıklığına uğratmaktan. Ya dün daha kötü olsaydı? Ya boynunu kırsaydı?"

"Ama öyle olmadı. Olayı perspektifine oturt. Bu bir oyun parkı kazasıydı. Ben beş yaşındayken o kaydıraktan kaymıştım. Charlie aşırı koruyucu davranarak olayı büyüttü. O da bunun farkında. Seni suçlamıyor. Dün gece seni yanına çağırdı. Seni sevdiğini söyledi. Hiçbir yere gitmiyor. Kaçan tek kişi sensin."

"Bundan sonra neden beni terk etmesin ki? İnsanlar çok daha azı için beni terk etti." Omuz silktim çünkü bu doğrudu.

"Çünkü Charlie öyle biri değil. Bu bir kazaydı. İnsanlar zorluklar karşısında terk etmezler. Aşk böyle işlemez, Vi. Gerçek aşk öyle değildir. Onunla olan ilişkin gerçek. Buna güvenmelisin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim, gözyaşlarım yine akmaya başladı. Çünkü korku bazen her şeyi tüketebilirdi.

Ve Charlie ve Harper'ı benim sevdiğim kadar şiddetle sevdiğinizde, onları kaybetme korkusu da aynı derecede şiddetli olur.

Korku ve aşk o kadar da farklı değildi. İkisi de güçlüydü. İkisi de aşırıydı.

"Bunu senin bulman gerekecek. Ama şunu söylemeliyim ki, sevmekten ve sevmekten çok korkarsan, yalnız bir hayatın olacak."

"Seni seviyorum," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Tanıştığımız ilk yıl seni kaç kez kovalamak zorunda kaldığımı biliyor musun? Ne zaman tartışsak, ortadan kaybolurdun," dedi gülerek.

"Bazen insanlarla yakınlaşmakta zorlanıyorum," diye inledim. "Neden hayat benim için bu kadar zor?"

"Sen onu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun. En kötü sonuçlara varmayı bırak. Hata yaptığında özür dile. Sen de insansın," dedi.

"Beni aşağılamayın. Beni çok sıradan biriymişim gibi gösteriyorsunuz." Dün Harper'ı okuldan aldığımdan beri ilk kez gülümsedim.

En iyi arkadaşım beni sakinleştirmeyi iyi bilirdi.

Gülerek ayağa kalktı ve bana sarıldı. "İşte bu. Seni seviyorum, canım."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Kapı çalındı ve ben kapıyı açmak için yavaşça yürüdüm.

"Okulu asma günü!" dedi Blakely, bir kutu donut ve iki poşet dolusu atıştırmalıkla içeri girerken. "Kız filmleri izleyip, tüm abur cuburları yiyelim."

Bu ikisi benim en yakın arkadaşlarımdı.

Ne zaman moralimin bozuk olduğunu bilirlerdi ve her zaman yanımda olurlardı.

"Bugün gerçekten hiç çalışmayacak mıyız?" diye sordum, market poşetlerini açarken ve devasa Skittles, meyan kökü, portakal dilimleri, çikolata barları ve üç farklı çeşit cips poşetini boşaltırken gülererek.

"Kesinlikle. Blakely'e kapıya kapalı olduğumuzu belirten bir levha asmasını söyledim." Montana çantadan son şeyi çıkardı ve yüzünü buruşturdu. "Bütün bu saçmalıkların içine peynir dilimleri mi koydun?"

"Hey, biraz proteine ihtiyacımız olacağını düşündüm, değil mi? Dengeyi sağlamak için." "Bana mantıklı geldi," dedim.

"Charlie, kapıya levha asmak için iki dakika ofise uğradı," dedi Blakely, bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Gelmeyeceğini söylediğimde oldukça endişeli görünüyordu."

Telefonuma baktım ve ondan gelen mesajı gördüm. Saat 5:00'te, henüz uyanmadığını bilerek ona tekrar mesaj attım, ama endişelenmiştim. Sabah Harper'ın nasıl olduğunu bana mutlaka haber vermesini istedim.

Charles: Gece boyunca uyudu ve kendini iyi hissettiğini söyledi. Okula gidip alçısını göstermek istiyor. Ama ikimiz de seni özledik. Eve gel, Firefly.

Bu konuda bana gerçekten kızgın değil miydi?

Yaptığım şeyden sonra uzaklaştırılmayı hak etmiştim.

"Ona ne söyledin?" diye sordum, başparmağımla mesajını okuduğum ekranı okşayarak.

"Ona kızlar günü yapacağımızı söyledim. Bir sürü abur cubur aldığımı ve senin evinde takılıp film izleyeceğimizi söyledim. O da başını salladı ve gitmeden önce biri köpeğini ezmiş gibi bana baktı."

"Bu sabah uyanıp, bana güvenmemesi gerekirken güvenmeye ikna ettiğimi fark edeceğini ve hayatımın geri kalanında beni görmezden geleceğini düşündüm. Bilmiyorum. Belki de henüz kendimi affetmediğim için böyle düşündüm."

"Seni affetmek mi? Affedilecek bir şey yok. Şimdi, o küçük yaramaz çocuklar başka bir hikaye." Montana güldü. "Ama Charlie seni seviyor,

seni, seni büyük, cahil ahmak."

"Monny'nin sinirlenip sana hakaret etmesini seviyorum," dedi Blakely gülerek.

"Tamam, biraz olsun dertlerimi unutmak için bir film izleyelim."

Sonraki altı saati Matt Damon'ın oynadığı Bourne filmlerini izleyerek geçirdik, çünkü duygusal aşk hikayeleri izlemek beni zaten olduğumdan daha duygusal hale getirecekti.

"Artık aksiyon sahnelerini izleyemiyorum. Çok gerginim." Blakely ayağa kalktı ve esnedi.

"Ben de öyle. Ve o kadar çok abur cubur yedim ki midem şişti," dedi Montana.

"Ben kalkmaya hazırım. Charlie'ye Harper'ı kontrol etmesi için mesaj atmam lazım. Okuldan yakında eve gelmiş olmalı." Tüm yiyecek poşetlerini toplayıp mutfığa taşımaya başladım.

"Seni seviyorum, Vi." Montana kollarıyla beni sardı ve nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkı sarıldı.

Blakely de aynısını yaptı ve ikisine de benimle okulu asarak geçirdikleri gün için teşekkür ettim.

Onlar gittikten sonra Charlie'ye mesaj attım.

Ben: Harper okulda nasıl gitti?

Charles: Ona kendin sormalısın. Senin nerede olduğunu merak ediyor.

Ben: Bana iyi olduğunu söyleyemez misin?

Charles: Hayır, Firefly. Bu işler öyle yürümez. Saklanıp uzaktan kontrol edemezsin. O seni seviyor. Bu onun için işe yaramaz. Ben de seni seviyorum. Bu benim için de işe yaramaz.

Ben: Bütün gün okulda mı kaldı?

Cevap beklerken tırnağımı ısırdım.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sessizlik.

Ben: Sen inatçı bir pisliksin, Charlie Huxley.

Charles: Kesinlikle, kadın. Buna alışsan iyi olur. Ben uzun vadede buradayım. Asıl soru, sen de öyle misin?

Yatak odasına doğru yürürken inledim ve en üst çekmeceyi açıp tüylü çoraplarımı aldım, böylece yatağa geri dönüp yorganın altına saklanabilecektim.

Çekmeceyi karıştırırken garip bir şey hissettim ve onu çıkardım.

Beni ilk kez kaçıran Elf on a Shelf, Clementine Claus Huxley'e baktım. Elinde bir not vardı, okudum.

Bir dahaki sefere kaçmak istediğinde... unutma... ben seri katil değilim. Ben sadece bir kadını seven bir adamım, Firefly.

Bunu çekmeceme ne zaman koymuştu? Bana sevdiğini söylediği gece mi? Ondan sonra mı?

Yatağıma oturdum ve o saçma elf'i göğsüme sıkıca sarıldım. O anda bir şeyin farkına vardım. Hayal kırıklığına uğramaya o kadar alışmıştım ki, ne zaman bir şey ters gitse, en kötüsüne hazırlıklıydım.

Charlie Huxley'in beni sevdiği gibi hiç kimse beni sevmemişti. Ve bazen korku hayatımın kontrolünü ele geçirmiş gibi görünse de, günün sonunda tek bir şeyin doğru olduğunu biliyordum.

Ben sadece bir adamı ve onun küçük kızını seven bir kadıyım. Ve bu yeterli.

Clementine'i hemen çekmeceme geri koydum, çünkü yapmam gereken son şey Elf on a Shelf'i ortaya çıkarmak ve Harper'ın Noel hayallerini yıkmaktı.

Zavallı kızın kolunun yarısı zaten alçıdaydı.

Tenis ayakkabılarımı giydim ve aynaya baktım. Hâlâ flanel pijamalarımı giyiyordum, saçlarım dağınıktı ve gözlerim son yirmi dört saatte döktüğüm gözyaşlarından hâlâ şişmişti.

Ama aynadaki yansımama bakarken gülümsedim.

Çünkü Charlie Huxley, nasıl görünürsem görünürsem, ne giyersem giyeyim beni seviyordu.

Ne kadar mantıksız olursam olayım beni seviyordu. İyi ve kötü günler... O bizim için kalmış ve mücadele etmişti.

Sadece özür dileyip affetmesini istemekten çok korkan bendim.

Kapıdan çıkıp onun evine doğru koşmaya başladım. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

"Hey, Vi. İyi misin?" Blushing Blooms'tan Charlotte, sanki üç kafam varmış gibi bana bakarak caddede bana doğru yürürken seslendi.

"Evet. Hiç bu kadar iyi olmamıştım!" diye bağırdım ve onu geçerken el salladım.

Köşeyi döndüm ve iki blok daha koşarak Charlie'nin evine vardım. Koşarken anahtarımı unutmuşum, bu yüzden kapıyı yumrukladım.

Kapıyı açtı ve dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı.

"Şey, ne yap yap burada var O sırtıttı. "Neden ne Nefes nefese kalmışsın?"

"Buraya kadar koştum. Ve bütün gün abur cubur yedikten sonra, bu iyi bir fikir değildi," dedim.

"Ne ne ne burada burada Firefly?" O eğildi kapı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben sadece bir erkeği seven bir kadını, Charlie Huxley." Omuz silktim. "Ve onun küçük kızı."

"Hoş geldin bebeğim." Kollarını açtı ve ben ona atıldım. Gülerek beni döndürdü ve Harper koşarak geldi.

"Seni özledim, Vi."

Kendimi kaldırdım ve Charlie'ye masum bir öpücük verdikten sonra Harper'a döndüm. Alçısını görünce gözlerim doldu. Olanların bir hatırası.

"Üzgünüm, Harps."

"Ben üzülmedim. Okuldaki herkes bunun çok havalı olduğunu düşünüyor. İmza atanlara bak." Alçısı farklı renklerde yazılmış tonlarca isimle kaplıydı. Ama ortadaki bir yer, babasının imzasının hemen yanında, dokunulmamıştı. "Bu yeri sana ayırdım."

"Bana en iyi yeri ayırdığın için inanamıyorum," dedim, başparmağımla pembe alçının kenarını okşayarak.

"Seni seviyorum, aptal. Aşağıya bakıp babanın isminin hemen yanında senin ismini görmek istiyorum."

Elimi kalbimin üzerine koydum, çünkü bu küçük kıızı o kadar çok seviyordum ki, sözleri bana fiziksel bir acı veriyordu.

"Ben de seni seviyorum, kızım."

Kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı.

O, alçısıyla kafamın yan tarafına vurduğunda hiç umursamadım.

Sadece burada olduğum için
mutluydum. Charlie ve Harper
ile birlikte.

Evimde.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Üçümüz tekrar bir ritim yakalamıştık.

Violet çoğu gece benim evimde kalıyordu, ama aynı zamanda evindeki misafir odasını yeniden dekore edip Pinkalicious odasına dönüştürmüştü, bu yüzden Harper de hepimizin orada kalmasını çok seviyordu.

Bugün Harper'ın okulun son günüydü, bu da spor günü ve aile pikniği anlamına geliyordu.

Kızım ikimizin de orada olmasını istiyordu. Sanki bu artık normalmiş gibi konuşuyordu.

Çünkü biz bir aileydik ve bunu her gün hissediyordum. Birlikte kahvaltı hazırlamak ve Harper'ın okul projelerine yardım etmek gibi basit şeylerden, kızımın mide gribi olduğu ve Violet ile ben onu rahatlatmak için bütün gece uyanık kaldığımız gibi daha zor şeylere kadar.

Denise Quigley ile ilgili olarak, hem öğretmeniyle hem de okul yöneticisiyle görüşüp zorbalık konusunu konuştuktan sonra durum sakinleşti. Meğer diğer veliler de onun davranışları hakkında birçok şikayette bulunmuşlar ve Denise ile annesi durumu görüşmek üzere okula çağırılmışlar. Ayrıntıları bilmiyordum ama o günden sonra Denise, Harper'ı rahat bırakmıştı ve benim için önemli olan da buydu.

Büyük gün için Rosewood River İlkokulu'na gitmeden önce Violet'i almak için kamyonetle gittim.

"Bugün özel bir kıyafet giymişsin," dedim, ofisinin önünde yolcu kapısını açarken kaşlarımı kaldırarak.

"Bugün spor günü, değil mi?" Pembe tenis eteğine ve üzerinde büyük pembe harflerle TEAM HARPER HUXLEY yazan beyaz tişörtüne baktı. Öne eğilip onu öptüm ve kamyonete binmesine yardım ettim. Saçları pembe kurdeleli yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve beyaz spor ayakkabılarının bağcıkları pembeydi. Spor günü için her şeyi yapmaya hazır olduğu belliydi.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, kaldırımdan uzaklaştım.

"Pikniğe gidiyoruz. Genelde yetişkinlerin saçma sapan su balonu savaşına katılmam. Bunu, kendi iyilikleri için fazla rekabetçi olan aşırı hevesli ebeveynlere bırakırım." Okulun devasa yeşil bir alanın yanında bulunduğu sokağa saptım.

"Charles, ben şu anda temalı bir kıyafet giyen aşırı hevesli, rekabetçi bir yetişkinim. Harper, su balonu yarışmasının dodgeball gibi olduğunu ve son kalan erkek veya kadının ödülü alacağını söyledi. Ödül ise gökkuşağı renkli tek boynuzlu at peluş oyuncak. Ve bizim kız bunu istiyor. Peki, su balonlarıyla dodgeball oynayan kim olacak dersin? İşte bu kız. Ve altın madalyayı kazanmak için tekmelemek ve tırmalamak zorunda kalırsam, bunu yapmaktan çekinmem."

Park yerine girerken kahkaha attım. "Lanet olsun, seni seviyorum Firefly."

"O tek boynuzlu atı taşıyarak sahadan çıktığımda beni daha çok seveceksin. Kemerini bağla, Charlie Huxley, beni henüz rekabet modunda görmedin."

Arabayı döndürdüm, kapısını açtım ve kamyonetten inmesine yardım ettim. Sahaya doğru yürürken parmaklarımızı birbirine geçirdik.

Harper, çocukların çimlerde oturduğu yere doğru bize el salladı. Bize doğru koşarak geldi, burnu ve yanakları tüm bu hareketlilikten biraz kızarmıştı.

"Vay canına! Vi, kıyafetin çok güzel."

Aynı giyinmiş olduklarını görünce gülmeden edemedim, ama Harper'ın tişörtünde ROSEWOOD RIVER FIELD DAY yazıyordu ve tüm çocuklar da aynı tişörtü giyiyordu. Ama o etek ve spor ayakkabı giymişti ve saçları da aynı yüksek at kuyruğundaydı.

"Biz ikiziz," dedi Violet. "Nasıl gitti?"

"Sınıfım halat çekmede birinci, su balonu yarışmasında ikinci oldu," dedi kızım, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Bir altın ve bir gümüş, çok etkileyici," dedi Violet.

Yarışmada sadece iki sınıf olduğunu, bu yüzden tek seçeneklerin altın ve gümüş olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi.

"Evet!" diye bağırdı Harper. Alçısı nihayet iki hafta sonra çıkarılacaktı. "Halat çekme yarışmasına katılamadım, ama Bayan Wharton sınıfım için koşup tezahürat yapmama izin verdi."

"Tabii ki yaptın," dedi kız arkadaşım.

Bayan Wharton yüzünde bir gülümsemeyle yanımıza geldi, bu kadının gülümseyebildiğini bile bilmiyordum. "Charlie, Violet, ikinizi de görmek ne güzel."

"Sizi görmek de güzel," dedik aynı anda.

"Umarım ikiniz de piknik ve ödül törenine kalırsınız." Yaşlı kadın kızıma gülümsedi.

"Kaçırmayız," dedi Violet, ayağını tutarken. Diğer ebeveynlerin sahaya doğru gittiğini fark ettiğinde, gerinmek için bir bacağını arkaya doğru büküyordu.

"Violet su balonu yarışmasına katılacak, ben ve babam da onu destekleyeceğiz," dedi Harper.

"İyi şanslar. Bu yıl rekabet çok şiddetli." Diye gülerek dedi.

Bay Zambo düdüğünü çaldıktan sonra su balonu yarışmasına katılan tüm ebeveynleri yanına çağırırdı.

Violet, Harper ve bana el çırdıktan sonra sahaya doğru koşmaya başladı. "O en iyisi, değil mi baba?" dedi kızım, "Öyle. Sen de öylesin." Saçlarının üstünü okşadım.

"Öyle. Sen de öylesin." Saçlarını okşadım.

Düdük çaldı ve sonraki on beş dakika hayatımın en eğlenceli on beş dakikasıydı. En az otuz ebeveyn sahadaydı. Yarışmanın ilk iki dakikasında yarısı elendi. Violet, dodgeball onun günlük işiymiş gibi eğilip zıplarken göze çarpıyordu. Bir sonraki grup da oldukça çabuk elendi, çünkü çoğu ebeveyn sadece orada durup balonları fırlatıyordu, sonra da vurulup eleniyordu.

Beş kişi ayakta kaldı ve tabii ki Violet de onlardan biriydi. Hiç şaşırmadım. Kararlı ve azimliydi ve ben bunu çok seviyordum. Onunla yarışan dört erkek hiç şansı yoktu. Çocuklar hep birlikte tezahürat yapıyordu ve çoğu Violet'in adını haykırıyordu. Artık Harper'ın sınıfında ona "iblis avcısı" diyorlardı.

Violet, kendisine doğru fırlatılan su balonlarıyla sahada koşturuyordu ve sanki bir rock yıldızı gibiydi.

Takımındaki son iki erkek arka arkaya yakalandı ve saha dışına çıkarken somurtuyorlardı.

Üç kişi kalmıştı. İkiye karşı bir, ve benim kızım takımında kalan tek kişiydi.

Onlar atışlar yaparken, Violet acele etmedi. Ayak bileğine atılan bir balonu atladi ve Steve Peterson'a bir balon fırlatarak onu göğsünden vurdu. Steve gülerek ona beşlik çaktı ve sahadan koşarak uzaklaştı.

Sadece Violet ve Josh Jones kalmıştı. Düdük çaldı ve Josh, sahada itfaiyeci tarzı tatbikatlar yapıyormuş gibi zikzaklar çizerek koşan Violet'e yeşil bir balon attı.

Harper elimi sıkıyordu ve Josh son balonunu ona fırlattı ama yine iskaladı. Violet, daha fazlasını almak için dönünce onu yakaladı ve sırtına balonu fırlattı.

Kalabalık coştı ve kızım ile Lily sahada koşmaya başladılar, üçü de Super Bowl'u kazanmış gibi kutlama yapıyordu.

Herkes gülümseyerek onları izliyordu, Jeanne ve Tim yanımda durmuş, kahkahalarla gülüyorlardı.

"Ona bir an önce yüzük taksan iyi olur," dedi Tim alaycı bir şekilde. "Az önce Beyoncé'den alıntı mı yaptın?" dedi Jeanne gülerek.

Ben sadece gülümsedim.

Çünkü bu düşünce ilk kez aklımdan geçmiyordu.

Violet'in benimle olması sayesinde bu yılki aile pikniği çok daha güzel geçti. Violet çok sosyal ve eğleneliydi, pikniğin bitmesini hiç istemiyordum. Bayan Wharton tüm öğrencilere ödül verdi ve Harper bu yıl okuduğu tüm kitaplar için en iyi okuyucu ödülünü aldı. Bayan Wharton mikrofonu alıp tekrar konuşmaya başladığında partinin bittiğini sanmıştım.

"Tamam, tüm ödülleri dağıttık, ama her zaman en sona sakladığımız son bir ödülümüz var. Bu, her yıl verdiğim en özel ödül. Vatandaşlık ödülü. Bu ödül, sınıfta herkese karşı nazik ve şefkatli olan öğrenciye verilir. Bu ödül, ben, beden eğitimi öğretmeni Bay Zambo, sanat öğretmeni Bayan Clark ve müzik öğretmeni Bayan Scott dahil olmak üzere, sınıfımızda çalışan tüm öğretmenlerin oylarıyla belirlenir. Bu yıl oybirliği ile karar verildi ve vatandaşlık ödülü Bayan Harper

Huxley'e verilmiştir. O altın bir kalbe sahiptir ve sınıf arkadaşlarına onu sorduğumda, hepsi de ona karşı her zaman nazik davrandığını söyledi. Bu çılgın dünyada nazik olmak önemlidir ve bu ödülü sana vermekten gurur duyuyorum, Harper Huxley.

Kızım, Bayan Wharton'dan kupasını almak için öne doğru koşarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Violet'e baktım. Harper için kazandığı gökkuşağı renkli tek boynuzlu at peluşunu sıkıca tutarken, gururla izlerken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Sanırım nezaket bulaşıcıdır.

Çünkü iki kızım da bolca sahip.

"Bu gerçekten çok tatlıydı," dedim, oturma odasının ortasındaki çadırı incelerken. Tavanda parıltıyan ışıklar, yerde bir battaniye ve battaniyenin üzerinde küçük bir tepside pizza vardı. Bir şişe şarap ve iki kadeh vardı, ayrıca her yerde mumlar yanıyordu. Violet hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

"Her hafta birbirimizi randevu geceleriyle şaşırtma planımızı seviyorum," dedi ve beni çadırın yanına götürdü. "Yani bu akşam yemeği ve film, ve belki eve gitmeden önce şansın yaver gider."

Abigail, birbirimize zaman ayırabilmemiz için haftada bir kez bebek bakıcılığı yapmayı kabul etmişti ve Harper da buna razı olmuştu. Hafta sonu yaparsak Lily'yi davet ederdi, hafta içi yaparsak Abigail ile birlikte ödevlerini yapar ve birlikte dizi izlerlerdi.

"Bu gerçekten harika. Ne izleyeceğiz?" O uzaktan kumandayı alırken ben battaniyenin üzerine oturdum.

"*The Proposal*'ı izleyebiliriz diye düşündüm. En sevdiğim filmlerden biri ve Alaska'da geçiyor."

"Hiç duymadım." Her birimizin tabağına bir dilim pizza koydum ve şarap şişesini açtım.

"Bu bir romantik komedi, Charles."

İnledim. "Kimse vurulmuyor ya da öldürülmüyor mu?"

"Hayır," diye güldü. "Ama seveceksin. Tıpkı bizim gibi çok tartışıyorlar."

"Belki de tartışmayı seviyoruzdur." Ona bir kadeh şarap uzattım.

"Evet, başka biriyle hoş bir sohbet etmektense seninle tartışmayı tercih ederim."

Gölerek, "Bunu bilmek gölzel. Bu da bizi geçen hafta yaptığımız tartışmaya geri getiriyor," dedim.

Pizzasını aldı ve bana döndü. "Randevu gecesi için kiraladığınız teknede seviştiğimiz ve sonra her gece yatağında beni istediğini söylediğiniz gece mi?"

"Aynen öyle. Bir hafta sonra da aynı şekilde hissedip hissetmediğimi sordu ve hissediyorum."

Bir dilim daha aldım.

"Peki bu ne anlama geliyor? Zaten çoğu gece seninle yatmama rağmen, her gece seninle yatmamı mı istiyorsun?" Omuz silkti.

"Hayır. Bu, birlikte yaşadığımız anlamına geliyor. Her gün birlikteyiz. Harper sana deli oluyor. Neden iki evimiz olsun ki?" O bana bakarken ben pizzadan bir ısırık aldım.

"Seninle birlikte yaşamamı mı istiyorsun?" "Evet."

"Daha önce hiç bir kadınla yaşamadın," dedi, sanki bu benim için yeni bir habermiş gibi.

"Daha önce hiç bir kadını sevmedim."

Bakışları yumuşadı. "Ve hiç tereddüt etmiyor musun?" "Hayır. Sen ediyor musun?"

"Seninle ya da Harper'la ilgili olarak hiç tereddüt etmiyorum. Sadece bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi. "Evli olmadan birlikte yaşamak uygun mu? Bilirsin, senin bir çocuğun var ve ben ona zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Gölümsedim. Bu, kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Dinle, benim küçük kızımın hayatında geleneksel olan hiçbir şey yok. Harper'ın annesi onu yılda bir kez ziyaret ediyordu ve daha çok bir yabancı gibiydi. Onu, ne yaptığını hiç bilmeyen bekar bir baba büyüttü, ama o sevildiğini biliyor. Sonuçta önemli olan da bu. O küçük kızı sevmenin hiçbir zararı yok. Ama evlenmek istiyorsan, tek yapman gereken bir kelime söylemek, Firefly. Bunun istediğin bir şey olduğunu sanmıyordum, ama ben varım. Seninle hemen şimdi, burada evlenirim.

Çadır, eğer istersen. Hiç şüphem yok. Ne istediğimi biliyorum ve ona bakıyorum." Elimi onun eliyle birleştirdim.

Göğsü inip kalkıyordu ve içini çekti. "Benim de hiç şüphem yok. Sadece Harper'ı incitecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Onu bir dakikalığına denklemden çıkar, çünkü seninle evlenmemiz ya da birlikte yaşamamız Harper için bir fark yaratmayacak. O bizim bir aile olduğumuzu biliyor ve onun için önemli olan da bu. Evde yatmadığın gecelerde neden orada olmadığını bana soruyor. Onu seviyorsun ve o da bunu biliyor. O da seni seviyor ve sen de bunu biliyorsun. O yüzden onu denklemden çıkar. Evlenmek istiyor musun?"

"Yani, bu bana sormak için çok kötü bir yoldu," dedi dişlerini alt dudağına batırarak.

Pizza kutusunu kenara ittim, şarap kadehlerini de bir kenara çektim. Kendimi yukarı itip tek dizimin üzerine çöktüm. "Violet Delphinium Beaumont, seni seviyorum. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Sabahları seninle uyanmak ve geceleri seninle uyumak istiyorum. Gündüzleri seninle tartışmak ve sonra uyumadan önce barışma seksi yapmak istiyorum. Seninle yaşamak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Bana vermek istediğin her şeyi istiyorum. Hashtag 'seni seviyorum, ciddiğim'."

"Vay canına. Hashtag'i bile eklemiştin. Çok etkileyici. Ama soruyu sormadın." O sırıttı.

"Sen inatçı bir kadınsın. Benimle evlenir misin, Firefly?"

"Evet. Seninle evlenmek istiyorum, Charlie Huxley. Hashtag 'seni seviyorum, ciddiğim.'" Bana atladı ve kollarını boynuma doladı.

Onu sertçe öptüm, onu battaniyenin üzerine yatırıp üstüne çöktüm.

"Yüzüğüm yok ama gidip bir tane alırız, tamam mı?"

"Yüzük umurumda değil, Charles. Sevdiğim adam var. Ve en sevdiğim küçük kızım. Bu evlilik işini çoktan kazandım bile."

"Yani bunu yapıyoruz?"

"Evet. Aceleye gerek yok. Ama ben taşınmadan önce Harps'a evleneceğimizi söyleyebiliriz." Bana gülümsedi.

"Bu fikir hoşuma gitti."

"Aslında, tüm bu arazi benim ve bu evi çok seviyoruz. Bir ek bina yapıp burayı sonsuza kadar yaşayacağımız evimiz yapsak nasıl olur? Tadilat sırasında senin evinde kalabiliriz."

Bunu düşündüm. Arazisi muhteşemdi. Burada istediğimiz her şeyi yapabilirdik. "Benimle böyle bir tadilatı yapabileceğinden emin misin?" Onun muhteşem yüzündeki saçlarını okşadım.

"Hiç kimseye veya hiçbir şeye bu kadar emin olmamıştım."

"Ben de."

"Seni seviyorum," dedi, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken. "Seni seviyorum. Ve yakında sana karım diyebileceğim."

"Bana mağara adamı gibi davranmayı aklından bile geçirme. Her konuda eşit ortaklarız."

Gülerek cevap verdim. "Başka türüsünü beklemezdim, Firefly."

"Benimle sonsuza kadar başa çıkabileceğinden emin misin? Ben zor biriyim."

Sesinde mizah vardı, ama altında yatan korkuyu da duyabiliyordum. Kendini güvende hissettirmeyen bencil ebeveynlerle büyümüştü. Bunu değiştirmeyi planlıyordum. Başparmağımı ve işaret parmağımı çenesinin altına koydum ve bakışlarının benimkilerle buluşmasını bekledim.

"Bu dünyada emin olduğum çok az şey var. Ama Harper doğduğu ve onu kucağıma verdikleri gün, kızım için ateşe bile atlayacağımı biliyordum. Hayatımın geri kalanını ona olabileceğim en iyi baba olarak geçireceğimi biliyordum." Boğazımı temizledim. "Ve sana baktığımda, sonsuzluğu görüyorum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Kızdığında bağırıp çağırıp kafama bir şeyler fırlatabilirsin, ama ben yine de her gün orada olacağım. Evi yeniden dekore edip beş milyon kez fikrini değiştirebilir, beni deli edebilir, ama ben yine de her gün orada olacağım, Violet. Hayatımda emin olduğum iki şey var, o da benim iki kızım. Evet, seninle sonsuza kadar birlikte olmaya hazır olduğumdan eminim. Sen de benimle sonsuza kadar birlikte olmaya hazır mısın? Çünkü ben bir paket anlaşmasıyım, biliyorsun."

Göz yaşları yanaklarından akmaya devam ederken, o gülümsedi. "Sanırım seni Harper'la birlikte görmek, sana daha da aşık olmamı sağladı. O küçük meleği sevme şeklin, senin en sevdiğim özelliklerinden biri. Ve Harper'ı, hiç bilmediğim bir şekilde seviyorum. Onunla tanışmadan önce çocukları sevmezdim bile." Gülümsedi ve birkaç kez burnunu çekti. "Ve seninle birlikte olmak, Charlie Huxley... Seninle birlikte olmak"

ilk kez bir yere ait olduğumu hissettim. Sen beni evimdeymiş gibi hissettiriyorsun."

"Öylesin, Firefly."

Onu kucağıma çektim ve birkaç kez daha burnunu çekip dururken kollarımı ona doladım.

Birini sevmek, savunmasız bir şeydi.

Violet ve ben, hayatımız boyunca savunmasız olmamaya çalışmıştık.

Bu yüzden bu kadar derinden sevmek korkutucuydu.

Ama aynı zamanda dünyadaki en güzel duyguydu.

"Bir gün sana bir bebek vermek istediğimi söylemek için henüz çok mu erken?" diye kulağına fısıldadım.

Gülerek başını geriye eğdi ve bana bakabildi.

"Henüz erken, Charles. Seninle ve Harper'la istediğim her şeye sahibim. Bu konu daha sonra konuşulacak bir konu."

"Acele yok. Sen her şeye evet derken şansımı deneyeyim dedim," dedim.

"Gidip küçük kızımıza büyük haberi verelim," dedi Violet.

Küçük kızımız.

"Beni daha mutlu edecek bir şey olamaz." Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

EPILOG

Violet

"Bu tam sana göre," dedi Montana, uzun Fransız örgüsüne birkaç çiçek takarken, sonra dönüp Harper'ın saçına da aynısını yaptı.

"Evet. Nişanlandıktan üç gün sonra evlenen pek fazla insan yok." Blakely güldü. "Ama bu tam sana göre."

"Kişiliğine uygun ne demek?" diye sordu Harper.

Onunla göz hizasına gelmek için eğildim. "Bu sadece senin tarzını ve kişiliğini ifade ediyor."

"Oh. O zaman senin markanı seviyorum, Vi. Benim markamın da senin markan gibi olmasını istiyorum," dedi Harper ve göğsüm neredeyse patlayacaktı.

"Ben de senin stilini ve kişiliğini seviyorum, Harps. Evlenmeye hazır mısın?"

"Hazırım!" diye bağırdı.

Botlarımızla uyumlu çiçek desenli maksi elbiseler giyiyorduk. Moose Brew'un terasında, su manzarasına karşı evlenmeye karar vermiştik. Benji mekanı kapatmıştı. Sadece Charlie, Harper ve ben olacaktık, ama tabii ki Montana şahit olmakta ısrar etti, Myles töreni yöneteceğini söyledi, Blakely ve Benji de sembolik konuklar olacaklarını söylediler.

Küçük ve samimi bir tören olacaktı. Gösteriş ve stres yoktu.

Davetiyeler, aile kavgaları ve kimlerin geleceği konusunda endişelenmek yoktu.

Harper ve ben o gün erken saatlerde yabani çiçekler topladık, Charlie ve ben yeminlerimizi ederken onları tutacaktık.

El ele tutuşarak tuvaletten çıktık ve verandaya doğru yürüdük.

Hoparlörlerden country müzik çalıyordu ve başımı kaldırıp Charlie'nin, kızının elini tutarak ona doğru yürüdüğümü izlediğini gördüm.

O anda o bizim kızımız gibi geliyordu, ama her şey zamanı gelince olacaktı.

Montana, Blakely ve Benji, verandaya koyduğumuz birkaç sandalyeye oturdular ve en yakın arkadaşımın yüzünden gözyaşları akıyordu. Eğilip Harper'ın yanağına öpücük kondurdum, Charlie de aynısını yaptı, sonra Harper arkadaşlarımızın yanına oturup töreni izlemeye başladı.

"Hey, Firefly," dedi. "Resmi hale getirmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Myles, karı koca arasındaki bağ hakkında yazdığı metni okudu ve hepimiz onun ciddiyetine gülmek için kendimizi zor tutarak dikkatle dinledik. Sonra bize dönüp yeminlerimizi okumak isteyip istemediğimizi sordu.

Charlie'nin önce okumasını işaret ettim.

"Benim az konuşan bir adam olduğumu bilirsin, ama sana söylemek istediğim bazı şeyler var," dedi, ellerimi ellerinde tutarak. Başımı salladım, devam etmesini teşvik ettim. "Uzun zamandır, sadece ben ve Harps'ın dünyaya karşı olacağını düşünüyordum." Bir ara durdu ve kızına göz kırptı. "Başka birine yer olabileceğini hayal edemiyordum. Sonra sen, misafir evinde bir tabureye çıkıp, külot ve yüksek topuklu ayakkabılarla duman dedektörüyle boğuşurken, her şey değişti."

Ben de dahil olmak üzere herkes güldü, ben de yanağımdan akan tek bir gözyaşını sildim.

"Sen girdiğin her odayı aydınlatıyorsun, Firefly. Ama sen benim içimde uzun zamandır sönmüş olan bir şeyi yeniden yaktın. Kalbim senin ve Harper için atıyor. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum. Seninle kavga etmek, seninle gülmek ve hatta seninle birkaç evi yenilemek istiyorum. Çünkü başkasıyla geçinmektense seninle tartışmayı tercih ederim. Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum. Senin her parçanla. Kulağa ne kadar klişe gelse de, sen beni tamamlıyorsun, bebeğim. Hashtag 'seni seviyorum'." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Ciddiyim."

Az konuşan bir adam olmasına rağmen, beni gözyaşlarına boğmayı başardı. Ben hıçkırarak ağlarken, Myles bana acele etmememi söyledi.

Gözümde bir damla yaş düştüğünde kağıdı açtım ve mürekkep örümcek ağı gibi yayıldı. Yazdıklarımı okumama gerek yoktu. Ne söyleyeceğimi biliyordum, ama ne olur ne olmaz diye kağıdı elimde tuttum.

"Charles," dedim, ona gülümseyerek, "Burada durup bir erkeğe evlilik yeminimi okuyacağımı hiç düşünmemiştim. Hayatımın aşkı olduğunu bildiğim birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ruhumun diğer yarısı. Kalbimi emanet edebileceğim bir adam. Kendi kızım olacak bir kız çocuğu," dedim, sesim titreyerek, ve Harper'a baktım. "Sonra pembe krepler yaptım ve bir sürü balon bağladım, ve doyamıyordum." O gülünce burnumu çektim ve o başparmağının ucuyla yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Hiçbir yere ait olabileceğime inanmamıştım. Hayatım boyunca yerimi bulmaya çalıştım. Evimi. Ailemi. Küçük yaşta o kadar yaralanmıştım ki, sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanmıyordum. Sonra seninle tanıştım. Ve bundan kaçamadım, çünkü artık sen benim bir parçasısın. Bana sevginin ne olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Sonsuza kadar inanmamı sağladığın için teşekkür ederim." Yanağına öptüm ve kulağına fısıldadım. "Hashtag 'seni seviyorum, içtenlikle.'"

Harper'a döndüm. "Harper Penelope Huxley, sen de hayatımın aşkımsın. Her gün sana layık olduğun şekilde yanında olacağıma söz veriyorum. Parmaklarım kanayana kadar pembe balonlar bağlayacağıma ve bana ihtiyacın olduğunda elini tutacağıma söz veriyorum. Seni bir daha şeytan kaydıracağına götürmeyeceğime söz veriyorum," dedim ve herkes güldü.

"Başardık, Vi. Sen ve ben." Harper, küçük yüzünden gözyaşları akarken başını salladı.

"Şeytan kaydırığı dışında herhangi bir kaydırak, lütfen," dedi Charlie gülerek.

Ben de başımı salladım. "Seni seviyorum, Harps."

"Seni seviyorum, Vi. Sen benim sahip olduğum en gerçek annesin."

"Peki, öyle devam edelim, tamam mı?" Ona bir öpücük gönderdim ve Myles'a döndüm.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak sesle, birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve tek bir gözyaşı yanağından süzüldü. Hızla silkeledi. "Tamam. Bunu doğru düzgün bitirelim."

Biz başımızı sallayıp okuduğu kelimeleri tekrar ederken, o senaryosunu okumaya devam etti.

Çoğu benim için bulanıktı, çünkü ben sadece Charlie'ye bakıyordum. Burada olduğuma inanamıyordum.

Diğer yarımı bulmuştum.

Charlie beni kollarına alıp beni öpmeden hemen önce Myles'ın "Sizi karı koca ilan ediyorum, gelini öpebilirsiniz" dediğini hatırladım.

Arkadaşlarımız alkışlayıp tezahürat ettiler, ama biz öpüşmeye devam ettik.

Çünkü Charlie ve ben sonsuza kadar sürecektir bir aşk bulduğumuzu biliyorduk.

Başka hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamazdık, ama birlikte, Harper ile birlikte, mükemmel bir çift olmuştuk.

Seni seviyorum, içtenlikle.

TEŞEKKÜRLER

Greg, yazdığım her kahramana ilham veriyorsun. Seni seviyorum!

Chase ve Hannah, her zaman en büyük destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

Willow, Catherine ve Kandi, bu yolculukta sizinle birlikte olduğum için çok minnettarım. Beni dinlediğiniz, desteklediğiniz, en çok ihtiyacım olduğu günlerde beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız için çok teşekkür ederim!

Pathi, başından beri bana inandığın ve ihtiyacım olan desteği verdiğin için teşekkür ederim.

Nat, senin benim yanımda olduğun için inanılmaz derecede minnettarım. Sen olmasan kaybolurdum.

Lauren Plude ve Lindsey Faber, bana ve Blushing Bride dünyasına inandığınız için teşekkür ederim. Süreç boyunca bana inanılmaz derecede destek olduğunuz ve nazik davrandığınız için teşekkür ederim. İlk ortak kitabımıza şerefe! İkinize de çok minnettarım!

Nina, en çılgın hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim. Sana sonsuza kadar minnettarım!

Kim Cermak, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sana sonsuza kadar minnettarım!

Christine Miller, Kelley Beckham, Tiffany Bullard, Sarah Norris, Valentine Grinstead, Meagan Reynoso, Amy Dindia, Josette Ochoa ve Ratula Roy, size sonsuza kadar minnettarım!

Tatyana (*Bookish Banter*), Logan Chisolm, Kayla Compton, her yayınlamamı desteklemek ve beni doğru yolda tutmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Abi Mehrholz, tüm desteğin ve cesaretlendirmen için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım!

Paige, dostluğuna sonsuza kadar minnettarım. Anneler Günü'nü neşelendiriyorsun! LOL!

Stephanie Hubenak, yazdıklarımı her zaman erken okuduğun için teşekkür ederim!

Arkadaşlığın için çok minnettarım!

Doo, Annette, Abi, Meagan, Diana, Jennifer, Pathi, Natalie ve Caroline, şimdiye kadarki EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim! Geri bildirimleriniz benim için çok değerli. Size çok minnettarım!

Natasha, Corinne ve Lauren, beni her gün teşvik ettiğiniz ve en iyi destek sistemi olduğunuz için teşekkür ederim! Sizi seviyorum!

Amy, seninle sprint yapmayı çok seviyorum! Arkadaşlığın için çok minnettarım! Seni seviyorum!

Gianna Rose, Rachel Parker, Janelle Pegram, Kelly Yates, Rachel Baldwin, Sarah Sentz, Ashley Anastasio, Kayla Compton, Tiara Cobillas, Tori Ann Harris ve Erin O'Donnell, dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Benim için çok değerli!

Anne, en büyük destekçim olduğun ve yazdığım her şeyi okuduğun için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Baba, hayallerimin peşinden koşmamın sebebi sensin! Asla pes etmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca beni okuduğun ve desteklediğin için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Yayınlayan, paylaşan ve beni destekleyen tüm blog yazarlarına, Bookstagrammer'lara ve ARC okuyucularına - bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Yaptığınız grafikleri ve paylaştığınız muhteşem gönderileri görmekten büyük keyif alıyorum. Desteğiniz için sonsuza kadar minnettarım!

Zaman ayırıp kitaplarımı elinize alan ve sözlerime şans veren tüm okuyuculara... Hayallerimi gerçekleştirmeme yardım ettiğiniz için TEŞEKKÜR EDERİM!

YENİ YAYINLARI TAKİP EDİN

Linktree [Laurapavlovauthor](https://www.linktree.com/author/Laurapavlovauthor)

Haber Bülteni Laurapavlov.com

BENİ TAKİP EDİN

Web sitesi aurapavlov.com

Goodreads [@aurapavlov](https://www.goodreads.com/author/show/@aurapavlov)

Instagram [@aurapavlovauthor](https://www.instagram.com/aurapavlovauthor)

Facebook [@aurapavlovauthor](https://www.facebook.com/aurapavlovauthor)

Pav-Love'ın Okuyucuları [@pav-love'in](https://www.pav-love.com/@pav-love-in-okuyucuları)

okuyucuları Amazon [@aurapavlov](https://www.amazon.com/aurapavlov)

BookBub [@aurapavlov](https://www.bookbub.com/aurapavlov)

TikTok [@aurapavlovauthor](https://www.tiktok.com/@aurapavlovauthor)

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2020 Chase Pavlov

Laura Pavlov, hüznün ve mizahla harmanlanmış, duygusal ve heyecan verici hikayeleriyle tanınır. İçinde umutsuz bir romantik olan Pavlov, karakterlerini her zaman mutlu sonla biten bir yolculuğa çıkarmayı sever. Pavlov, üniversiteden beri sevgilisiyle mutlu bir evliliği vardır ve artık yetişkin olan iki harika çocuğuna kendini adanmıştır. Ayrıca, huysuz bir Yorkie ve vahşi bir Bernedoodle'a köpek terbiyecisi olarak da hizmet vermektedir. Yazar, Nevada eyaletinin Las Vegas şehrinde yaşamaktadır ve şu anda kendi mutlu sonunu yaşamaktadır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

